

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

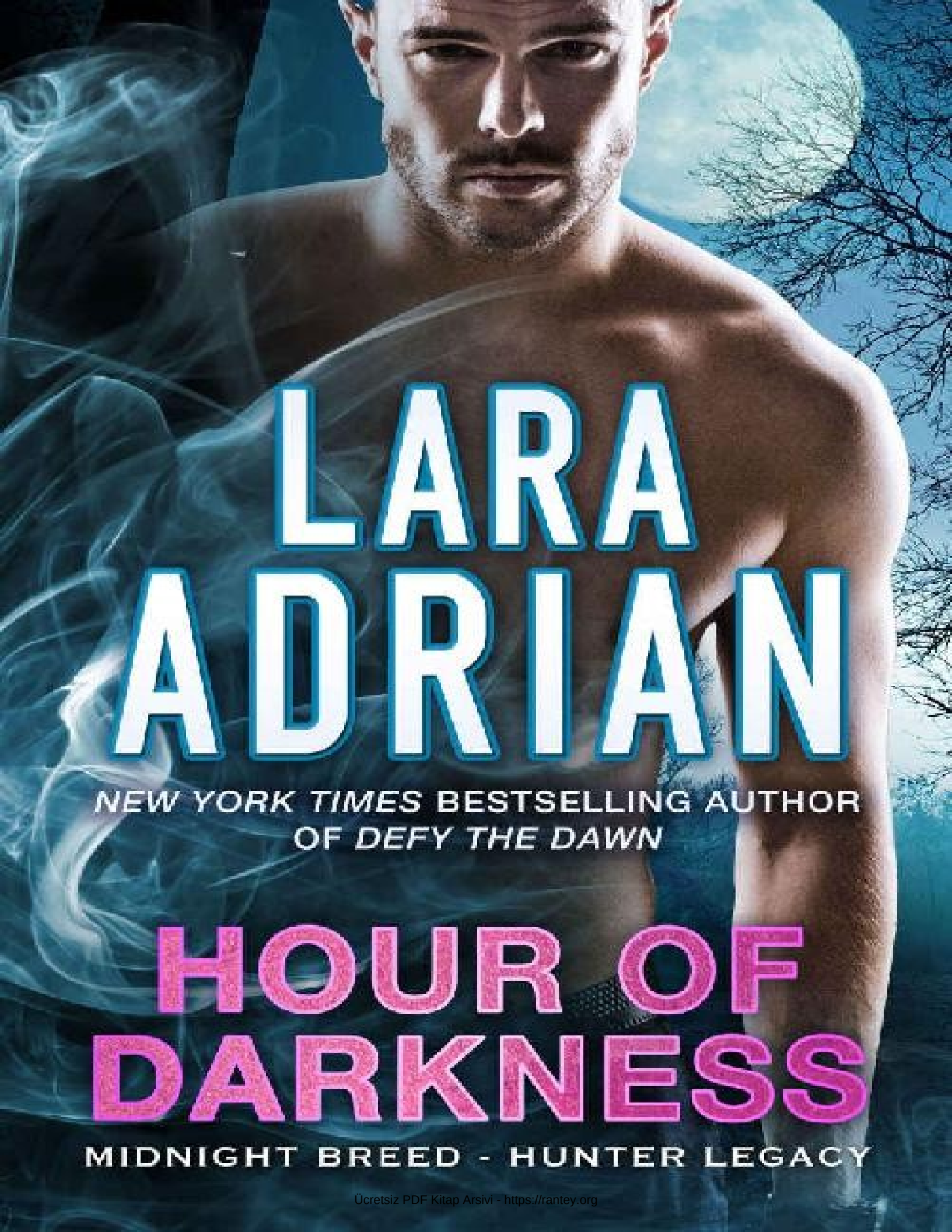
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *DEFY THE DAWN*

HOUR OF DARKNESS

MIDNIGHT BREED - HUNTER LEGACY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>KARANLIK SAAT</u>	
<u>BÖLÜM 1 BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3 BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5 BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7 BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9 BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11 BÖLÜM</u>	
<u>12 BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14 BÖLÜM</u>	
<u>15 BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17 BÖLÜM</u>	
<u>18 BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20 BÖLÜM</u>	
<u>21 BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23 BÖLÜM</u>	
<u>24 BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26 BÖLÜM</u>	
<u>27</u>	
<u>Yazar Hakkında TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	

KARANLIĞIN SAATI

Bir Avcı Mirası Romanı

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

LARA ADRIAN

© 2018 Lara Adrian, LLC
TÜM HAKLARI SAKLIDIR. (v1)

* * * * *

VIP Okuyucu musunuz?

KAYIT OL

Lara'nın VIP Okuyucu Listesine katılın ve gelecek kitaplardan ilk siz haberdar olun, ARTI abonelere özel çekilişler, özel teklifler, ücretsiz okumalar ve özel içerikler için uygun olun!

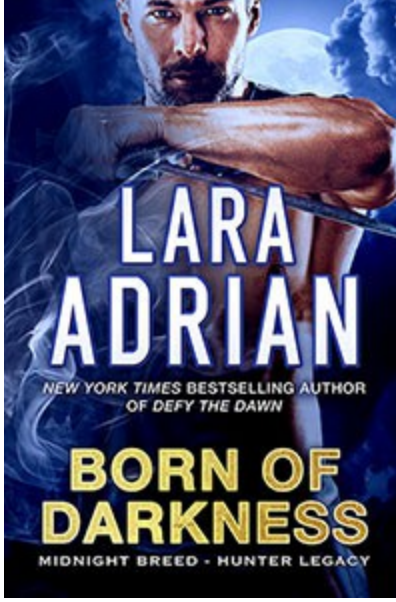
Kaçırmayın-şimdi kaydolun!

* * * * *

Ayrıca Mevcut

Avcı Mirası serisinin 1. Kitabı!

KARANLIĞIN DOĞUŞU

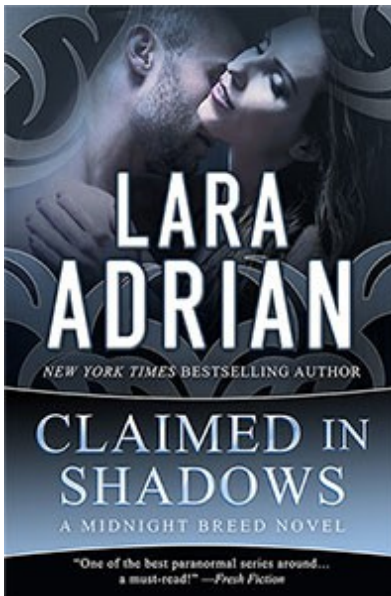

[Sipariş vermek veya daha fazla bilgi edinmek için tıklayın](#)

* * * * *

Midnight Breed serisinin son kitaplarını kaçırmayın

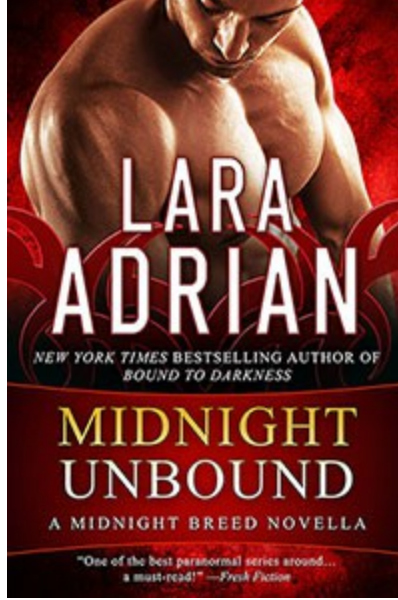
GÖLGELER İÇİNDE İDDIA EDİLDİ

[Sipariş vermek veya daha fazla bilgi edinmek için tıklayın](#)

* * *

GECE YARISI BAĞSIZ

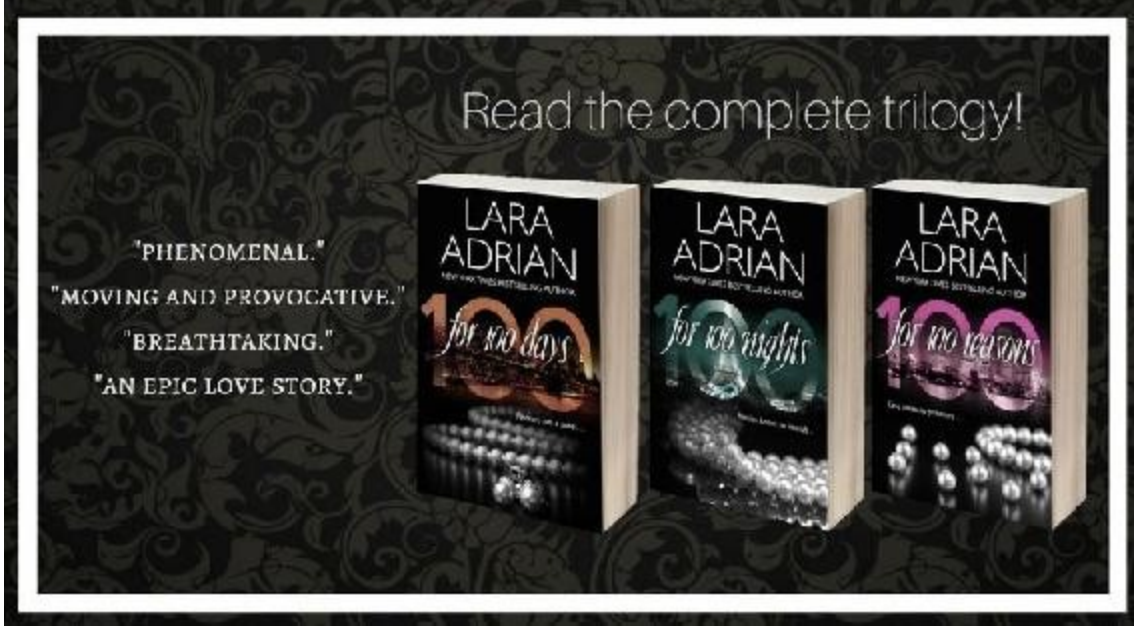
[Sipariş vermek veya daha fazla bilgi edinmek için tıklayın](#)

* * * * *

Çağdaş Romantizm hayranları, Lara Adrian'ın cızırtılı, gerilim dolu 100 Serisi'ne göz atın!

"Bir Lara Adrian kitabından beklediğimi söylemek istediğim kıvrımlar var ve bunu söylüyorum çünkü okuduğunuz herhangi bir Adrian kitabında karmaşık bir hikaye olacağını bilirsiniz.

Adrian milyarderleri daha iyi anlatıyor." -
Kapakların Altında

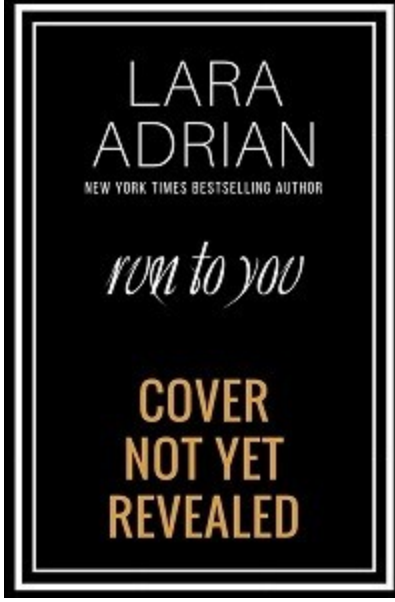
[Sipariş vermek veya daha fazla bilgi edinmek için tıklayın](#)

* * *

**Daha fazla çağdaş romantizm
yakında geliyor!**

SİZE KOŞUYORUM

Kış 2018

[Bildirim almak için tıklayın!](#)

* * * * *

KARANLIĞIN SAATI

Bir Avcı Mirası Romanı

New York Times çoksatın yazarı **Lara Adrian**, karanlık ve baştan çıkarıcı **Midnight Breed** paranormal öykü dünyasında geçen heyecan verici **Hunter Legacy** vampir romanları serisinde nabızları hızlandıran yeni bir romanla geri dönüyor.

Kötü şöhretli Hunter programında bir suikastçı olarak doğup büyüyen Breed vampiri Cain, o zamandan beri uzmanlık becerilerini bir bedel karşılığında her türlü sorunu temizlemeye istekli bir paralı asker olarak kullanıyor. Ya da öyle sanıyordu. Las Vegas'taki bir iş, şüpheli onur kurallarını bile zorladıktan sonra, Cain kazıkları çeker ve çok ihtiyaç duyduğu bir mola için Miami'ye iner. Tek istediği kafasını boşaltmak ve yeniden toparlanmak için bir süre uzaklaşmaktır, ama sonra genç ve güzel bir kadın gözlerinin önünde neredeyse öldürölür ve acımasız eski Avcı, onunla bir keskin nişancının kurşunu arasında duran tek şey haline gelir.

Marina Moretskova tehlikeli erkeklere yabancı değildir. Bir Rus organize suç patronunun yeğeni olarak, katillerin ve suçluların arasında büyümüştür. Ancak amcası artık dışarı çıkmak istemektedir ve koruma karşılığında gizli bir bağlantıya değerli bilgiler vererek özgürlüğünü satın almak için Marina'nın yardımını ister. Marina'nın korumaları bile onun görevinden haberdar değildir, bu yüzden yakışıklı, çelik gözlü bir vampir tarafından hayatına kastedilmesi önleildiğinde, Cain'in müdahalesi için ne kadar minnettar olsa da, ihtiyaç duyduğu son şey cevaplar için etrafta dolaşan kurnaz Breed erkeğidir. Cain'in soğuk, tekinsiz bakışları ve acımasız yetenekleri acımasız doğasının kanıtıdır, ancak kaba, yalnız Avcı Marina'da güçlü bir özlem uyandırır

-Ne karşılayabileceği ne de karşılayamayacağı karanlık ve baştan çıkarıcı bir açlık.

Diren. Sirtında bir hedef varken ve gizli düşmanlar her taraftan yaklaşırken, güven ölümcül olabilecek bir risktir ... ve bulabileceği en güvenli sığınak, tanıdığı en ölümcül adamın kollarıdır.

Bir önceki Avcı Mirası romanı **Karanlığın Doğuşu**'nu kaçırmayın!

Serinin yeni kitaplarından haberdar olmak için www.LaraAdrian.com adresini ziyaret edin ve **VIP Okuyucu** e-posta listesine kaydolun!

BÖLÜM 1

Cain dişlerini esmerin boynunun derinliklerine geçirdi ve acı, bakırımsı kırmızı hücreler ağzını doldururken gözlerini kısık bir hırıltıyla kapattı. Miami'deki saray gibi otelinin çatı katındaki süitinin kanepesinde yanında oturan, daha birkaç dakika önce tanıştığı kadın ona yapışmış, Cain onun açık damarından içerken inliyordu.

Bu konuda sertti, karnını doyurmaya ve işini bitirmeye hevesliydi. Cain ne olduğunu gizlemiyordu. İnsanların Cins'in varlığını öğrenmesinden bu yana geçen yirmi yıl içinde, türünün ölümlü komşularının arasına karışması alışılmadık bir durum değildi. Bu gece kendisine hizmet etmesi için tuttuğu kan sunucusu gibi bazıları, son yirmi yılın açık bir şekilde bir arada yaşamasını sadece kabul edilebilir bir anlaşma değil, aynı zamanda kârlı bir anlaşma olarak görüyor gibiydi.

Cain, yaraları kapatmak ve işlemi tamamlamak için küçük deliklere diliyle hızlı ve işveli bir hareket yaptı. Ne yazık ki, Ev Sahibi ona olan ilgisinin sınırlarını kavramış gibi görünmüyordu. Cain uzaklaşırken, kızın iniltisi sızlanmaya başladı.

"Mmm, şimdi durma, sevgilim. Hadi yatak odasına geçelim ve bu partiyi devam ettirelim." Ona doğru uzandı, kiraz kırmızısı dudaklarını yalayarak davet etti. "Bak, bana sadece kan için para ödediğini biliyorum, ama daha fazlasını istiyorsan-"

"Paranız girişteki masanın üzerinde."

Cain çoktan ayağa kalkmıştı, üzerinde koyu renk bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Birkaç dakika önce yemeğe oturmadan önce çıkardığı siyah elbise gömleğine uzandı. Kendisine bakan hoşnutsuz yüzle karşılaşmak için döndüğünde düğmelerini ilikleme zahmetine girmeden gömleği giydi.

Dişi güzel olmasına ve kendini zevkten ya da beslenmeden mahrum bırakacak biri olmamasına rağmen, bu ikisini nadiren karıştırırdı. Tekrarlanan performanslar ona göre değildi. O bir tuttu

Ona damarlarını sunan insan kadınlar söz konusu olduğunda bile, katı bir tek ve son politikası. Hayat bu şekilde daha basit, daha temizdi.

Bağ yok.

Komplikasyon

yok. İstisna yok.

Kara kaşlarını kaldırdı, artık işinin bitmesi için sabırsızlanıyordu. "Dışarı çıkmadan önce temizlenmek istersen koridorun sonunda bir banyo var."

Kadın kaşlarını çattı, ayağa kalkıp yakındaki bir sandalyeden çantasını alırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Çivili topuklu ayakkabıları sahil süitinin cilalı karo zemininde keskin takırtılar çıkararak fuayeye doğru hızla yürüdü. Otelin kapısı büyük bir gürültüyle arkasından kapandı.

Cain yalnızlığına geri döndüğü için memnun bir şekilde nefesini verdi.

Bir haftadan uzun bir süredir Miami'deydi; Las Vegas'tan ve ruhunu yavaş yavaş yiyip bitiren bir işten ayrıldıktan sonra Doğu Yakası'nın en uç noktasına sürüklenmişti. Kafasını ve vicdanını rahatlatmak için ihtiyacı olan tek şeyin yeterli zaman ve geride bıraktığı kilometreler olduğunu düşünmüştü. Şimdi, birkaç aydır yoldaydı ve canı istediğinde beslenmek ve sevişmek dışında onu meşgul edecek hiçbir şey yoktu, hissettiği tek şey sıkılmaktı.

Ve huzursuz.

Görünüşe göre, boş durmak için yaratılmamıştı. Kendi türünden hiç kimse, özellikle de kötü şöhretli Avcı programında doğan ırk çocukları ve erkekler öyle değildi. O cehennemi kölelikten yirmi yıllık özgürlük, Cain'i ve o laboratuvarında yetiştirilen diğer suikastçı üvey kardeşlerini uygarlığa yakın bir şey haline getiren acımasız disiplini ve eğitimi silmek için yeterli değildi.

Cain her ne kadar hayatın sonsuz lükslerinden -paralı askerliğinin ona sağladığı her şeyden- keyif alsa da, içten içe hâlâ programa bağlıydı. Bir zamanlar farklı bir hayatı özlemle beklediği zamanlar olmuştu. Daha basit, normal bir hayat. Ama bu hayaller ondan daha iyi adamlara aitti.

Derinlerde bir yerde, hâlâ efendisinin onu yarattığı o soğuk, tarafsız katildi. Hâlâ gerçek dünyanın gölgeli sınırlarında yaşayan yalnız bir avcıydı.

Ve son zamanlarda, Hunter içgüdülerinin her biri ona yoluna devam etme zamanının geldiğini söylemeye başlamıştı.

Onları görmezden gelerek bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Süitinin geniş yaşam alanında çıplak ayakla dolaşırken, tamamen dolu bardan bir şişe viski aldı ve bir bardak doldurdu. Breed olarak likörü içemiyordu ama insanın kanından kalan metalik tınıyı silmek için ağzında çalkaladı ve ardından ıslak barın cilalı çelik lavabosuna tükürdü.

Sahile ve ötesindeki okyanusa bakan tavandan tabana cam kapıları kaplayan ultraviyole engelleyici perdelerin diğer tarafında, güneş nihayet ufkun altına inmişti. Mavi saat. Gündüz ve gece arasında, Breed tenini ve gözlerini yakma tehlikesi olmadan dışarıda durabildiği kısacık anlar.

Cain sürgülü kapılara doğru yürüdü ve kapıları ardına kadar açtı. Otelin havuzunun ve aşağıdaki avlunun on kat yukarısındaki terasa çıktı. Ilık tuzlu hava, açan çiçeklerin ve ızgara yiyeceklerin sürüklenen aromalarını taşıyarak üzerine yapıştı. Hâlâ plaj müdavimleri dolu olan beyaz kum örtüsünün hemen dışında, tiki barlardan birinde canlı olarak söylenen eski bir reggae şarkısı, caddenin aşağısındaki bir dans kulübünün nabızı ve gürültüsüyle yarışıyordu.

Tanrım. Las Vegas'ın durmak bilmeyen ışıltısını ve gürültüsünü biraz huzur ve yalnızlık için terk etmişti ama sadece bir sirki diğeriyle takas etmişti.

Başını iki yana salladı. Belki de bu gece yola çıkacaktı. Zaten niyetlendiği kadar güneye gitmişti. Zaten o yönde bataklıklardan ve bir sürü kötü anıdan başka bir şey yoktu. Bunun yerine, bir süre kuzeye gidip sonunda Dakotas ya da Montana'ya varabileceğini düşündü. Cinslerden biri olarak, beslenmek için birkaç günde bir canlı insan kanına ihtiyaç duyuyordu, ancak

İnsanlardan, hatta kendi türünden bile uzakta olmak kulağa çok iyi bir plan gibi gelmeye başlamıştı.

İçeri dönmek için döndü ama otelin havuzuna bakınca durakladı. Bir kadın parlak turkuaz suda tek başına yüzüyordu, ince kolları ve bacakları onu olimpik uzunlukta zahmetsiz bir zarafet ve hızla ilerletiyordu. Siyah, dar bir bikini giymişti, gür sarı saçları uzun bir at kuyruğuyla bağlanmıştı ve yüzerken sırtının üzerinde köpüklü dalgalar gibi süzülüyordu.

Sadece muhteşem vücudu bile Cain'in hayranlıkla duraksaması için yeterliydi ama onu bir kez daha bakmak için korkuluklara çeken, bacaklarını ve gövdesini süsleyen narin vücut sanatıydı. Bu ve günün hangi saatinde olursa olsun havuzun tamamının herhangi birine kalmasının neredeyse imkânsız olduğu gerçeği.

Ve şimdi daha yakından baktığında, onun aslında pek de yalnız olmadığını fark etti.

Koyu renk takım elbiseli dört iri adam, boşaltılmış havuzun ve avlu bahçesinin etrafında konumlanmıştı. Yüzlerindeki asık surat Cain'in yüzüşünü izlemekle çevrelerini taramak arasında gidip geliyordu. Cain'in onların profesyonel olduklarını anlaması için ceketlerinin altında kılıflı silahların belli belirsiz dış hatlarını görmesine gerek yoktu.

Peki, kimdi bu kadın?

Her kimse, kadın tam bir afetti. Tüm doğru yerlerde kıvrımlar ve yağsız kaslar. Pürüzsüz, kaymaktaşıdan teni mürekkebin kontrastını daha da seksi kılıyordu. Kıvrımlı sarmaşıklar ve kan kırmızısı güller kollarının üst kısmını ve uzun bacaklarını sarıyor, kopmayan zincir ayak bileklerine kadar devam ediyordu. Vücudunun her hareketi güllerin canlı görünmesini sağlıyor, dokunulmak için yalvarıyordu.

Cain, zarif kulaçlarıyla suya dalıp çıkan yüzünü daha iyi görebilmek için eğildi ama tek fark edebildiği yüksek elmacık kemikleri ve gür bir ağızdı.

Bu libidosunun ilgisini çekmesi için yeterliydi. Kadının havuzda bir ileri bir geri kayarak yaptığı yürüyüşe odaklandığında içinde bir tahrik sarmalı oluştu. Yüzünün ritmik hareketlerle sudan çıkışını, ayırık dudaklarının kollarının her akışkan hareketi arasında hava alışını izledi.

Işıklı su, aniden yapmak istediği gibi vücudunun her santimini yaladı. Kadının güçlü bacaklarının her çırpınışı, içine girerken kalçalarına sarılmalarını arzulamasına neden oluyordu. Daha yeni beslenmişti ama yine de içinde bir açlık vardı. Boğazını keskin dişlerinin altında hissetme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Bir hırıltıyla gözlerini kapadı ve ikisinin yatağında birbirine dolanmış halini hızlı ve güçlü bir şekilde hayal etti. Bu düşünceyle siki ağırlaştı ve sertleşti, dişleri diş etlerinden fırladı.

Sikeyim.

Bir saniye sonra göz kapaklarını kaldırdığında, gözleri olağanüstü bir sıcaklıkla yanıyordu. Kadının havuzun sonunda dönüp bir tur daha atmasını izledi. Gevşek sarı saçları omuzlarının etrafında ve omurgasından aşağı dalgalanıyordu ve Cain'in parmakları, onun altında çırılçıplak kıvranırken, ona verdiği her şey ve daha fazlası için yalvarırken, o ipeksi telleri avucunun içinde hissetme arzusuyla sıkıştı.

Onun yüzüşünü izlerken, kot pantolonunun fermuarının arkasında giderek dayanılmaz hale gelen şişkinliği görmezden gelmeye çalışarak fantezinin gerçekleşmesine izin verdi.

O kadar dalmıştı ki, yakınlarda bir yerden gelen sessiz patlamayı fark etmedi bile. Ama bir sonraki anda, kadının başının arkasından kırmızı bir çiçek patladı.

Kan. Saçlarının soluk sarı dallarına sıçradı, büyüdükçe büyüyen bir leke, kızıl dokunaçlar gibi etrafında dönüyordu.

Kulaçları durdu. Vücudu anında gevşedi ve cansız bir şekilde suyun altına yığıldı.

Vay anasını.

Az önce gözlerinin önünde vurulmuştu. İnfaz edilmişti. Kafatasındaki büyük yara bu konudaki tüm şüpheleri silmişti.

On kat aşağıda, güvenlik görevlileri onu almak için çabalarken cesedi havuzun dibine batmaya başladı.

"Orospu çocuğu." Cain inanamayarak göz kapaklarını kapattı. Tekrar açtığında kan gitmişti.

Sarışın hâlâ canlı ve iyi bir şekilde kucağında yüzüyordu. Tamamen zarar görmemiş.

En azından şimdilik öyleydi.

Çünkü az önce tanık olduğu cinayet henüz gerçekleşmemişti. Gördüğü şey geleceğin altmış saniyelik bir görüntüsüydü. Onun geleceği, şiddetli, sulu bir sona yaklaşıyordu.

Birinin ölümünü önceden haber veren ani bir önsezi anını ilk kez yaşamıyordu ama sonuncusunun üzerinden yıllar geçmişti. Eşsiz İrk yeteneği çocukluğundan beri onunla birlikteydi. Bir erkek olana kadar ondan nefret etmeyi öğrenememişti ve lanetli yeteneği ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sadece onu değil, bir başkasını da hayal kırıklığına uğrattı.

Cain kara bir laneti ısırarak yuttu, anının -ya da utancın- onu ele geçirmesine izin vermeyi reddetti. Hayatının o kısmını gömmüş ve yoluna devam etmişti. İstenmeyen yeteneğinin son yıllarda onu tamamen terk etmiş gibi görünmesine çok sevinmişti.

İmgelemler o kadar uzun süredir yoktu ki, bir daha asla geri dönmeyeceklerini düşünmüştü. Ve iyi ki de gitmişler, diye düşündü. Yine de zihninin gözünde az önce tanık olduğu şeyi görmezden gelmek istese de yapamadı.

Eğer bir şey yapmazsa, hayali gerçeğe dönüşecek ve kız ölecekti.

İsteddiği son şey bu işe bulaşmaktı. Korumak için kaderini engellemek bir yana, arzulamakla hiç işi olmayan rastgele bir kadına ne olduğu umurunda bile olmamalıydı.

Ancak bunların hiçbiri onu onuncu kattaki balkonunun korkuluklarını avuçlayıp kenardan atlamaktan alıkoymadı.

Herhangi bir insan gözünün ya da keskin nişancının görüşünün onu takip edebileceğinden daha hızlı bir hareketle aşağı süzüldü. Önce ayaklarını suya daldırdı ve kadını kollarının arasına aldı.

Kadın çığlık attı. Korumalarından biri havuzun kenarından suya atladı ama Cain çoktan ulaşamayacağı bir yerdeydi ve suikastçının kurşunu sadece birkaç saniye önce bulunduğu suyu yırttığı sırada onu kurşunun yolundan uzaklaştırdı.

Cain başını çevirip otelin çatısına doğru baktı ve keskin nişancının izlerini aradı. Müstakbel katil çoktan yerinden ayrılmıştı, yukarıda ne bir silahtan ne de yere yığılmış bir tetikçiden eser vardı. Bu sırada kadın kurtulmak için mücadele ediyordu.

Vücudu adamın kollarında zayıf, güçlü ve sıcaktı. Adamın avuçlarında dönüyor, kurtulma çabaları sırasında kıvrımlarını adamın vücudunun ön tarafına doğru eziyordu. Çıplak teninin dokunduğu her yerde, onun farkındalığıyla yanıyordu.

Adamın kollarının sıkı bağlarıyla mücadele etti ve sonunda şok olmuş bir küfürle onu itti. Sıcak bordo tonlarındaki uzun kirpikli gözler şaşkınlık ve öfkeyle ona bakıyordu. "Sen ne halt ediyorsun-?"

Slav aksanıyla tınlayan sesi, ona bakarken kesildi. Uzun köpek dişlerinin sivri uçlarından ıslak gövdesini kaplayan Irk derisi işaretlerine baktı. Bakışlarının dokunduğu her yerde, çok renkli dermagliflerin oluşturduğu karmaşa karıncalanıyordu.

Ne olduğunu saklamaya çalışsa da saklayamazdı. Dişlerini savaşa hazır bir şekilde ve kadının kıvrımlarının kendisine doğru bastırılmasına tepki olarak gösterdi.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Cevap vermedi, sadece omzunun arkasından muhafızının havuzda cansız yattığı yere baktı, kanı onun yerine suya bulaşmıştı. Az önce olanlara rağmen soğukkanlı ve sakin bir şekilde Cain'in bakışlarına geri döndü.

"Sen benim hayatımı kurtardın." Yutkundu, şarap rengi zeki gözleri adamın yüzünü taradı. "Ama nasıl oldu da nereden geldin?"

Omuz silkti, az önce olanları nasıl açıklayacağından emin değildi. Zaten buna şansı da olmayacaktı. Adamlarından ikisi havuzun kenarındaydı ve onu sudan çıkarırken, diğeri tabancasını Cain'e doğrultmuştu.

"Yury, nyet." Sesi emir verir gibiydi. Elini kaldırdı ve silahlı adama başını iki yana salladı. Onların dilinde bir şeyler daha söyledi, tüm muhafızların dikkat kesilmesini sağlayan emirler.

Tanrım, çekici olmanın da ötesindeydi. O keskin elmacık kemikleri ve dudakları yakından daha da çarpıcıydı ama bordo bakışları ve narin kemik yapısıyla birleşince güzelliği hem meleksi hem de egzotik bir hal alıyordu. Tavırları saf bir özgüvene sahipti ve Cain ondan daha seksi bir şey görmemişti.

Ona doğrultulmuş silah hemen indirildi ve üçüncü adam onun yanına geçerek cüssesini onu çevreleyen insan kalkanına ekledi. Tek bir kelime daha etmeden, kadın ve korumaları aceleyle havuzdan uzaklaştı. Cain onun gidişini izledi, beline kadar gelen suyun içinde, kaderin akışına bıraksa kendisi olabilecek cesetle birlikte duruyordu.

Ve çatı katındaki terasının tepesinden onu meraklandırıran soru şimdi daha da derinleşmişti.

O da kimdi?

Kadın sadece bir anlığına ona baktı, bakışlarının sessiz bağlantısı Cain'i fiziksel bir okşayış gibi etkiledi. Onun gözlerindeki merakı da gördü. Ve kadının çıplak, ıslak teninin Cain'inkine değdiği anın daha da yoğun bir şekilde yanmasına neden olan farkındalık titreşimini.

Bir kez göz kırptı, sonra arkasını döndü ve korumalarıyla çevrili otelin sığınağına doğru aceleyle ilerledi.

BÖLÜM 2

Marina Moretskova güvenlik şefinin uzattığı bir bardak soğuk suyu başını hafifçe sallayarak ve parmakları hafifçe titreyerek kabul etti. "Teşekkür ederim, Yury."

Havuzda hayatına kastedilmesinden bu yana bir saatten fazla zaman geçmişti ama acımasız askerin yüzü hâlâ endişeyle çizilmişti. Ağzını çevreleyen ve kaşlarını çatan derin çizgiler, Rusya'daki amcasının Amerika seyahatinde ona eşlik etmeleri için gönderdiği diğer korumalar tarafından da yansıtılan bir ifadeydi.

Kirill'in diğer üçüyle birlikte orada durmaması garip görünüyordu. Daha birkaç saat önce Ivan ve Viktor'la şakalaşıyordu ve şimdi cansız bedeni yerel morga doğru yola çıkmıştı. Bu gece içlerinden birini kaybetmişlerdi ama Marina'yı güvende tutmakla görevli diğer adamlar yoldaşlarının ölümünü soğukkanlılıkla karşılamışlardı, Marina'nın hayatı onların tek önceliği idi.

Anatoly Amca başka türlü sünnü istemezdi.

Özellikle de bu yolculukta.

Yury, Marina'nın başkanlık süitinin oturma odasındaki narin koltuğunda oturduğu yerden kalktı ama fazla uzaklaşmadı. Marina saldırıdan kısa bir süre sonra kendisiyle görüşmek üzere otele gönderilen bir çift emniyet görevlisiyle konuşmaya devam ederken, iri adam ellerini önünde kavuşturarak Marina'nın sağında koruyucu bir pozisyon aldı.

"Bu gece bu kadar vaktinizi aldığımız için bizi bağışlayın, Bayan Moretskova. Yaşadıklarınızdan sonra tüm bu sorulara cevap vermek kolay olmasa gerek. Ama burada bitirmeden önce, soruşturmamıza yardımcı olabilecek başka bir şey düşünebilir misiniz?"

Marina suyundan bir yudum aldı ve yavaşça başını salladı. "Size daha ne söyleyebilirim ki? Ben sadece rahatlatıcı bir

havuzda yüzerken birden her şey kaosa dönüştü."

Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü İnisiyatif Ekibi'nden iki üniformalı memur -biri insan, diğeri Breed- ipek kaplı koltukta onun karşısında oturdukları yerden birbirlerine baktılar. İkisinden daha yaşlı olan insan, bıyıklarının gölgelediği çenesini kaşıdı. Geldiklerinden beri en çok soruyu o sormuştu ama şimdi kızıl saçlı Breed subayı öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayayarak ona hitap ediyordu.

"Sanırım ortağım Memur Powell'ın söylemeye çalıştığı şey şu: Bunun rastgele bir vurulma olayı olmadığına inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Soruyu sıradan bir tonda sormuş olsa da, ancak bir aptal bunu böyle sanabilirdi. Ve Marina Moretskova aptal değildi. Amcasının adamları da öyle. Yanında Yury'nin gerginliğinin arttığını hissetti. O ve iki yoldaşı odanın etrafındaki yerlerinde heykel gibi hareketsiz duruyorlardı. Marina, Breed JUSTIS ajanının araştırma bakışlarını üzerinde tutarken ifadesini yumuşak tuttu.

"Böyle bir şeye inanmak için hiçbir nedenim yok." Başını öne eğdi. "Öyle mi, Memur Jonas?"

"Daha fazla araştırma yaptıkça daha fazla bilgi sahibi olacağız," dedi, ne doğruladı ne de yalanladı.

Polis memurları otelin çatısında yaptıkları aramada keskin nişancıya dair hiçbir kanıt bulamadıklarını söylemişlerdi ama bu Marina'ya pek de güven vermemişti. Biri onun ölmesini istiyordu. Bu geceki başarısızlık ve kaçış, tetikçiyi tekrar denemek için serbest bırakmıştı.

Marina, ailesine yıllarca sadakatle hizmet etmiş bir adamın yasını tutarken, hayatını amcasının özenle seçtiği koruma ekibine değil, birdenbire ortaya çıkıp onu güvenli bir yere çeken bir yabancıya borçluydu.

Tüm olay kafa karıştırıcı bir bulanıklıktı, ancak beklenmedik kurtarıcısının daha önce onu kollarına aldığına yemin edebilirdi.

keskin nişancı silahını ateşlemişti.

"Size söz veriyoruz, JUSTIS olarak bu işin aslını öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız," diye devam etti memur. "Sizinle ve vurulma olayının diğer tanığı olan koridorun sonundaki çatı katındaki komşunuzla yaptığımız görüşme arasında iyi bir başlangıç yaptık."

"Çatı katında mı kalıyor?"

Soru kendini tutamadan ağzından çıkıverdi. Havuza atlayıp hayatını kurtaran adam hakkında bu kadar meraklı konuşmak istememişti ama saldırıdan beri bir an olsun aklından çıkmamıştı. Mürekkep gibi kaşların ve sık tıraş edilmiş abanoz saçların altındaki o delici, lazer yoğunluğundaki gümüş gözler hafızasına kazınmıştı.

Ve onu kurtaranın bir erkekten daha fazlası olduğu gözünden kaçmamıştı. Bir cins erkek. Keskin dişleri yontulmuş, cömert bir ağzın arkasında elmas parlaklığında parlıyordu. Güçlü, insanlık dışı kollara sarılmak şöyle dursun, onun türünden birine hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Yabancıнын derin hırıltılı sesinin damarlarında yankılandığını hâlâ duyabiliyordu.

Sen iyi misin?

Öyleydi, ama sadece onun sayesinde.

Kara bir melek gibi, gece gökyüzünden sessizce inmişti. Dermaglif kaplı kollar onu sıcak demir şeritler gibi sarıp, kaslardan oyulmuş devasa bir bedene hapsettiğinde ilk başta dehşete kapılmıştı. Sonra silah sesini duydu.

Hatasız, keskin.

Ölümcül.

JUSTIS'e söylediklerine rağmen Marina kurşunun kendisine sıkıldığını iliklerine kadar biliyordu. Bunun yerine, sudan ıkarılan Kirill'in cesediydi, başından aldığı tek kurşun yarasıyla ölmüştü.

Yaşlı JUSTIS subayı onu inceledi, gözleri pazılarını saran ve ön kollarına kadar inen dövme karmaşasına takıldı. Sarmaşıklar ve güller devam ediyordu

Sırtına doğru döndü ve bacaklarının uzunluğu boyunca kıvrıldı. Tıpkı subaylar ilk geldiğinde Yury'nin ve diğer korumalarının ellerinin arkasındaki siyah Vory yıldızlarına pek de çaktırmadan baktığı gibi, onun da bu hassas vücut sanatını sormak istediğini biliyordu.

Marina sessizliğin sürmesini bekledi ve sonunda adam boğazını temizledi.

Powell, "Seni güvenli bir yere çeken şu Breed erkeği," diye sordu. "Bu geceden önce onunla hiç tanışmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu doğru. Onu daha önce hiç görmedim. Adını bile bilmiyorum."

"Bu Cain," dedi Breed memuru. "Cain Hunter, otelde kayıtlı Nevada kimliğine göre. Hakkında kısa bir araştırma yaptık, sadece rutin bir şey. Yaklaşık bir haftadır Miami'deymiş ama birkaç ay öncesine kadar Las Vegas'taki büyük kumarhanelerden birinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş."

"Kimliklerden bahsetmişken," dedi diğer adam. "Bayan Moretskova, çifte vatandaşlığa sahip olduğunuzu fark etmeden edemedik. Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri."

"Bu doğru." Gözlerini hafifçe kırıştırdı ve suyundan bir yudum daha aldı. "Ben New York'ta doğdum. Annem Rus'tu. Bana hamile kalmadan önce Amerika'da eğitim görmüş ve şehir senfonisinde çello çalmış. Ben doğduktan kısa bir süre sonra ailesinin yanına döndük."

"Sen ve annen hala bu ülkede çok zaman geçiriyor musunuz?"

Marina beklenti dolu bakışlarını sürdürdü. "Buraya ilk kez geliyorum. Bildiğim kadarıyla annem hiç geri dönmedi. Ben üç yaşındayken ölmüş."

"Ah, özür dilerim." Memurun kaşları sempatik bir ifadeyle çatıldı. "Bu senin için zor olmuş olmalı . . . ve baban için?"

Adam bunu sondaj sorusu gibi ifade etmişti ama zaten bildiği bir şeyi mi teyit etmeye çalışıyordu yoksa daha fazla ayrıntı mı öğrenmek istiyordu, emin değildi.

"Babamla hiç tanışmadım. Anladığım kadarıyla annem ona hamileliğinden hiç bahsetmemiş ve ondan hiç kimseye bahsetmemiş."

"Amcana bile mi?" diye sordu Memur Jonas, Breed bakışları onu lazerler gibi sabitleyerek.

Marina kaskatı kesildi. Yanındaki Yury de diğer yoldaşları gibi şiddetten titriyordu. "Affedersiniz?"

"Anatoly Moretskov ile bir akrabalığınız var mı?"

Amcasının uluslararası kolluk kuvvetlerinin radarında olmasının bir şok olmaması gerektiğini düşünürken bile kalp atışları hızlandı. Öyle olması, Amerika'daki işini daha da acil hale getiriyordu.

Yüz ifadesini yumuşak bir kayıtsızlığa dönüştürdü. "Bana öyle geliyor ki bu sorunun cevabını zaten biliyorsunuz Memur Jonas. Buraya vurulma olayını mı yoksa özel hayatımı mı sormaya geldiniz?"

JUSTIS'in yaşlı adamı boğazını temizledi. "Açık konuşmak gerekirse, Bayan Moretskova, bu ikisinin bağlantılı olup olmadığını değerlendirmeye çalışıyoruz."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Bize zeki bir genç bayan gibi göründünüz, bu yüzden amcanızın itibarını incelememize gerek olmadığına eminim. Anatoly Moretskov'un onlarca yıl öncesine dayanan organize suç bağlantıları var. Çok tehlikeli arkadaşları var. Muhtemelen çok sayıda düşmanı da vardır."

Hayır, Marina'nın herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Amcasının geçimini suçlu oligarkların ve yozlaşmış politikacıların mali çıkarlarını yöneterek sağladığını gayet iyi biliyordu. Amcası, Rusya'nın en acımasız mafya babalarından biri olan Boris Karamenko için büyük bir servet de dahil olmak üzere yıllar boyunca sayısız milyar doları aklamıştı. Anatoly Amca bir aziz değildi ama Marina'nın yetim bir çocuk olduğu zamandan beri tanıdığı babaya en yakın şeydi. İyi ya da kötü, sahip olduğu tek aile oydu ve onu tüm kalbiyle seviyordu.

Eğer bu JUSTIS adamları onun amcasının sırlarından herhangi birini kendilerine ifşa edeceğini ya da amcası veya iş ilişkileri hakkında bildiklerini iddia ettikleri herhangi bir şeyi doğrulayacağını düşündülerse, çok yanıldılar.

"Şahsen, itibarın çoğu zaman düpedüz yalan değilse bile fena halde abartıldığını düşünüyorum," dedi, ifadesini ölçülü, sesini düz tutarak. "Amcam Anatoly otuz yıl boyunca Saint Petersburg'da küçük bir banka yönetti. Belki de yaptığı işle ilgili özel sorularınız varsa kendiniz sormalısınız."

Breed subayı arkasına yaslandı. "Belki de öyle yaparız."

Konuşurken telefonu çaldı ve hemen kulağına götürdü. Kendisine aktarılan bilgileri dinlerken Marina, Yury'nin yan bakışını yakaladı. Muhafız kavga için gerilmişti, göğsünde alçak bir hırıltı yükseliyordu.

Kadın ona, karşı gelmemesi gerektiğini bildiği sessiz bir komutla, hafifçe bastıran bir bakış attı. Kolluk kuvvetlerinden gelen tüm bu sorular yeterince can sıkıcıydı. JUSTIS müfettişleriyle yapılan görüşmenin bir çatışmaya doğru tırmanmasına izin vermek, en azından amcasının hiçbir amacına hizmet etmeyecekti.

Düşünmek, yeniden toparlanmak ve birilerinin Amerika'da olduğunun farkında olduğu açıkça görüldüğüne göre nasıl ilerleyeceğine karar vermek için zamana ihtiyacı vardı. Büyük olasılıkla onu hâlâ bir keskin nişancının tüfeğinin hedefinde tutan biri.

Ama kim?

Amcasının pek çok düşmanı vardı; bu doğrudu. Liste uzundu ama ona zarar vererek öfkelerini davet etmeye cesaret edebilecek çok az kişi vardı. Ve bu liste, onun iki gün önce Rusya'dan ayrıldığından haberdar olan insanların sayısı söz konusu olduğunda daha da küçülüyordu.

Ve kesinlikle hiç kimse, korumaları bile seyahatinin gerçek amacını bilmiyordu.

Anatoly Amca ve ondan başka kimse yok.

Marina elindeki su bardağını dudaklarına götürerek bir yudum içti ve hattın diğer ucundaki kişiye olumlu bir şeyler homurdanan JUSTIS memurunun inceleyen bakışlarını üzerinde tuttu. Cihazı tekrar cebine yerleştirdi.

"Şehir merkezinde başka bir soruşturma için bize ihtiyaç var, şimdilik hepsi bu kadar Bayan Moretskova." İki memur ayağa kalktı. "Eğer daha rahat ederseniz, eminim tatiliniz boyunca size göz kulak olacak bir birim ayarlayabiliriz, değil mi?"

Gülümsedi. "Evet. Bahsettiğim gibi kısa bir tatil için buradayım." Aslında birden fazla kez söylemişti ve memurlardan hiçbirinin ifadesini açıklığa kavuşturmaya ihtiyaç duyacak kadar dikkatsiz davranmadığından emindi. "Ek güvenlik teklifinize gelince, teşekkür ederim, ama eminim buna gerek kalmayacak."

Ölçülü bakışlar Yury'den diğer muhafızlara kaydı. "Evet. İfadene eklemek istediğin bir şey varsa ya da bilmemiz gerektiğini düşündüğün bir şey varsa -herhangi bir şey- iletişime geçmekten çekinmeyin."

"Elbette," diye cevap verdi, ikisini de yapmaya niyeti yoktu.

Onları kapıya kadar yürüttü. Panel arkalarından kapanıp kilitlenene kadar nefesi ciğerlerini terk etmedi.

"Hiç gitmeyecekler sandım," diye mırıldandı Ivan, dövme kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Viktor başıyla onayladı. Yury de öyle, ama Marina'ya güven verici bir bakış gönderdi. "Onları iyi idare ettin. Amcan seninle gurur duyardı. Belki bir gün seni Moretskov bankacılık imparatorluğunun patronu yapar, ha?"

"Belki de." Gülümsemesi, adamların düşündüğü sebepten olmasa da endişeliydi.

Amcasının tehlikeli işiyle ilgili hiçbir planı yoktu. Her ne kadar onu işinin çirkin gerçeklerinden uzak tutmaya çalışsa da Marina yeterince şey biliyordu. Ve her geçen gün onun için daha fazla endişeleniyordu.

Yıllarca onu tehlikeli hayatını terk etmeye teşvik etmişti. İki ay önce ona gelip, nihayet ayrılmaya, tüm riskli ilişkilerinden kaçmaya ve sürgünde emekli olmaya karar verdiğini söylediğinde buna inanmakta güçlük çekmişti. Marina çok sevinmişti ve bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Amcası onu bu işe dahil etmekte isteksiz davransa da sonunda razı olmuştu. Sadece bu bile ona eski hayatını geride bırakmak için ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu.

Marina dışında kimse amcasının niyetini bilmiyordu, hatta Amerika'da özel bir bankacılık meselesi olduğunu anladıkları bir konuda onu korumaya söz vermiş sadık askerlerden oluşan ekip bile.

Hiç kimse onun asıl amacını ya da yanında taşıdığı her şeyin gerçekliğini bilemezdi. Anatoly Amca'nın hayatı buna bağlıydı.

Kendisinden bahsetmiyorum bile.

"Kimseye güvenme, sevgili kızım," diye uyarmıştı onu gitmeden önce.

Bu, kendini bildi bileli ona öğrettiği bir dersti. Bu yüzden dün Miami'ye sırrını saklayarak gelmiş, Anatoly Moretskov'un Küba'daki güçlü bir bağlantısıyla yapacağı ve bir bedel karşılığında kendilerine güvenli bir sürgün sağlamayı kabul eden buluşma hakkında talimat almayı bekliyordu.

"Bunu al," dedi Yury, tamamen dolu bardan uzaklaşırken düşüncelerini bölerek. Kesme kristal bir bardağa biraz soğutulmuş votka doldurmuştu ve şimdi ona uzatıyordu. "Sudan daha güçlü bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Başını sallayarak kabul etti, bunun sarsılan sinirlerini biraz olsun yatıştıracağını umuyordu. Elindeki içkiyle özel yatak odası süitine yöneldi ve kapıda duraklayarak adamlarına bir göz attı. "Araç on dakika içinde yola çıkmaya hazır olsun. Etrafta beklemeyeceğim

ve birine bana bir şans daha verme şansı vereceğim. Yer değiştireyoruz."

Yury ona ciddi bir ifadeyle baktıktan sonra başını salladı. "Gerekli otel ayarlamalarını yapacağım."

"Hayır," dedi Marina. "Onları kendim yapacağım."

Odasına girerek kapıyı arkasından kapattı ve eşyalarını toplamak üzere giyinme odasına doğru ilerledi. Büyük gardırobun içinde otel tarafından sağlanan kişisel bir kasa vardı. İçinde kilitli alüminyum bir evrak çantası ve Marina'nın Rusya'dan getirdiği kullan-at bir uydu telefonu vardı.

Telefonu aldı ve bir süre elinde tuttu, bu geceki olaydan sonra Anatoly Amca'yı teselli etmek ya da tavsiye almak için evi arayabilmeyi diledi. Ama o uzakta olduğu sürece, sadece kendi güvenliği için değil, görevinin güvenliği için de herhangi bir nedenle iletişim kurmasını yasaklamıştı. Uydu telefonu gelen aramalar için ayrılmıştı. Daha doğrusu, tek bir kullanım için tasarlanmıştı: Kübalı suç patronuyla buluşma zamanı ve yeri belirlendikten sonra Ernesto Fuentes'ten gelecek olan arama.

Marina her ne kadar Anatoly Amca'nın güven veren tanıdık sesini duyarak rahatlamak istese de, zayıflığa teslim olmayı reddetti. Havuzdaki saldırıya gelince, artık yeniden toparlanmak ve ilerlemek dışında yapılacak bir şey yoktu. Amcasını ayrıntılarla rahatsız etmek, bu görevi onun için yerine getirme yeteneğinden şüphe duymasına neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ve başarısız olmayacaktı.

Marina, özgürlüğü için her şeyi riske atmaya karar vermesinin nasıl bir cesaret gerektirdiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda özgürlüğü tatmasına yardım etme kararlılığını sarsmak için bir keskin nişancının serseri kurşunlarından daha fazlası gerekecekti.

Telefonu ve evrak çantasını kasadan çıkarıp yatağın üzerine koydu, sonra da yolculuk için getirdiği küçük valizi aldı. İçinde kısa denizaşırı tatilini geçirmesine yetecek kadar giysi ve seyahat malzemesi vardı.

inandırıcı görünüyordu. JUSTIS memurları gelmeden önce siyah bikinisinden krem rengi ipek bir atlet ve karamel rengi bir salon pantolonu giymişti.

Siyah bikinisini havuzdan dolayı hâlâ nemliydi ama yine de banyoda asılı olduğu yerden alıp paketledi. Bunun yerine muhtemelen çöpe atması gerekiyordu. Her ne kadar günlük egzersiz yapmaktan hoşlansa da, bu geceden sonra Yury'nin bir tur daha atmasına izin vereceğinden şüpheliydi, bir otel odasına tıkılıp kalmak onu ne kadar çıldırtırsa çıldırtсын. Zorba gardiyan ilk etapta kabul ettiğinde şok olmuştu.

Marina klostrofobisinin biraz olsun geri geldiğini hissetmeye başlamıştı. Mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmaları gerekiyordu ama şu anda tek yapmak istediği biraz temiz hava solumak ve şakaklarında çiçek açmaya başlayan ateşi soğutmaya çalışmaktı. Keskin votkadan biraz daha yudumlayarak geniş yatak odasından okyanusa bakan sürgülü cam kapıların olduğu duvara doğru yürüdü.

Dikkatli adımlarla dışarı çıktı. Tek ihtiyacı olan bir iki dakika, uğuldayan zihnini boşaltmak ve Kirill'in ölümünün acı verici görüntülerinden arınmaya çalışmak için yeterli bir süreydi. Sessiz bir huşu içinde gece gökyüzünün uçsuz bucaksız karanlığına ve Atlantik'in pırıl pırıl, karanlık sularına baktı.

Temiz tuzlu hava ciğerlerine doldu ve saçlarının gevşek tellerini kaldırdı. Dalgalar yatıştırıcı bir ritimle kıyıya doğru koşuyor, Rusya'dan ayrılmadan önce bile kafasını kurcalayan tüm şüpheleri ve belirsizlikleri bastıran sözsüz bir kükreme duyuyordu.

Bu özgürlüktü.

Göğsü bunun ihtişamıyla, buna duyduğu özlemle ağırıyordu.

Marina, Saint Petersburg'daki evinde var olmayan saflığın ve huzurun tadını çıkararak derin ve sınırsız bir iç çekişle gözlerini kapadı. Kendisinin ve amcasının hayatı Boris Karamenko'ya ve onun kontrol ettiği suç örgütüne ait olduğu sürece de asla var olmayacaktı.

Bu yolculuğa amcasına olan sevgisinden dolayı çıkmıştı ama bir yanı da kaçmak istiyordu. Özgür olma şansı için ölebilirdi.

Bu gece az kalsın ölüyordu.

Her şey zihninde onuncu kez canlanırken bir ürperti kapladı içini. Silah sesi damarlarını dondurmuştu ama onu en az onun kadar derinden sarsan şey, etrafını saran ve onu tehlikeden uzaklaştıran sert, sıcak kolları hatırlamasıydı. Kendini bu kadar dengesiz hissetmesine neden olan şeyin sadece bu geceki çilenin yarattığı duygu yoğunluğu olduğunu söylemek istedi.

Ama damarlarındaki uğultu bundan daha fazlasıydı. Onun yüzünden. Yabancı. Hayatını kurtaran vampir.

"Cain," diye fısıldadı, JUSTIS memurunun ona verdiği ismi test ediyordu.

Cain Hunter.

Bu alışılmadık soyadı şimdi bile ona bir anlık duraksamadan daha fazlasını veriyordu.

Anatoly Amca'nın bir bütün olarak Irk'tan hiç hazzetmemesine ve Marina'nın ne hissettiğini bilmesini sağlamasına rağmen, yirmi beş yıl boyunca tehlikeli adamlar ve soğukkanlı katiller arasında yaşayıp da Avcı terimine aşına olmaması imkânsızdı.

Herhangi bir Vory askerinden ya da Rus gangsterinin infazcısından bile daha ölümcüllerdi.

Breed erkek ve erkek çocuklarını son derece yetenekli, duygusuz suikastçılar olarak yetiştiren bir deneyin parçası olan Avcılar, onları etten ve kandan çok makine olarak yaratan ve eğiten cehennem laboratuvarından yirmi yıl uzakta geçirdikten sonra bile vahşi olarak tanınıyorlardı.

Ve şimdi hayatını onlardan birine borçluydu.

Yüce Tanrım. Böyle bir canavarın karşılığında ne talep edebileceğini ancak hayal edebilirdi.

Neyse ki Marina, Cain Hunter'ı bir daha asla görmeyeceğinden emindi.

Sadece birkaç dakika içinde, o ve korumaları Miami'den kilometrelerce uzakta olacaktı ve bu gece, amcası ve kendisi için güvenli bir gelecek sağlama arayışında sadece talihsiz bir sapma olacaktı.

Votkasının geri kalanını bir dikişte yudumlayan Marina, teras balkonundan uzaklaştı ve gitmek üzere hazırlanmayı bitirmek için yatak odasındaki süitine döndü.

BÖLÜM 3

Kadın içeri girene kadar kıpırdamadı, nefes bile almadı.

Kabil sonunda nefesini bıraktığında, nefesi mırıldandığı bir küfürle dışarı fırladı. Bu keskin ve sert ses, yan terastaki güzel Rus gülünün az önce aysız geceye adını haykırışının tam tersiydi.

Teras balkonundan taştan karanlıktan gözlerini alamayınca, ışısız süitinin dış duvarına yaslandığı yerden kalktı ve korkuluklara doğru ilerledi. Belki de o karanlık okyanusa bakmak için süitinden çıktığında varlığını belli etmeliydi. Bunun yerine yırtıcı bir hayvan gibi gölgelerin arasında eriyip gitmiş ve sadece onu izlemişti.

Onu istiyordum.

Sonra kız onun adını fısıldadı ve adam mesafeyi aşır onu tekrar bedenine çekmemek için elinden geleni yaptı.

Lanet olsun. Hiç iyi değil.

Şehvet, onun yokluğunda bile damarlarına hücum etti.

Kokusu havada asılı kalmıştı, narin ama herhangi bir parfümden daha güçlü. Taze ve şehvetli, gül, yağmur ve sandal ağacının eşsiz birleşimi, havuzda ona ilk dokunduğu andan itibaren duyularına damgasını vurmuştu.

Cain derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak elini çenesinde gezdirdi.

Bu kadını arzulamak onun işi değildi. Kimin onun ölmesini isteyebileceğini merak etmekle de işi yoktu ama bu onu cevaplar aramaktan alıkoymamıştı. Vurulma olayından hemen sonra kendi soruşturmasını başlatmıştı.

Korumaları tarafından otele geri götürülürken, Cain çatıyı ve çevresindeki yapıları hızlıca aradı. Keskin nişancı çoktan gitmiş, geride en ufak bir kanıt bile bırakmamıştı. Bu da pişin amatör olmadığı anlamına geliyordu. Bu da güzel hedefinin rastgele bir işaret olma ihtimalinin tam olarak sıfıra indiği anlamına geliyordu.

Orospu çocuğunun tekrar denemesi ne kadar sürer?

Cain, büyük banka hesabının büyük bir kısmına bahse girerdi ki başka bir saldırı er ya da geç gelecekti.

Kendisiyle yaptıkları kısa görüşme sırasında soruşturmayı yürüten JUSTIS memurlarından gizlice kadın hakkında bazı bilgiler toplama çabalarına rağmen, iki adam sorularını geçiştirmiş ve adını bile öğrenmek için yaptığı her girişimi taşa tutmuşlardı. Bir kurbanın mahremiyetini korumayı anlayabilirdi ama içgüdüleri ona bunun farklı olduğunu söylüyordu.

JUSTIS onu bir kurban olarak mı görüyordu yoksa başka bir şey mi? Daha da önemlisi, hangisi gerçeğe daha yakındı?

Cain onun sağ salım dolaştığını görünce rahatladığını inkâr edemezdi. Onu bir kez daha görmek istediği için bu gece Miami'den ayrılmayı ertelememiş gibi davranmaya çalışırsa kendine yalan söylemiş olurdu. Sadece hayatta ve iyi olduğunu teyit etmek için bile olsa.

Bu lanet olası yeteneği bir kez olsun birileri için iyi bir şey yapmıştı.

Yabancılar ya da onun için bir şey ifade etmeyen insanlar söz konusu olduğunda sorun yoktu. Ama önemsemeye başladığı an.

Bir hırıltıyla, yıllar önceki başarısızlığını hatırlatan şeyi zihninin uzak köşelerine itti. Aradan geçen bunca zamana rağmen acı dolu anılardan ya da suçluluk duygusundan kurtulamamıştı ama bu duyguların kendisine sahip olmasına izin vermeyi reddediyordu.

Bir daha asla.

Yan komşusu Sarışın'a gelince, umarım korumaları onu güvende tutmak için onlardan daha iyi bir iş çıkarmışlardır.

Şimdiye kadar. Adamların birkaç Rus mafyası dövmesinden daha fazlasını taşıdığı düşünöldüğünde, taşıdıkları ciddi silahlardan bahsetmeye bile gerek yok, birilerinin onları kadına göz kulak olmaları için seçtiği açıktı. Açıkta yüzmesine izin vermek, yakınlarda duran bir grup olsa bile, aptalca bir riskti. Ya ekibi onun bir keskin nişancı tarafından izlendiğinin ve ölüm için işaretlendiğinin farkında değildi ya da beceriksizden de beterlerdi.

Diğer tek alternatif Cain'in azı dişlerini sızlatacak kadar iğrençti.

Onun sorunu değil, lanet olsun.

Ve Miami'yi dikiz aynasına koymasının zamanı çoktan gelmişti.

Balkon korkuluklarından uzaklaşarak içeri yöneldi. Dolu deri spor çantası, kısa bir süre önce bıraktığı yerde, giriş holünün zemininde duruyordu. Otelin garajındaki arabasının anahtarlığını alan Cain çantasını aldı ve kapıyı açtı.

Koridora daha ilk adımını atmamıştı ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler ters gidiyordu. Tüm avcı içgüdüleri aynı anda harekete geçerek damarlarına petrol akıttı.

Koridorun sonundaki süitten hafif bir itiş kakış sesi geldi. Sıradan bir süit değildi.

Onun.

Sonra silah sesi. İki ani, kesik kesik atış. Bir susturucu tarafından boğuklaştırılmışlardı ama keskin Breed işitme duyusuna göre, top patlamaları kadar yüksek sesle çınlıyorlardı.

Yere çarpan bir çift ağır bedenin cevap niteliğindeki gümbürtüsü de öyle.

Vay anasını. Önsezi yeteneğinin geri dönüşü buraya kadarmış.

Şimdiden onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

Öte yandan, yan komşusu olan kadının bu gece ikinci kez ölümden sadece birkaç dakika uzakta olduğunu bilmek için ESP vizyonuna ihtiyacı yoktu.

Tek soru, bunun onun için ne önemi olduğuydu.

Cain'in böyle bir cevabı yoktu. Sirtında belirgin bir hedef olan gizemli Rus güzel söz konusu olduğunda beynini meşgul eden diğer bir düzine soruya da bir cevabı yoktu.

Tek bildiği, onu öldürmek isteyen her kimse, o piçin önce onu geçmesi gerektiği idi.

~ ~ ~

Marina'nın elleri dondu, zihni gerçeği kabul etmekte zorlanırken bile vücudu az önce duyduğu garip sesleri kaydetti.

Silah sesleri.

İkisini.

Ve şimdi . . . sessizlik.

Daha da kötüsü. Yatak odasının dışında süitin geri kalanı ürkütücü bir şekilde, tamamen sessizdi. Bir mezar kadar hareketsizdi.

Katlamakta olduğu ipek bluzu bıraktı, son giysisini de yatağın üzerindeki küçük bavuluna yerleştirdi. Yury'ye ve diğer korumalarına seslenmek için ne kadar çaresiz olsa da, davetsiz bir misafiri varlığından haberdar etmeye cesaret edemedi.

Hayır, sadece bir davetsiz misafir değil. Bir suikastçı.

Görünüşe bakılırsa, az önce dışarıdaki odada iki korumasını indirmiş biri.

Göğsünde alarm patladı, panik damarlarını dondurdu. Dehşet içinde sessizliği bölecek üçüncü bir silah sesi duymayı bekledi ama o ses gelmedi. Özel odasının kapalı kapısına bakmak için döndüğünde, kapı kolu yavaşça döndü.

"Marina?"

Tanrı'ya şükür. Yury'nin alçak sesi kulaklarına o kadar hoş gelmişti ki, içeri girdiğinde neredeyse ona doğru koşacaktı. Ama adamın elinde tuttuğu tabancayı fark ettiğinde vücudundaki tüm kaslar şokla sıkıştı. Susturucu ile donatılmış bir tabanca.

Yury'nin karanlık, soğuk gözleri onu buldu. Yüz ifadesi düzdü, ona doğru adım atıp silahını kaldırırken yüzü her zamankinden daha sertti. Başını belli belirsiz salladı ama bakışlarında merhamet yoktu. "Bu şekilde olmasını istemezdim. Artık başka seçeneğim yok."

Sözleri pençe gibi battı. Hayır, bu gerçekleşiyor olamazdı. Ama oluyordu. Yury az önce yoldaşlarını -arkadaşlarını- öldürmüştü ve şimdi de ona düşman oluyordu.

Marina yutkundü ve tereddütlü bir adım atarak yataktan uzaklaştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Yury ve silahı onun süitten kaçışını engelliyordu. Odanın karşısında, cam kapılardan ve aşağıdaki zemine doğru on katlık bir düşüşten başka bir şey yoktu.

Ancak Yury'nin bakışları tetiği çekmek yerine ondan uzaklaşıp yatağın üzerinde, valizinin yanında duran metal evrak çantasına kaydı. Kaşlarını çattı, şaşkınlık ve şok onu sardı. Sakin kalmak zorundaydı. Güvenlik ekibinin kaptanı açıkça aklını yitirmiş olsa da aklını korumak zorundaydı.

"Sen neden bahsediyorsun, Yury? Başka seçeneğim yok da ne demek?"

Cevap vermedi. Tabancanın burnunu kullanarak ona işaret etti. "Aç şunu." Kadın kırıdamayınca, yüzündeki gergin ifade öfkeyle parladı. "Aç şunu hemen, lanet olası!"

Sarsıldı, kendi öfkesinin tadı beyhudeydi, dilinde asit kadar acıydı. İpek kaplı yatağın kenarına dönerek şifreli kilidi çözdü ve kasanın üzerindeki ikiz mandalları serbest bıraktı. Bir patlamayla açıldılar.

"Boşalt," diye talimat verdi. "Her şeyi yatağın üzerine dök."

Kadın ona itaat etti, reddedecek bir şeyi yoktu. Düzgün bir şekilde emniyete alınmış ABD para birimi yığınları halinde iki milyon dolar kabarık yorganın üzerine döküldü. Marina banknot yığınlarına baktı, bu ihanetten midesi bulandı, Yury gibi sadık ve kararlı görünen bir adama bile güvenmekle aptallık ettiği için midesi bulandı.

Yury yaklaşırken, "Amcan için aracılık etmeyi düşündüğün anlaşma," diye mırıldandı. "Böyle bir şey olmayacak. Anatoly seni onun pis işlerini yapman için göndermemeliydi. Ya da belki de fazla ikna edilmeye ihtiyacın yoktu."

Marina yüzündeki kanın bir kısmının çekildiğini hissetti. Yury Fuentes'le buluştuğunu biliyordu. Nasıl öğrenmişti? Emin değildi ama içindeki her şey, bir şekilde birilerinin amcasının Boris Karamenko'nun altından kalkma planını sızdırdığını anlamıştı.

Oh, Tanrım. Bu Karamenko'nun da bildiğı anlamına mı geliyordu? Eğer biliyorsa, Anatoly Amca çoktan ölmüş olabilir.

Hayır, böyle düşünmeyi reddetti. Ve eğer onu uyarma şansı varsa, denemek zorundaydı. Ne yazık ki bunu yapabilme ihtimali her saniye biraz daha azalıyordu. Her ne kadar bu gece hayatına yönelik bir girişimden kurtulmuş olsa da, korumasının gözlerindeki ölümcül bakış ona bu sefer hayatta kalamayacağını söylüyordu.

"Bu gece havuzdaki keskin nişancı," diye mırıldandı, Yury'ye kasvetli bir anlayışla bakarak. "Bunu sen ayarladın. Bu yüzden bu gece yüzmek istediğimde itiraz etmedin. Resmen beni teşvik ettin."

"Senin için çabuk biterdi, Marina. Bu da senin ya da amcanın hak ettiğinden daha fazla merhamet demek."

Yani Karamenko için çalışıyordu. Bu ifade her şeyi doğruladı.

"Bunu yapman için sana ne kadar ödüyor, Yury?" Hain muhafızının onun üzerindeki kontrolüne rağmen kızgın bir şekilde alay etti. "Yoksa bu iki milyon senin ödölün mü?"

Tabancayı bir kez daha sallaması, yataktan uzaklaşması için sözsüz bir komut işlevi gördü. Bunu yapar yapmaz Yury yaklaştı ve bir eliyle para yığınlarını karıştırırken diğeri eliyle onu silah zoruyla tutmaya devam etti.

"Bu parayla ilgili değil ve sen de bunu biliyorsun." Yine de sanki yeni servetini sayıyormuş gibi yatağın üzerindeki banknotları dikkatle karıştırdı.

Ya da çantadan dökülenler arasında başka bir şey arıyor.

Aramaya devam ederken Marina'nın korkusu daha da derinleşti. "Burada değil." Ona ters ters baktı. "Dosya nerede?" Marina'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne dosyası?"

Yury tabancayı kaldırdı ve tam yüzüne doğrulttu. "Dosya, Marina. Nerede lan o?"

Soğuk panik damarlarında dolaşıyordu. Durum düşündüğünden daha da kötüydü.

Yury'nin, taşıdığı asıl değerli şeyin para dolu çanta olmadığını bildiğinden emin olduğu için cahil numarası yapmak sadece ölümünü hızlandıracaktı. İki milyon dolar, amcasının Karamenko'dan ve Rus mafyasının geri kalanından kaçmak için takas etmeyi düşündüğü paranın sadece bir kısmıydı.

Yury'nin talep ettiği dosya yüz milyonlarca dolar değerindeydi. Tahmin etmesi gerekirse, bir milyardan fazla.

Anatoly Amca'nın Amerika'ya gittiği günkü asık suratı ve ciddi sözleri bir anda hafızasında canlandı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, moya radost?" diye sordu ayık bir sesle, küçük flaş belleği Marina'nın eline tutuştururken. "Bu bilginin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamalısın Marina. Karamenko'nun tüm finans imparatorluğu bu cihazda şifrelenmiş durumda - banka hesapları, şifreler. Her şey." Elini Marina'nın elinin üzerine kapatıp parmaklarını Karamenko'nun rakiplerinden birine, Rusya'dan uzakta bir yerde uzun bir geleceği güvence altına alacak kadar para karşılığında satmayı planladığı flash belleğin etrafında kıvırdı. "Özgür olabilmemin tek yolu önce onu yok etmek."

Bir suç elebaşının açgözlülüğünü diğerini zayıflatmak için kullanmak ona çok riskli görünüyordu. Ama Anatoly Amca bunun tek yol olduğu konusunda kararlıydı.

Marina görevinin ciddiyetinin farkındaydı ve bu görevi üstlenmek konusunda en ufak bir şüphe duymadan Saint Petersburg'dan ayrılmıştı.

Şu anda bile yenilgiyi hissetmeyi reddediyordu. Ama Yury'nin silahının namlusuna bakarken sadece başarısız olmakla kalmayıp amcasının hayatını da tehlikeye attığı için dehşete düştüğünü inkâr edemezdi.

"Dosya," diye hırladı, burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Bana bir daha sordurtma, yoksa söz veriyorum sana acı çektireceğim."

Marina dudağını ısırıldı. Flaş bellek çantanın iç yapısına gizlenmişti, serbest elinin altı santim ötesinde değildi. Ama Yury ona ne yaparsa yapsın bu bilgiyi vermeyecekti. Ve amcasının tek özgürlük aracını teslim etmektense şimdi ve burada ölmeyi tercih ederdi.

Onunla savaşılamazdı ama onu biraz oyalayabilirdi. Belki bir plan yapabilir ya da kaçmak için bir şans bekleyebilirdi. Her şey riskliydi ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Pekâlâ," diyerek omuzlarının çökmesine izin verdi. "Hâlâ soyunma odasındaki kasanın içinde."

Yury silahı genel yöne doğru doğrulttu. "Git getir onu. Şimdi."

Dikkatli bir şekilde yürüdü, onun birkaç adım gerisinde irileştiğini hissediyordu. Şimdi soyunma odasının daha küçük alanındaydı ve az önce sonunu hazırlayıp hazırlamadığını merak ediyordu. Adamın etrafından dolaşmak için net bir seçeneği olmadığından kapana kısılmıştı. Ve onun gibi iri bir adamı alt etme olasılığı sıfırdan da azdı, özellikle de elinde silah yokken.

Neredeyse hiç silah yok.

Kullanabileceği küçük, sıra dışı bir avantajı vardı.

Ancak bunu etkinleştirmek için Yury'ye ten tene dokunması gerekiyordu.

"Daha hızlı hareket et, Marina. Beni bekletmek sadece sabrımı zorlar."

Kasanın önünde çömeldi, parmakları tuş takımının üzerinde gezinirken endişe onu pençeliyordu. Yury'nin tehdidi, kasayı açar açmaz vurulup öldürüleceğine ve kasanın boş olduğunu göreceğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Pedin üzerindeki bir numaraya basarken parmakları titredi. İlk başta sinirlerini görmezden gelmeye çalıştı ama sonra daha iyi düşündü. Belki de gerçek korkusu ihtiyacı olan tek bahaneydi.

Şifreli kilidi birkaç kez karıştırdı ve kısa bir nefes verdi. "Özür dilerim."

Yury sert bir şekilde küfretti. "Kahretsin, aç şu lanet şeyi hemen!"

"Çok gerginim," diye mırıldandı, ki bu itiraf etmek istediğinden daha doğruduydu. "Yury, lütfen. Bunu yapamam. Onun yerine sana şifreyi söyleyeyim. O zaman kasayı kendin açabilirsin."

Konuşurken omzunun üzerinden, arkasında kocaman ve heybetli bir şekilde duran hain muhafızın olduğu yere doğru bir bakış attı.

Ama Yury artık yalnız değildi.

Yırtıcı bir sessizlik içinde arkasında duran daha da büyük bir adamdı. Muazzam. Siyah saçlı. Gümüş gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu ve dişleri vahşi, tehditkâr bir alaycılıkla açılmıştı.

Cain.

Marina ağzı açık kalmış olmalıydı. Yury kaşlarını çatı, sonra dönüp arkasına bakmaya başladı.

Zaman aynı anda dondu. Ya da belki de onun yerine hızlandı, her şey şimşek gibi hızlı hareket ediyordu, daha sonra ne olduğunu anlayamayacak kadar hızlıydı.

Kabil insanlık dışı bir hız ve merhametsizlikle hareket etti. İri bir eli dışarı fırladı ve Yury'yi bileğinden yakaladı. Marina kırılan kemiklerin vahşi çatırtısını duydu, ardından acı çeken bir adamın keskin, cevap veren ulumasını. Silah halı kaplı zemine düştü, yumruğunu Yury'nin yüzünün ortasına indirdiği sırada Cain'in ayağı tarafından düzgünce tekmelenerek uzaklaştırıldı.

İri Vory askeri dizlerinin üzerine çöktü, boğulup tükürürken açık ağzından kan ve kırık dişler yağıyordu. Ama Cain hâlâ şiddet saçıyordu ve ağzından çıkan hırıltı öldürücü olmaktan başka bir şey değildi.

Çıplak elleriyle Yury'nin kafatasını kavrayan Breed erkeği, başını bir tarafa doğru çekerek anında boynunu kırdı. Yury'nin cansız bedeni yere yığıldı. Cain başını kaldırıp Marina'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Eşyalarını topla. Burada kalamazsın."

Tereddüt etti, hâlâ sarsılmıştı ve hayatını başka bir adamın ellerine teslim etmesi gerektiğinden hiç emin değildi. Hele ki az önce birini öldürmenin kendisi için ne kadar kolay olduğunu göstermiş olan bu Avcı'ya. Adam ona doğru uzanınca Marina bir adım geri çekildi ve sessizce başını salladı.

"Sana zarar vermeyeceğim." Derin sesinde sabırsızlık, hatta kızgınlık vardı. "Yaşamak istiyorsan benimle gelmelisin. Şimdi."

Kimseye güvenme, diye uyarmıştı amcası onu. Marina'nın gözleri Yury'nin kanlı, kırık bedenine kaydı. Hain. Anatoly Amca bile ona verdiği tavsiyenin ne kadar ihtiyatlı olduğunu tahmin edemezdi.

"Hey." Cain'in parmakları çenesinin altındaydı, tenine karşı güçlü ve sertti. Kadının bakışlarını tekrar kendi sert bakışlarına yönlendirdi. "Koruman öldü ama havuzda ateş eden o değildi. Biri seni hâlâ ölüm için işaretlemiş. Buradan çıkıp güvende olacağın bir yere gitmelisin."

Adam haklıydı. Marina yutkundu, hala damarlarında dolaşan panik ile onu gerçekleri kabul etmeye iten mantık arasında kaldı. Sırtında bir hedef vardı. Anatoly Amca da şimdi aynı türden bir tehlike içinde olabilirdi.

Onunla temasa geçmesi, planının bir şekilde tehlikeye girdiği konusunda onu uyarması gerekiyordu.

Aynı gece içinde hayatını ikinci kez kurtaran ölümcül yabancının kehribar rengi gümüş gözlerine baktı. Cain gibi kendini kanıtlamış bir katille güvende olabileceğini düşünmesi için dünyanın en büyük aptalı olması gerekirdi.

Ne yazık ki şansını denemek zorundaydı, çünkü sahip olduğu tek şey oydu.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. "Hadi buradan gidelim."

BÖLÜM 4

Birkaç saat içinde iki kez ölümün kıyısından dönmüş bir kadın için Cain'in ona hakkını teslim etmesi gerekiyordu. Kendini çelik gibi sinirlerle bir arada tutuyordu. Eşyalarını hızla toplarken ve içinde bir milyondan fazla nakit olduğu anlaşılan çantayı yeniden doldururken duygusal bir çöküntü yaşamıyordu.

Tek bocalaması, Cain onu süitinin ana yaşam alanına götürdüğünde, iki korumasının kendilerinden biri tarafından infaz tarzında vurulduğu yere geldi. Ölen adamları gördüğünde nefesinin kesildiğini duydu. Sessiz nefes alış veriş i hıçkırığa çok yakındı, zırhında gördüğü ilk çatla ktı.

Koluna dokundu, parmaklarının onun yumuşak, sıcak teninde bir saniyeden fazla durmasına izin verme dürtüsüyle savaştı. Cinayetler yüzünden sarsılmış olabilirdi, belki de kendisine hizmet etmiş bu adamların yasını tutuyordu ama Cain'in şu anda başka, daha acil kaygıları vardı. "Hadi," dedi, onu oradan çıkarmak için sabırsızlanıyordu. "Çabuk ol."

Koridorun sonundaki kendi süitinden çantasını aldıktan sonra onu aceleyle otelin yeraltı garajına götürdü. Uzaktan kumandalı marşa bastığında siyah Aston Martin gümbürdeyerek canlandı ve kapılar bir cıvıltıyla açıldı. Çantalarını ve alüminyum evrak çantasını şık Vanquish'in koltuklarının arkasına attı, sonra direksiyona geçip kükreyerek işlek caddeye çıkmadan önce onun yolcu tarafına geçmesine yardım etti.

Hareket ettiklerinde uzun bir sessizlik içinde oturdu, yanakları gevşemiş ve rengi solmuştu. Cain bu tür şok geçirmiş bakışları daha önce de görmüştü ve ona bakarken içine saplanan acıma duygusuna karşı kendini çelikleştirdi.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu, sesi amaçladığından daha kısıktı. Kız ona başını sessizce salladı, gevşek

Sarı saçları omuzlarına dökölüyordu. Cain homurdandı. "Güzel. Çünkü cevaplaman gereken bir sürü soru var. Adınla başlayabilirsin."

"Marina." Yavaş bir nefes verdi. "Marina Moretskova."

Kesinlikle Rus. Bu doğrulama onu pek şaşırtmamıştı. Havuzdaki aksanı aklında çok az şüphe bırakmıştı. Güvenlik ekibindeki Vory dövmeleri de öyle.

"Sizi Miami'ye ne tür bir iş için getirdiler?"

"İş mi?" Kadın kaşlarını çatı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Buraya kısa bir tatil için geldim ve birdenbire bir kabus yaşıyorum."

Tanrım, sesi neredeyse inandırıcı geliyordu. Kabus kısmı yeterince doğruydu, ama geri kalanına gelince, buna inanmıyordu. "Tatile silahlı bir koruma ekibi ve yüklü miktarda para dolu bir çantayla mı geldiniz? Ne kadar taşıyorsun? Görünüşe bakılırsa bir servet. Seni öldürtmeye yeter de artar bile. Sayısını unuttuysan iki kez."

Cevap vermedi. Sessizliği ve güvensizliği en az yalanı kadar sinir bozucuydu. Cain şehrin gece trafiğinde ilerlerken alay etti ve gözlerini çevrelerinden ayırmadı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Marina Moretskova. Otelde hayatını kurtarmış olabilirim ama bu seni hemen şimdi burada bu arabadan atmayacağım anlamına gelmez. Senin sorunlarına ihtiyacım yok. Oyun oynamak ya da saçmalamaya çalışmak isteyeceğin türden bir adam olmadığımın eminim."

"Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum, Cain Hunter."

Adını söyleme şeklini yakaladı, en çok da yaygın olmayan soyadının üzerine eğildi. Kendisinin ve diğer pek çok eski Avcının rezil programdan kaçtıktan sonra benimsedikleri soyadı. Adam onun hakkında bu kadar şeyi nereden bildiğini sormadan, kadın kollarını göğsünde kavuşturup omuz silkti.

"JUSTIS memurları onlarla yaptığım sorgulama sırasında sizin adınızdan bahsetti."

Sorgulama. Kolluk kuvvetleriyle yaptığı görüşmeyi tanımlamak için ilginç bir yol. Marina, Cain onun hakkında bilgi almaya çalıştığında iki soruşturma memurunun JUSTIS hakkında olduğu kadar ketum ve şüpheli görünüyordu.

"Bana neler olduğunu anlat, Marina." Marina'ya bir kez daha baktığında, onun bordo renkli gözlerinin kendisine sabitlendiğini, onu incelediğini gördü. Onu ölçüyordu. "Kendi çıkarımlarımı oluşturacak kadarını gördüm ama bunu senden duymak istiyorum. Bu gece buradan çıkmak için yardımımı istiyorsan bana güvenmelisin."

"Güven mi?" Kelimeyi bir suçlama gibi söyledi. "Yury'ye güvendim ve bu gece neredeyse kafama bir kurşun sıkıyordu."

"Evet," dedi Cain, hatırlatmaya gerek duymadan. Tanrım, birkaç dakika önce girdiği sahneden dolayı hâlâ öfkeyle titriyordu. "Ama ben Yury değilim. Seni öldürmeye çalışan keskin nişancı da değilim. Gördüğüm kadarıyla, şu anda hayatta kalmak için en iyi şansın benim. Muhtemelen tek şansın. O yüzden tekrar soruyorum. Ne haltlar dönüyor?"

"Sana söyledim-"

Başını iki yana salladı. "Gerçeği söyle Marina, yoksa burada ve şimdi tek başınasın. Yury ve diğer korumaların etkileyici bir Vory mürekkebi taşıyorlardı. Böyle suçlu uşaklar masum sivillere göz kulak olmaları için işe alınmazlar. Özellikle de güzel kadın sivilleri. Rus mafyasından biriyle ilişkiniz mi var?"

"Hayır." Sessiz ama kesin bir inkâr. Tam olarak inanmadığı bir inkar.

"Bundan emin misin? Çünkü gördüğüm kadarıyla, o güzel ağzından çıkan her lanet kelimedenden şüphe duymak için milyondan fazla nedenim var."

Göz kapaklarını kaldırarak ona o zeki ama temkinli, şarap karası bakışını bir kez daha gösterdi. "Kimseyle bir ilişkim yok. Hele ki Bratva'ya mensup biriyle."

Sonunda, gerçek olduğunu hissettiği bir itiraf. Boşalttığı otel odasındaki l adamlardan biriyle ya da başka bir mafya eşkiyasıyla ilişkisi olmadığını duymak onu olması gerekenden daha fazla tatmin etmişti. Yury'ye gelince, Cain sadece onu soğukkanlılıkla vuracak olan hain için daha yavaş, daha uygun bir ölüm sağlayabilmeyi diledi.

"antadaki para," diye sordu Cain. "Mafya parası, değil mi?"

İnkâr etmedi, zaten edemezdi de. Çok şey görmüştü ve ona yalanlar söylemeye devam edebileceğini düşünmeyecek kadar zeki olduğunu söyleyebilirdi. Ama onun inatçı sessizliği de aynı derecede sinir bozucuydu.

"Parayı aldın mı? Ya da belki de memleketteki biri için aklamak için buradasınız? Seni pervasız bir iş için Amerika'ya göndermek isteyen biri. Seni öldürtebilecek bir iş."

Evet, kesinlikle ısınıyordu.

Dudaklarını yaladı, endişeli bir refleksle adamın bakışlarını iradesi dışında ağzına çekti. Dilinin alt dudağını ıslattığı o küçük fiske, adamın damarlarında sıcak bir şehvet sarmalının dolanmasına neden oldu. Ona bu kadar yakın oturup da ne kadar şaşırtıcı derecede güzel olduğunun farkında olmamak neredeyse imkânsızdı.

Uzun kirpikli, ışıltılı gözler yüzünün narin, ince kemikli ovaline hükmediyordu. Ama masumiyetin bittiği yer ağzıydı. Gr ve olgun dudakları Cain'e her biri bir öncekinden daha şehvetli olan yüzlerce kötü olasılığı düşündürüyordu. Hiçbiri için harekete geçmeye niyetli değildi.

Ve onun oyununu oynamayı bıraktı.

Trafikte bir mola buldu ve sert bir şekilde sağa döndü, yüksek binalardan oluşan bir kompleksin önündeki kaldırımında durdu. Marina'yla yüzleşmek için döndü.

Yolcu tarafındaki kapının kilidi açılınca irkildi. Cain uzandı ve onu emniyet kemerinden kurtardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni güvenli bir yere götürüyorum."

Pencereden dışarı baktı ve binanın önündeki ışıklı JUSTIS tabelasını görünce durdu. Yüzü tekrar adama döndüğünde, sanki az önce onu bir idam mangasına teslim etmiş gibi ona baktı.

"Oradaki hiç kimse bana yardım edemez." "Neden?"

Yutkundu. "Çünkü beni çoktan yargıladılar. Bu gece otele gelen iki polis memuru bunu açıkça belirtti. Benim bir tür suçlu olduğumu düşünüyorlar."

Kendisini sorgulayan polis memurlarının temkinli tavırlarını, havuzda ateş açılmasıyla ilgili her türlü gözlemi için onu nasıl sıkıştırdıklarını ama Marina hakkında en ufak bir bilgi vermeyi reddettiklerini düşündü.

"Peki, sen bir suçlu musun?"

"Hayır." Sözcükler aceleyle ağzından döküldü. Ciddiydi. "Anlamamı beklemiyorum, Cain."

"Dene beni." Öne doğru eğildi, onu kapının iç tarafına doğru sıkıştırdı ve arabadan çıkmak istemediği sürece ona kaçacak yer bırakmadı. "Bu gece hayatını kurtararak neye adım attığımı söyle bana."

Sığ bir nefes verdi, bakışları onunkileri arıyordu. "Amcam Anatoly Moretskov. Saint Petersburg'da bir bankacı. Aynı zamanda Bratva'nın çok güçlü bir kolunun en tepesindeki adamlardan biri."

Cain çenesini sıkıca kapadı ve boğazının arkasında kaynayan laneti zapt etti. "Sen bir Rus mafyasına aşık değilsin, onlardan birinin ailesisin. Yüce İsa."

Hiç utanmış gibi görünmüyordu. Adamın onun yüzünde gördüğü tek şey bağlılık ve şiddetli bir kararlılıktı. "Amcam örgütten ayrılmak istiyor. Bu yüzden Amerika'dayım. Anatoly Amca'nın özgürlüğünü kazanmasına yardım etmeyi kabul eden Batılı müttefiklerinden biriyle buluşmam gerekiyor."

"Sağlıklı bir fiyat karşılığında." Cain homurdandı. "Çantada ne kadar var?"

Gözlerini ondan kaçırarak kucağına baktı. "İki milyon dolar."

Miktar önemli olsa da, Rus mafyası söz konusu olduğunda çok küçük bir meblağ gibi görünüyordu. Şu anda anlaşmanın ayrıntıları pek umurunda değildi. Teslimat yöntemi onu daha çok rahatsız ediyordu. "Seni neden cepheye gönderdiler? Amcan bu kadar güçlüyse, onun için kendini feda edecek başka askerleri yok mu?"

Kaşlarını çattı ve savunmaya geçti. "Gitmeyi ben teklif ettim. Anatoly Amca üç yaşından beri benim için bir baba gibiydi. Sahip olduğum tek aile o ve tamamen güvendiği tek kişi de benim. Onun için her şeyi yaparım, tıpkı onun da benim için her şeyi yapacağını bildiğim gibi."

Cain koltuğunda geriye yaslandı. "Onun hayatını kurtarmak için kendi boynunu riske atmanı engellemek dışında her şeyi yaparım."

Kaşlarını çattı, dudaklarını düzleştirdi. "Dediğim gibi, senin gibi birinin anlamasını beklemezdim."

"Benim gibi biri. Avcı olduğum için mi?" Kadın detay vermeyince, adam alçak sesle kıkırdadı.

Bırakın onun hakkındaki varsayımları devam etsin. Ne de olsa ona kanıtlaması gereken bir şey yoktu. Onu ne kadar çabuk başkasının sorunu haline getirebilirse, o kadar çabuk başka bir yere doğru yola çıkabilirdi.

Güzel Marina Moretskova'dan ve onun peşindeymiş gibi görünen engereklerden uzakta olduğu sürece başka herhangi bir yer.

Yine de bu gece kızın odasında gördükleri onu rahatsız ediyordu. "Yani, Yury açgözlülük yaptı. Seni dışarı çıkarıp parayı çalmaya mı karar verdi?"

"Belli ki," diye mırıldandı onun bakışlarından kaçınarak.

Cain, hain korumayı etkisiz hale getirip boynunu kırmadan saniyeler önce içeri girdiği şeyi düşündü. "Para yatağın üzerine atıldıysa, neden kasayı açmaya çalışıyordun?"

Ağız biraz gevşedi ama sadece bir anlığına. O kurnaz, bordo renkli gözlerini kırıştırdı ve omuz silkti. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Her şeyi denemek zorundaydım."

"Kasada ne vardı?"

"Hiçbir şey yoktu. Boştu. Bu sadece bir blöftü, zaman kazanmak için bir oyalamaydı."

Kadının ses tonundaki bir şey onun doğruyu söylediğine inanmasını sağladı. En azından o kadarını. Yine de, şimdi ona bakarken dikkatli bakışlarında korunaklı bir şey vardı. Saklamaya çalıştığı sırlar.

"Kafana silah dayamış bir adamı oyalamak mı?" Keskin bir küfür savurdu. "Ne amaçla, Marina? Bunun sana kurşun dolu bir kafatasından başka ne kazandıracağını sanıyordun?"

Ona daha fazla bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermekte zorlanıyor gibiydi. Sonunda başını salladı ve kısa bir iç geçirdi. "Yury'nin ona dokunabileceğim kadar yaklaşmasına ihtiyacım vardı."

Cain hırladı. "Bana onunla dövüşmeyi gerçekten düşünmediğini söyle."

"Hayır. Bunu yapamayacağımı biliyordum." "O zaman ne?"

"Başka bir şey yapabilirim. Onun fikrini değiştirebilirim." Avuçlarını ters çevirerek açık ellerine baktı. "Eğer ona dokunursam, iradesini bükebileceğimi biliyordum."

Damarlarında karanlık bir anlayış dolaşıyordu. Cain kaşlarını çattı. "ESP yeteneğinden mi bahsediyorsun? Psişik bir yeteneğin mi var?"

Bakışlarını bir kez daha ona çevirdi ve ciddiyetle başını salladı. "Ben o işaretle doğdum. Gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesi."

Ah, lanet olsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Onun gibi bir cins değildi; zaman içinde azı dişleri, dermaglifleri ve kana susadığında ya da yoğun duygu anlarında ateşli kehribar rengine dönen gözleriyle doğan sadece bir avuç dişi olmuştu.

Ama Marina Moretskova sadece bir dişi insan da değildi. O daha fazlasıydı. Nadir ve değeri bir şey.

Bir Irk Arkadaşı.

"Kanıtla." Cain hırılayarak talep etti. "Bana işareti göster."

Onun hayatını kurtarmanın asla kabul etmemesi gereken bir sorun olması yeterince kötüydü ama eğer söylediklerine inanılırsa -eğer tüm Irkdaşların vücutlarının bir yerinde taşıdığı doğum lekesine sahipse- o zaman gecesi çok daha karmaşık bir hal almak üzereydi.

Ve istenmeyen karışıklıklardan daha fazla nefret ettiği çok az şey vardı. Özellikle de bunlar, kanını şimdiden tahrik edici bir şekilde kaynatan gizemli, çekici bir sarışın şeklinde geldiğinde.

Marina onun emrine itaat etmek için zıplamayınca dişlerini gösterdi ve sert bir bakışla onu kıstırdı. "Bana lanet işareti göster, Marina."

Yumuşak bir hışımla yavaşça dönerek ona baktı. Sol dizini bükerek keten salon pantolonunun paçasını kaldırdı ve ayak bileğini eğerek narin eklemi için görebilmesini sağladı.

Ve işte oradaydı, bacağının tüm uzunluğu boyunca kıvrılan kan kırmızısı güllerden oluşan dövmeli sarmaşıkların arasında gizlenmişti.

Hilal şeklindeki bir ayın beşiğine düşen gözyaşı damlası şeklinde küçük kırmızı bir pul. Hatasız. İnkâr edilemez, aksini ne kadar düşünmek istese de.

Marina Moretskova bir Breedmate idi. "Lanet olsun."

Bir hırıltıyla ondan uzaklaştı ve parmaklarını başının üstünde gezdirdi. Eli aşağı indiğinde bir yumruk yaptı ve gösterge panelinin üst kısmına vurdu. Yapmak istediği şey kolunun tamamını bir şeyin içine sokmaktı.

Çünkü artık Marina hakkında bunu bildiğine göre, onu hayatta tutmak en önemli önceliği haline gelmişti.

Birkaç bunamış veya hastalıklı birey dışında, tüm ırklar, yavrularını taşıyabilecek tek dişiler olan ırk eşleri söz konusu olduğunda katı bir onur kuralına göre yaşarlardı. Onlara değer verirdi. Onları onurlandırırldı. Onları korumak için ölürlerdi.

Hatta onun gibi Avcı olarak doğan cins erkekler bile.

Cain ön camdan dışarı, parlayan JUSTIS istasyon tabelasına baktı. Marina'yı kolluk kuvvetlerinin üzerine atmak artık bir seçenek değildi, tehdidi gerçekleştirmeye niyetli olduğundan bile emin değildi.

Marina sır saklıyordu.

Bu gece neredeyse iki kez ölümüne neden olacak sırlar.

Sırtında bir hedef vardı ve Cain bu tehlikeyi nasıl bertaraf edeceğini bulana kadar hayatı onun ellerindeydi.

Tek umudu onu da hayal kırıklığına uğratmamaktı. "Emniyet kemerini tekrar tak," diye mırıldandı.

Geriye doğru kaydı ve sessizce kelepçeyi kapattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Henüz karar vermedim." Ama bunu söylerken bile nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Aklına gelebilecek en yakın sığınağa, bildiği tek güvenli yere.

Ve bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağını umduğu geçmişine geri döndü.

BÖLÜM 5

Miami-'den güneye doğru iki saatlik garip bir yolculuktan sonra -sessizlik ve direksiyonun arkasındaki vampirin kaynayan tehdidiyle ağırlaşan bir yolculuk- Marina, Cain'le birlikte araca binerken aklını kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başlamıştı.

Hızla giden spor arabanın dışında, gece manzarası Everglades'in içinden geçen iki şeritli dar otoyolun her iki tarafındaki karanlık vahşi doğadan başka bir şey değildi. Yolda geçirdikleri zamanın neredeyse yarısı boyunca aynı uzak kaldırım üzerindeydiler; Aston Martin'in farları, uçsuz bucaksız bataklıkların kalbine girdiklerinden beri kilometrelerce uzanan medeni yaşamın tek işaretiydi.

Cain herhangi bir uyarı ya da açıklama yapmadan aracı yavaşlattı ve onlarca yıldır kullanılmadığı anlaşılan aşırı büyümüş toprak bir yola saptı. Bu onu korkutmuşu benzemiyordu. Bakımsız patikada Miami'nin işlek caddelerinde olduğu gibi zahmetsizce ilerledi, yasaklayıcı konumuna rağmen bu bölgeye aşina olduğu belliydi.

Marina bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildi. Engebeli arazide itişip kakışirlarken ona temkinli bir bakış fırlattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Zaten buradayız." Farları kapattı ve motoru durdurdu. "Arabanın bataklığa daha fazla girmesi güvenli değil."

"Araba için güvenli değil mi?"

Ne olmuş onlara? Karanlık camlardan dışarı baktı, her taraftan içeri dolan çalı çırpı ve sık bitki örtüsünden başka bir şey göremedi. Cain sürücü kapısını açtı ve bir hayvanın alçak, ürkütücü sesi bataklığın üzerinde yankılandı.

Ona bakmak için döndü. "Çantaları ve parayı burada bırak. Her şey için daha sonra geri geleceğim."

"Sonra, ne zaman?" İçine bir kuşku düştü, çevreleri gibi soğuk ve rutubetliydi. "Yani cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere attıktan sonra para için geri mi geleceksin?"

"Tanrım." Kaşlarını attı. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Ne yapacağın hakkında hiçbir fikrim yok. Bugün olanlardan sonra hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ve neye inanacağımı bilememe hissinden hoşlanmıyorum. Korkmayı sevmiyorum."

Lanet olsun. Bu kadar açık sözlü olmak istememişti ama itiraf dudaklarından o kadar çabuk döküldü ki kendini tutamadı. Zayıflık her koşulda kabul edilemezdi ama özellikle kriz ve belirsizlik zamanlarında. Ne de olsa Anatoly Moretskov'un yeğeniydi. Hayatının erken dönemlerinde korkularıyla yüzleşmeyi, çenesini dik tutmayı öğrenmişti. Yine de burada, bu sanal yabancıya korktuğunu söylüyordu.

Adam hiçbir şey söylemeden uzun bir süre ona bakarken koltuğun içinde eriyip gitmek istedi.

Sonra yavaşça ona doğru uzandı ve emniyet kemerini açtı. "Seni güvenli bir yere götürüyorum Marina." Derin sesi alçak ve nazikti, karanlık ifadesine rağmen yatıştırıcıydı. "Bu durumda para umurumda değil. Seninkini almadan da kendime yetecek kadar param var. Ve senden kurtulmak isteseydim, sence bu kadar zahmete girer miydim?"

Hayır. Yapmayacağını biliyordu. Bu ırk erkeğini bu gece öldürürken görmüştü. Yöntemleri soğuk ve kesindi. Etkili. Ne olduğunu gizlemeye çalışmamıştı ve ona ne kadar çılgınca gelse de, iğdsel bir düzeyde onunla güvende olduğunu anlamıştı. En azından şimdilik.

Vücudu Marina'ninkine çok yakındı. Marina onun soluk gri bakışları arasında sıkışıp kaldığını hissetti. Onu havuzdan kurtarmak için havuza atladığında onun çekici bir adam olduğunu fark etmişti.

keskin nişancının kurşunu. Yury'nin saldırısı ve otelden kaşı sırasındaki aşırı adrenalın y  klemesinden sonra, bu Cain'in sert y  z  n  n her ayrıntısını ger  ekten i  mek i  in sahip olduğu ilk fırsattı.

Aysız gecede adamın b  y  k bir kısmı karanlık g  lgeler i  inde kalsa da, arabanın sınırları i  inde aralarında bir adımdan daha az mesafe vardı. Yanıldığını anlaması i  in bu kadarı yeterliydi.

Cain Hunter   ekici değildi.

Muhteşemdi. Olağan  st   yakışıklı. G   l   elmacık kemikleri ve cesur, kare bir   ene. G  neşin sıcağını hi   tatmamış olmasına rağmen teni sarımtırak bir tondaydı.

Ağzı bile   ok g  zeldi. İlk bakışta acımasız ve sert g  r  nen geniş, yontulmuş dudaklar, şu anda ona kilitlenmiş bir bakışla onu tuttuğunda bu tanımlamalardan   ok uzaktı. Dudakları onunkilere bastırıldığında nasıl hissederdi?

Onu, şimdiye kadar ona her yaklaştığında kendisinden yayılan aynı saldırganlıkla mı   pecekti? Yoksa soluk g  m  ş rengi g  zlerinin, u  suz bucaksız, yasaklayıcı bir bataklıkın ortasına park edilmiş bir aracın   ok yakın   evresinde onu tutarken g  r  nd  ğu kadar dikkatli mi olacaktı?

Tanrım, onun nesi vardı?

Marina, adamın bakışlarının   zerinde kurduğu neredeyse elle tutulur etkiyi kırmak i  in g  zlerini kırptıştırdı. Belli ki bir gece i  inde   l  mle burun buruna geldiği iki olay sinirlerinden daha fazlasını sarsmıştı. Sağduyusunu da sarsmış olmalıydı     nk   ilk   nceliği -tek   nceliği- Anatoly Amca'ya verdiği s  z   yerine getirmek i  in hayatta kalmakken orada oturup Cain'in   p  c  ğ  n  n nasıl hissettirebileceğini hayal etmesi i  in aklını ka  ırmış olması gerekiyordu.

Boğazını temizledi, sonra   enesini kaldırdı ve sanki korumalarından birine emir veriyormuş gibi konuştu. "Benim

Eşyalar arabada kalabilir, ama evrak çantasını geride bırakmayacağım. Hiçbir sebeple."

"Sen bilirsin." Adam sırttı ve ağzının eğri büğrü çekişi kadının vücudunda yavaşça bir sıcaklık yarattı. Kabul etmek istemediği bir sıcaklık. "Burada adımlarına dikkat et ve bana yakın dur."

Arabadan indi ve kapıyı kapattı.

Marina koltuğunun arkasından alüminyum evrak çantasına uzandı, Cain aracın ön tarafına geçip ona katılmasını beklerken bakışları Cain'in üzerindeydi. Yavaşça dışarı çıktı, spor ayakkabılarının altındaki çamurlu zemin ve bir eli çantanın sapını kavrarırken diğer elinin dengede durmasını engellemesi ilerlemesini yavaşlattı.

Cain'in durduğu yere ulaşır ulaşmaz, çantayı onun elinden kaptı. "O lanet şeyi ben taşıyacağım. Beni dinlemeyecek kadar inatçı olduğun için bir timsah yuvasına düşmene izin veremem." Yürümeye başladı. "Yetişsen iyi olur."

İçinden küfretti ve onun arkasına düştü. Cain hızlı ama temkinli yürüyordu, uzun bacakları çok az çabayla çok fazla mesafe kat ediyordu. Marina 1.80 boyunda, okul arkadaşlarının çoğundan ve amcasının adamlarının birçoğundan daha uzun olmaya alışkın olarak büyümüştü ama Cain'in hızına yetişmek için acele etmesi gerekiyordu.

"Burada çok fazla timsah yuvası var mı?"

Homurdandı, sesi bir şekilde eğleniyor gibiydi. "Burası Everglades, tatlım. Timsahlar, pitonlar ve onlara fırsat verirken seni yemeye çalışacak yüzlerce şeyle kaynıyor."

Oh, Tanrım. Karanlıkta onları izleyen onlarca yırtıcı gözü hayal etmemeye çalışarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım bizi buraya yaya olarak getirmek için iyi bir nedeniniz var?"

"Şu anda gitmemiz gereken yere ulaşmamızın tek yolu bu. Timsahlar ve yılanlar için endişelenmeyin. Onlar

Bu bataklıkta besin zincirinin en tepesinde olmadıklarını biliyorum."

"Neymiş o?" Neredeyse sormaya korkuyordu.

Hiç duraksamadan arkasına baktı ve dişlerinin jilet gibi uçlarını parlatan hızlı bir sırtış fırlattı.

Sanki onun ne olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Belki de ihtiyacı vardı. Ne de olsa, karanlık bataklıkta sadece önündeki Breed suikastçısının bildiği bir yere doğru kendi isteğiyle ilerliyordu ve onunla birlikte olmakla ilgili en rahatsız edici düşüncesi onu öpmek için duyduğu çılgınca meraklı.

Bunun yerine, kaçması gerekirse diye yolu ezberlemeye çalışmalıydı. Kabil'den ya da onun bu kadar hafifçe göz ardı ettiği diğer yırtıcılardan önce araca geri dönme şansı yoktu.

Yürümeye devam etti. "Dediğim gibi, bana yakın dur. Artık fazla uzağımız yok."

Marina aralarındaki mesafeyi kapattı, yavaşlamayı ya da otelden ayrıldıkları andan beri onu çeken yorgunluğa teslim olmayı reddetti.

Cain'in onun zayıf olduğunu düşünmesine izin verirse lanetlenirdi. Hayatının büyük bölümünü güçlü erkeklerin tercih edildiği ve ödüllendirildiği bir dünyada kendini kanıtlamaya çalışarak geçirmişti. Anatoly Amca bile onu çoğu zaman gerçeklikten korumakta ısrar etmişti. Yetim küçük bir kız olduğu zamandan beri etrafı korumalar ve dadılarla çevriliydi. Yıllar geçtikçe bu tiksindirici koruma onu rahatsız etmeye başlamıştı. Amcası Bratva'dan kurtulmak için güvenebileceği birine ihtiyaç duyduğunda ona yardım etmeye bu kadar hevesli olmasının bir nedeni de buydu.

Anatoly Amca'yı düşündükçe onunla temasa geçme isteği daha da artıyordu. Fırsatını bulur bulmaz birkaç dakika yalnız kalmalı ve Yury'nin ihanetini ona telefonla bildirmeliydi. Eğer Yury, Marina'nın elindeki flash bellekteki bilgilerden gerçekten haberdarsa

Sahip olduğu tek şey, Boris Karamenko'dan önce amcasına ulaşmış olmayı ummaktı.

Düşünceleri endişeyle kararırken, Cain'in peşinden ilerledi, yere ve önündeki iri cüsseye baktı, ayaklarını tam olarak onun ayaklarının olduğu yere koymaya odaklandı. Yürüdükçe bataklığın sesleri daha da yükseliyordu. Her türlü hayvan vıraklaması ve gevezeliği etraflarındaki boşluğu dolduruyor, ara sıra Marina'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir uluma, çığlık ya da sıçrama ile noktalanıyordu.

Kabil onu rastgele ve yasaklayıcı görünen dolambaçlı bir patikaya götürdü ama hiç duraksamadı. Kabil onu çalıların ve çalılıkların arasından geçirirken kız da onun peşinden gitti ve bataklıkların en kötüsünden ve her yöne yayılan hain, derin siyah su havuzlarından kaçındı.

Zorlu arazide sanki ezbere biliyormuş gibi ilerliyordu. Sanki ona evi kadar tanıdık geliyordu.

"Ne kadar zamandır Las Vegas'ta yaşıyorsun, Cain?"

Adam önünde durduğunda neredeyse ona çarpıyordu.

"Nereden biliyorsun lan bunu?"

"JUSTIS memurları bana kimliğinizi araştırdıklarını söylediler. Orada bir kumarhanede güvenlik görevlisi olarak çalıştığınızı söylediler."

Kaşlarını çattı. "Eskiden. Vegas'la işim bitti. Birkaç aydır oraya gitmedim."

"Neden gittin?"

"Çünkü daha fazla kalırsam, asla ayrılamayacağımı biliyordum."

Kelimeleri ısırarak, kırparak ve kaçamak bir şekilde söyledi. Bir taş duvar yanıtıyla karşılaştığında ne yapacağını biliyordu. Amcasıyla birlikte yaşamak bu konuda mükemmel bir eğitim olmuştu. Ne yazık ki Cain için Marina'nın merakı da bataklığın gürültüsünü elinden geldiğince konuşarak bastırma ihtiyacı kadar güçlüydü.

"Las Vegas'ta ne tür bir güvenlik işi yaptınız?" "Pahalı türden."

"Paralı askerlik demek istiyorsun."

"İnsanları para için öldürüp öldürmediğimi merak ediyorsanız, cevabım evet." Ona baktı, neredeyse ürkmesi için cesaretlendiriyordu. "En iyi bildiğim şeyleri yaptım ve bunları yapmak için çok iyi para aldım."

"Ama sonra sen gittin," diye belirtti Marina. "Bıraktın."

"Evet. Çünkü sonunda başkalarının pisliğini temizlemekten yoruldum."

Ve şimdi buradaydı, onunkini temizlemeye yardım ediyordu. Adamın elindeki evrak çantasına baktı ve iki milyon dolar nakit paranın onun için cazip bir şey teşkil etmemesi için ne kadar iyi bir maaş almış olması gerektiğini merak etti. Bu durumda, aldığını ima ettiği türden bir tazminata hükmetmek için ne kadar usta bir infazcıydı? Hayatını kan dökerek ve can alarak kazanmak için ne kadar kalpsiz olmalıydı?

Marina sert adamların, tehlikeli adamların etrafında büyümüştü ama Cain bambaşka biriydi ve bunun tek sebebi sadece Breed olması değildi. Tehdit onun her bir santimetrekaresinden yayılıyordu. Dikkatli olmalıydı. Bir yanı öyleydi. Bir yanı bu güçlü adamın ne kadar yıkıcı olabileceğini içgüdüsel bir düzeyde anlıyordu.

Yine de içinden geçen titreme korkudan ziyade başka bir şeydi. Daha derin bir şey, huzurunu daha da tehdit eden bir şey.

Arzu.

Aralarındaki sessizlik uzadı ve adam alçak bir homurtu çıkardı. "Hiçbir zaman iyi adamlardan biri olduğumu söylemedim, Marina."

"O zaman nesin sen?" Çenesini kaldırdı, sadece onun bakışlarıyla yüzleşmek için. "Kötü adamlar etrafta dolaşıp rastgele kadınların hayatını kurtarmaz."

Alay etti. "Ben de öyle."

İlk kez olmamakla birlikte, zihni bu gece olan her şeyi yeniden canlandırdı; bilinmeyen keskin nişancının onu otelin yüzme havuzunda kesinlikle ölüme terk edecek olan silah atışıyla başladı. Merminin havayı delip geçerken çıkardığı tiz sesi hâlâ duyabiliyordu.

ona yakındı. Kendisine isabet etmesinden saniyeler önce onu merminin yolundan güvenli bir şekilde çekip çıkaran Cain'in güçlü kollarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldandı. "Aşağı atlayıp beni kurtarmana ne sebep oldu?"

Sert bir homurtu çıkardı. "Ben de bütün gece kendime aynı soruyu sordum."

"Demek istediğim, bunun olacağını nereden biliyordun? Tetikçi tetiği çekmeden önce bile havuzda beni menzilden çıkarıyordun." Cain'in yüz ifadesinin sertleşmesini izledi, bataklığın karanlığının bile gizleyemediği bir tepkiydi bu. "Keskin nişancı henüz ateş etmemişken tehlikede olduğumu nereden biliyordun?"

"Olduğunu gördüm."

"Gördün mü?" Başını salladı. "Yani tetikçiyi mi gördün?"

"Hayır. Seni gördüm Marina. Sudaki kanını, yüzeyin altına batan cansız bedenini. Sen ölmüştün. Hayatının son altmış saniyesini sanki gerçek zamanlı olarak yaşıyormuş gibi zihnimde canlandırdım. Daha doğrusu, hayatının son altmış saniyesinin nasıl geçtiğini."

Kendi ölümünün tedirgin edici tanımına rağmen şaşkınlığını gizleyemedi. "Bir imgelemden mi bahsediyorsun? Bir ESP yeteneğinden mi? Irkların psişik yetenekleri ve eşsiz yetenekleri olduğunu biliyorum. Bu senin mi?"

Cain bunu kabul etmeye pek hevesli görünmüyordu. İsteksiz bir şekilde başını salladı ama bu bir omuz silkme de olabilirdi.

Marina'nın başka bir insanın zihnini şekillendirme yeteneği istilacı bir şeydi. Öyle ki, amcası bunu onaylamamakla kalmamış, çocukluğundan beri kullanmasını yasaklamıştı. Öte yandan Cain'in yeteneği mucizevi olmaktan başka bir şey değildi.

"Yury'yi de böyle mi öğrendin? Bu gece olacak her şeyi gördün mü?"

"Hayır." Yüzündeki sert çizgiler şimdi daha da katılaşmıştı. "Benim yeteneğim öyle çalışmıyor. Güvenilmez."

"Ne demek güvenilmez?"

"Yani sınırlamaları var. Kusurları."

"Benimki de öyle," diye itiraf etti. "Mesela Breed olan hiç kimsede işe yaramıyor. Bir keresinde amcamın sekizinci yaş günüm için beni götürdüğü bir senfoni konserinde denemiştım. İkiz erkek çocukları olan bir Breed ailesi de oradaydı. Çocuklardan biri babasının smokin kuyruğunun arkasından bana surat yapmaya devam etti, ben de fırsatını bulduğumda koluna dokundum ve ona salona gizlice girip şefin asasını çalmasını söyledim. Onun yerine babasına söyledi ve ben de iki hafta ceza aldım."

Cain homurdandı, hâlâ ona kaşlarını çatıyordu. "Sen bir veledin tekiydin."

Bunu inkar etmedi. "Anatoly Amca'ya göre inatçı. Bana yeteneğinizden biraz daha bahsedin. Neden güvenilmez olduğunı düşünüyorsun?"

"Çünkü öyle olduğunı biliyorum."

Sanki konuşma bitmiş gibi, dönerek uzaklaştı ve karanlığa doğru onun önünde yürümeye başladı. Kız ona ayak uydurmak için acele etti, şimdi geri çekilmeyi reddediyordu.

Hayatını onun yeteneğine borçlu olduğu için, bunu olabildiğince iyi anlamak istiyordu. Ama Cain'in geniş, geri çekilen sırtına bakarken, neden onun Irk yeteneğine sadece güvenmediğini değil, aynı zamanda onu hor gördüğünü hissettiğini de bilmek istiyordu.

"Ne oldu, Cain?"

Cevap vermedi. Adımları hızlıdan saldırgana dönüştü, uzun bacakları sanki yeterince hızlı hareket edemiyormuş, ondan yeterince uzaklaşamıyormuş gibi birkaç metre mesafeyi çiğnedi. Ya da onun sorularından.

Buna inanmasını sağlayacak bir şey olmuş olmalıydı. Eğer hâlâ bunun ağırlığını taşıyorsa, ona büyük bir acı vermiş olan bir şey.

"Değer verdiğiniz birini mi kaybettiniz?"

Önünde, alçak bir küfür tısladı ama hızını kesmedi. Haklı olduğunu bu şekilde anladı. Bu ve sevdiği biri için kalbinde boş bir acıyla yaşamının nasıl bir şey olduğunu bildiği gerçeği.

"Özür dilerim, Cain," diye fısıldadı, artık onun dinlediğinden bile emin değildi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Annem ben üç yaşındayken öldü. Onu hâlâ her gün özlüyorum."

Tekrar küfretti, şimdi daha acımasızca. Kadın ne yaptığını anlayamadan adam aniden durdu ve gözlerinde öfke parlayarak ona doğru döndü. Evrak çantasını aralarındaki yola bıraktı ve onu üst kollarından yakaladı.

"Anlamanız gereken bir şey var. Ben bu iş için kaydolmadım. Burada olmak istemiyorum. Sen, amcan ya da seni gönderdiği bu aptalca iş umurumda bile değil Marina. Seni JUSTIS'in önündeki kaldırıma bırakmamamın tek nedeni bileğindeki o lanet iz. Anlaştık mı?"

Ondan öfke akıyordu, sıcak ve tehlikeli. Ona meydan okumanın akıllıca olmayacağını biliyordu, özellikle de gözleri yanan kömürler gibi parlarken ve dişleri ona tükürdüğü her öfkeli kelimeyle elmas parlaklığında hançerler gibi parlarken. Ama Marina hiçbir zaman korkup kaçacak türden bir kadın olmamıştı. Buna şimdi de başlamayacağından emindi.

"Senden asla yardım istemedim. Korumanı da hiç istemedim. Bunu istemiyorum. Aptal bir doğum lekesinin bana karşı bir şekilde kendini zorunlu hissetmeni sağlayacağını düşünseydim, onu görmene asla izin vermezdim."

Öfkeli olduğunu mu sanıyordu? Kızgındı, hatta ondan çok kendine kızgındı. Bir yabancıya güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de Cain'in gücünün rahatlığına kendini bırakmıştı. Aptalın tekiydi ve şimdi medeniyetin izlerinden yüzlerce mil uzakta, Everglades'in ortasında, aniden uzaklaşmak için sabırsızlandığı bir adamla mahsur kalmıştı.

"Seninle daha ileri gitmeyeceğim," dedi ona ve gevşek tutuşundan kurtuldu. Çantanın sapını tutmak için aşağı uzandı. "Arabaya dönüş yolunu kendim bulurum."

Alay etti. "Oraya vardığında ne yapacaksın?"

"Amcamı ara. Amerika'da bağlantıları var. Beni bulması ve gerçekten güvende olabileceğim bir yere götürmesi için birini gönderecektir."

"Cehennem gibi olacaksın."

Onun sert cevabını görmezden geldi. Ters yöne dönerek karanlık, neredeyse görünmez patikada birkaç adım geri gitti.

Cain önünde belirdi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Yolu kapatmıştı, geceye karşı karanlık bir gölgeydi. Dönüşmüş gözlerinin şiddetli parıltısı dışında karanlıktı.

"Amcan kimi gönderecek, Marina? Yury gibi başka bir sadık yoldaş mı? Havuzdaki tetikçi seni yakalamadan önce amcanın adamlarının sana ulaşabileceğini mi düşünüyorsun?" Cain yavaşça başını salladı. "Tek bildiğimiz, amcanın da sırtında bir hedef olduğu. Hatta çoktan ölmüş bile olabilir. Her iki durumda da, bu seni hala hedef tahtasında bırakıyor."

Marina'nın nefesi ciğerlerinden kesilerek çıktı. Kalbi Anatoly Amca'nın hayatta olmayabileceğini düşünmeyi reddetse de, Cain'in diğer her konuda haklı olduğunu biliyordu. Artık birine güvenmenin sayısız riski vardı. Yury'nin ihaneti bunu kanıtlamıştı. Ve Yury'nin yalnız çalışmadığı gerçeğini de unutamıyordu. Keskin nişancı tespit edilip ortadan kaldırılana kadar gardını düşürmeyi göze alamazdı.

Ama Cain'le kalmak da kabul edilebilir bir seçenek gibi gelmiyordu.

"Bu işi tek başıma bitirmekten korkmuyorum."

Onu iterek geçmeye çalıştı ama patika dardı ve kenarları çamur ve ıslak bitki örtüsüyle kaygandı. Bir an için yumuşak, engebeli zeminde ayağını kaybetti. Bir tarafa doğru savrulmaya başladı ama Cain onu yakaladı.

"Marina," diye hırladı sertçe.

Gitmesine izin vermedi. Yolda kendini düzelttiğinde bile.

Kolları onu sarmış, biri sırtına dayanmış, diğeri omuzlarının etrafında dolanmıştı. Evrak çantası elinde gevşekçe asılı duruyordu, karanlıkta vücutlarının birbirlerine bastırmasını engelleyen tek şey buydu.

Cain'in doğaüstü bakışları yüzünün her santimini okşarken aralarında garip bir sessizlik oluştu. Kalbi durmaksızın çarpıyor, farkındalık damarlarında zonkluyordu.

Gözleri ağzında oyalanırken, bu tehlikeli İrk erkeğini öpmekle ilgili kurduğu tüm vahşi hayaller tekrar aklına geldi. Ayrılmış dudaklarının arasından nefesi sığ bir şekilde hızlandı ve büyük bir şokla, onun adını bir yalvarış gibi fısıldadığını duydu.

Son birkaç saat içinde olan diğer her şey hakkında ne kadar kızgın, kafası karışık ve kararsız olsa da, şu kadarından emindi. Cain'in onu öpmesini istiyordu.

Onu sarsan bir yoğunlukla buna ihtiyacı vardı.

Yavaşça, yüzünün her sert çizgisine kazınmış öfke ve azapla başını onunkine doğru eğdi.

Sonra hareketsiz kaldı.

Aynı anda nefesi bile durmuş gibiydi.

Göğsünde bir hırıltı yükseldi, ihtiyatlı, savunmacı bir ses, o kadar güçlü bir şekilde titreşiyordu ki kadın bunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Misafirimiz var."

Bunu söyler söylemez büyük bir figür çevredeki çalılıkların gölgelerinden sıyrıldı. Sonra bir başkası ve bir başkası.

Cain onu serbest bıraktı ama yakınında tuttu. İkisi önde, biri arkada olmak üzere üç devasa Cins erkek onları çevrelemişti. Gözleri parlak kehribar kıvılcımlarla parıltıyor, sivri dişleri geceye karşı bembeyaz parlıyordu.

İçlerinden biri, gür, bakır rengi saçları ve kesilmiş sakalı olan uzun boylu bir erkek, keskin bir nefes verdi.

Sonra grubun lideri olarak öne çıktı ve Cain'in omzuna sertçe vurdu. "Orospu çocuğu. Bunca yıl sonra seni buraya geri getiren ne kardeşim?"

BÖLÜM 6

Bir daha asla eve dönemeyeceğini söylerler. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Cain bu teoriyi asla test etmek zorunda kalmayacağından emindi. Uzakta kalmış, Everglades'in ortasında saklı, geniş, gizli sığınağın yakınına bile adım atmamaya karar vermişti.

O da şu anda burada olmak istemiyordu.

En iyi planlar için çok fazla. Marina Moretskova'yı ilk gördüğünden beri, yapmaması gerektiğini bildiği pek çok şey yapıyordu.

Bunlardan en önemlisi, bir dakika önce onu neredeyse öpmüş olmasıydı. Yolda etraflarını saran üç Cins erkeğin araya girmesi olmasaydı, muhtemelen şu anda ağzını onunkine kilitlemiş olacaktı.

Onun kendisini etkilemesine izin vermek büyük bir hataydı. Tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

Umursamasına izin veremezdi. Özellikle de onu güvende ve hayatta tutmak istiyorsa.

Tek umudu bu gece buraya dönmenin de bir hata olmamasıydı. Ama bu karar kendisiyle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi, onu hedef tahtasına koyan her kimse ona asla ulaşamayacağından emin olmakla ilgiliydi.

Cain, hepsi de kendisi gibi eski avcı olan üç vampire, "Ben olsam gelmezdim," dedi. "Güvenli bir eve ihtiyacım var. Güvenebileceğimi bildiğim tek yer burası."

"Acil gibi görünüyor." Omuzlarına düşen kalın, kırmızı dalgaların tacına sahip devasa Irk erkeği Bram, geldiklerinde ilk konuşan olmuştu. Şimdi ise onaylarcasına homurdanıyor, acımasız bakışlarıyla değerlendirme yapıyordu. "Başın ne tür bir belada kardeşim?"

"Ben değil." Cain yanına baktı. "Bu Marina. Bu gece Miami'de biri onu öldürmeye çalıştı."

"Tanrım." Bram kaşlarını çatdı, alçak sesle ettiği küfür dişlerinin arasından tıslayarak geçti. Cain'in yanında dimdik duran Marina'ya baktı, son birkaç saattir yaşadıklarına rağmen bir kraliçe kadar yılmazdı. "Yaralandın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayatta kaldım. Cain olmasaydı bunu söyleyemezdim."

Kendini onun övgüsüne ve sessiz sesinde duyduğu şefkatli minnettarlığa bıraktı.

Bram'in yanında duran diğer iri erkek, koyu kahverengi tenli ve ölümcül bir güce sahip olan Logan, Marina'ya bakarken başını eğdi. "Sanırım bu aksan yerel değil."

Geniş ağzını buruşturduktan sonra akıcı olduğu belli olan bir Rusça ile konuştu. Erkeğin eşsiz yeteneği her dili anında ve sonsuz bir şekilde anlayabilmesiydi. Şu anda Marina'yı kendi ana dilinde büyülüyor ve sonunda başparmağını Cain'e doğru uzatıyordu. Söylediği şey Marina'nın Cain'e bir bakış atmasına ve ardından gülümsemesine neden oldu.

Dudaklarının kıvrılması zayıf ve kısaydı ama aynı zamanda tanıştıklarından beri onda gördüğü ilk rahatlama işaretiydi. Onunla birkaç saat geçirmiş, hayatını bir değil iki kez kurtarmıştı ama yine de neredeyse her seferinde onu güvensizlik ve dirençle karşılamıştı.

Logan'ın ondan muhteşem bir gülümseme koparması bir dakikadan az sürdü. Hiç şüphesiz Cain'i keserek. Gerçi buraya son gelişinde bir sürü aşağılama ve hakarete maruz kalmamış değildi.

"Sana ne dedi?"

Logan bir elini kafatasıyla kesilmiş siyah buklelerinin üzerinde gezdirdi ve ona göz kırptı. "Sadece merhaba diyordum, kardeşim."

"Evet, eminim," diye cevap verdi Cain. Şakanın dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordu ama Marina'nın yanında diğer erkeğin kolay cazibesini azaltmaya çalışmaktan daha büyük sorunları vardı. Grubun fiili lideri olan Bram'e baktı. "O

İşareti aldı. Onu buraya getirmemin tek sebebi bu. Marina bir İrkdaş."

"Senin mi?" Soru Cain'in arkasından, derin, dumanlı bir sesle geldi.

Dönüp, siyah kot pantolon ve ona uygun bir tişört giymiş olan ve Marina'yı merakla inceleyen Avcı'ya baktı. Razor'ın karmakarışık açık kahverengi saçları hatırladığından daha uzundu, kumsaldaki düğümler iri adamın evcilleşmemiş havasına katkıda bulunuyordu. Sabit, hesapçı bakışları Marina'yı bırakmayı reddediyordu.

Cain bir adım atarak Avcı kardeşiyle onun arasına girdi. "Hayır, Raze. O benim değil."

Bu ifade doğru olsa da, Razor'la yüzleşirken içine batan sahiplenme duygusunu açıklayamıyordu. Onun için bir tehdit değildi. Burada yaşayan İrk erkeklerinden hiçbiri ona zarar verecek bir şey yapmazdı. Cain buna en az kendisine güvendiği kadar güveniyordu.

Muhtemelen daha fazla.

Bram sakallı çenesini ovuşturdu. "Bize Miami'de neler olduğunu anlat. Son bildiğimizde Las Vegas'ta yaşıyordun."

Eski arkadaşlarının bir şekilde onu izlediği haberi onu şaşırtmıştı. Dragos'un laboratuvarından ayrıldıktan sonra istihbarat toplama sanatını ve yüksek değerli özel güvenlik operasyonlarını kazançlı bir işe dönüştüren eski Avcılar grubu düşünüldüğünde, buna şaşırmaması gerekirdi.

Yine de, yokluğunu çevreleyen koşullar ve ardında bıraktığı acı düşünüldüğünde, Cain kimsenin nereye gittiğini umursayacağını sanmıyordu. Eğer işler tersine dönseydi, bunu yapmayacağından emindi.

"Vegas'tan birkaç ay önce ayrıldım. Bundan sonra nereye yerleşeceğime karar vermeden önce biraz soluklanmak için yollardaydım."

Razor homurdandı. "Yanında çalıştığın o serseri kumarhane sahibi kendi binasının çatısından balıklama atlamadan önce mi yoksa sonra mı şehri terk ettin?"

Logan bile konuyu anladı. "Bundan emin değilim Raze. Leo Slater'ın sonunun gelmesinde başka bir Avcı'nın parmağı olduğuna dair söylentiler duydum." Kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Cain'e baktı. "Vegas'tayken Dragos'un infazcısıyla hiç karşılaştın mı?"

Diğer adamlar konuşurken Cain Marina'nın bakışlarını üzerinde hissetti. Slater, Asher ve Vegas'ta geçirdiği zamanın geri kalanı hakkındaki boşlukları daha sonra doldurabileceğini düşünerek tüm spekülasyonlardan sıyrıldı.

Bram onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Yirmi soruyu başka bir zamana saklayalım. Şu anda bilmemiz gereken tek bir önemli şey var. Bu kadına kim zarar vermeye çalışıyor?"

"Henüz emin olamayız," dedi Cain, ona doğru bakarak ve burada emin ellerde olduğuna dair güven verici bir baş işareti yaparak. "Bu gece erken saatlerde, ikimizin de kaldığı otelin yüzme havuzunda birisi ona ateş etti."

Logan keskin bir küfür savurdu. "Biri onu halka açık bir yerde öldürmeye mi çalıştı? Vay be. Bu ciddi bir hareket."

Cain başını eğdi, ciddiye. "Keskin nişancının hedefini ıskaladığından emin oldum ama piç herif hiçbir iz bırakmadan kaçtı. Birkaç saat sonra başka bir girişim daha oldu. Bu sefer Marina'nın tanıdığı ve güvendiği biri tarafından."

"Korumalarımın biri," diye araya girdi. "Onu on yıldan uzun süredir tanıyorum. Bu gece bunların hiçbirisi Yury için önemli değildi." Konuşurken sesi sabitti ama Cain hâlâ ses tonundaki güvensizliği duyabiliyordu. Cain hâlâ onun ses tonundaki

Her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da canı yanıyordu.

"Marina'nın süitindeki itiş kakışı duydum. Onu bulduğumda, korumasının tabancasının namlusuna bakıyordu."

Bram sessizce dinledi ama Cain erkeğin kafasında bir şeyleri birleştirdiğini gördü. "Halka açık vuruşlar. Hainleşen korumalar. Ölüm için işaretlenmiş ve sığınma ihtiyacı olan güzel bir Rus Melezi. İçimden bir ses o çantanın içinde ne olduğunu bilmek istemediğimi söylüyor."

Cain eski dostunun ayık bakışlarını üzerinde tuttu. "Onu götürebileceğim başka bir yer olsaydı, çoktan orada olurdum."

"Ne kadar uzun süre uzak kaldığınızı düşünürsek, bundan hiç şüphem yok." Bram sakallı çenesini ovuşturduktan sonra başını salladı. "Gel o zaman. İçeride biraz daha konuşabiliriz."

Irklar arasında aile konakları ve özel yerleşkeler için kullanılan terim Darkhaven'dı. Şimdi yaklaştıkları, bataklıkların derinliklerine gizlenmiş barınak, bir kale ile ortak bir mülk arasında bir yerdeydi. Güvenli bir çevre duvarı içinde yirmi bin metrekareden fazla yaşam alanı bulunuyordu. Bu alanın tamamı, yirmi yıl önce programdan kaçtıktan sonra sığınağı birlikte inşa eden ve buraya yerleşen küçük bir grup eski Avcı dışında geçit vermeyen dönümlerce vahşi doğa ve bataklıkla çevriliydi.

Bu Darkhaven, Cain'in gerçekten bildiği tek yuva olmuştu.

O ve Marina diğerleriyle birlikte bataklıktan geçip gizli sığınağa doğru yolun geri kalanını yürürken anılar etrafını sardı. Onları yerleşkeye götüren Breed erkekleri onun en yakın arkadaşları, tek ailesi olmuştu. Aslında üvey kardeşleriydi. Tüm Avcılarda olduğu gibi, her biri farklı bir Melez anneden doğmuş ama Dragos'un laboratuvarlarında hapsedilen aynı Kadim öteki dünyalıdan üremişti.

Cain, açıkta bırakılmış ahşap kirişleri ve bembeyaz duvarlarıyla ana konuta girene kadar burayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Kardeşleriyle birlikte yapılmasına yardım ettiği kirişler ve duvarlar.

Bu gece henüz görmediği eski bir Avcı da buna dahildi.

Bram geniş, açık konseptli oturma odasına doğru ilerledi. Deri sandalyeler ve sonbahar rengi bir halının üzerine yerleştirilmiş toprak döşemeli kanepeler, çıplak ahşap zeminler üzerindeki rustik mobilyalardan oluşan Spartalı bir karmakarışıklığın yerini almıştı.

Cain, en son oraya gittiğinde eksik olan genel estetikle ilgili diğer sayısız iyileştirmeyi de fark etti. Duvarlarda zevkli sanat eserleri. Güzel el yapımı çömlek kaseler ve vazolar odanın etrafına ve girişe mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Çerçevesiz fotoğraflar ve dolu kitaplıklar daha yakından bakmaya çağırırken, vurgulu yastıklar ve yumuşak dokuma örtüler rahat toplantıları ve uzun sohbetleri davet ediyordu. Tüm bunlar rahat, kadınsı bir dokunuştan söz ediyordu.

Onun yanında duran Marina da odanın her santimetresini dikkatle inceledi. Her ne kadar Cain onun duygularını gösterme konusunda temkinli olduğunu düşünmeye başlamış olsa da, hayranlığını gizlemeye bile çalışmadı. "Burası çok güzel. Burada bu kadar güzel bir yer bulmayı beklemiyordum."

Bram gülümsedi. "Kardeşlerim ve ben sadece inşa ettik," dedi Cain ve diğerlerini işaret ederek. "Erkek mağaramızı düzgün bir Darkhaven evine dönüştürdüğümüz için tüm övgüler eşim Lana'ya gidiyor. Şu anda atölyesinde yeni çömlekler yapıyor ama eminim gelip bizi bulması uzun sürmeyecektir."

Cain erkeğin derin sesindeki hayranlığı duyabiliyordu. Eğer bir şey varsa, bu zamanla daha da derinleşmişti. Bram gibi soğuk bir suikastçının Lana'yla paylaştığı gibi bir aşkı bulabilmesi mucizevi bir şeydi.

Ama Kabil bunun aynı zamanda bir lanet olabileceğini de çok iyi biliyordu.

Kardeşi kardeşe düşürebilecek bir şeydi bu, tıpkı şu anda herkesin önünde bahsetmemeye özen gösterdiği erkekler arasında olduğu gibi.

"Knox nerede?" Kardeşlerine baktı ve odadaki fili ele almak için iyi bir zaman olduğunu düşündü. "Sanırım burada olsaydı, çoktan sırtıma bir bıçak saplamaya çalışıyor olurdu."

Şu anda kimse bunu söylemese de iyi bir nedeni vardı.

"Knox kim?" Marina alnını çatlatan bir ihtiyatla sordu.

"Geri kalanımız gibi eski bir Avcı," dedi Cain ona. "Dragos öldürüldüğünde hep birlikte kaçtık ve laboratuvar

yok edildi. Knox benim üvey kardeşim, tıpkı bu diğer adamlar gibi."

"Neden seni öldürmek istesin ki?"

Yeterince makul bir soruydu ama bilebileceğinden çok daha fazla ağırlık taşıyordu. Cain onun araştıran bakışlarını tutamadı. "Uzun hikâye. Önemli değil. Nerede o, Bram?"

"Bunu herkes tahmin edebilir. Hâlâ yarı düzenli olarak buraya geliyor. Ama buralardayken bile uzun süreler ortadan kaybolması alışılmadık bir durum değil."

Razor sıırttı. "Muhtemelen onun gitmesi herkes için iyi bir şey, şimdi sen buradasın. Knox son birkaç yıldır pek de iyi bir arkadaş sayılmazdı."

Kazadan beri demek istedi.

Knox'un dünyadaki her şeyden çok sevdiği kadının ölümünden beri.

Korkunç enkazın anısı kafasında canlı ayrıntılarla dönüp dururken pişmanlık Cain'in üzerine çöktü. Bunca zamandır bu anılar peşini bırakmamıştı. Knox'un o korkunç geceden beri nasıl bir eziyete katlandığını hayal etmek bile istemiyordu.

Logan yavaşça başını salladı. "Knox'un sorunları Abbie'yi kaybetmekten daha derin. Bu gidişle felakete doğru gidiyor. Hepimiz bunun geldiğini görmüyor değiliz."

"Bunu ona söyleyecek kişi sen olmak ister misin?" Raze alay etti. "Canavarı dürtüyorsan kardeşim, dövüşe hazır olsan iyi edersin."

"Felaketler ve kavgalar hakkında tüm bu konuşmalar da neyin nesi?" Bram'in Breedmate'i odaya girdi ve güzel yüzünde kocaman bir gülümseme belirerek kısa bir süre durdu. "Oh, buna inanamıyorum-Cain!"

Minyon ve siyah saçlı, koyu kahverengi gözleri ve Seminole kökenlerini ima eden pürüzsüz zeytin teniyle Lana, Cain'in hatırladığından bile daha güzeldi. Aynı zamanda çocuk sahibiydi. Bu, onu karşılamak için mutlu bir çığlıkla odanın öbür ucuna koşmasını engellemedi.

Kollarını Cain'in boynuna dolayarak onu kucakladı. "Tanrım, çok uzun zaman oldu! Burada ne işin var?" Onu bıraktıktan sonra o parlak, sıcak gülümsemesini Marina'ya çevirdi. "Özür dilerim. Merhaba, ben Lana."

"Burası Marina," dedi Cain. "Miami'den yeni geldik."

"Oh." Lana'nın gözleri kocaman oldu. "Ne kadar ilginç."

Bram boğazını temizledi. "Bu gece yukarıda bazı sorunlar çıktı, canım. Cain ve Marina'nın güvenli bir sığınağa ihtiyacı var."

"Evet, sizde," dedi onlara kararlılıkla, hiç tereddüt etmeden. Bakışları tekrar Cain'e kaydı ve ona karşı rahatsız edici bir şekilde hassaslaştı. "Ne de olsa burası senin evin. Her zaman da öyle olacak."

Kadının nezaketi onu alçaltmıştı. Sekiz yıl önce Abbie öldüğünde Knox bir sevgilisini kaybetmişti ama Lana da en iyi arkadaşını kaybetmişti. Cain'in kardeşi suçu doğrudan ve uygun bir şekilde ona yüklerken, Bram'in Cins Arkadaşı Cain'e hâlâ her zamanki gibi aynı ilgi ve şefkatle bakıyordu.

Kadının hak etmediği sıcaklığını hissetmek onu seğirtti.

"Uzun süre kalmayacağız. En fazla bir ya da iki gün." En azından planı buydu. Marina'yı kardeşlerinin gözetimine mi bırakacaktı, yoksa Marina'nın hayatına yönelik tehdidi ortadan kaldırırken Rusya'daki ailesinin yanına dönmesini bizzat mı sağlayacaktı, henüz karar vermemişti.

"Çok yorulmuş olmalısın Marina," dedi Lana ona. "Eminim bir yerde dinlenmek ve tazelenmek istersin. Belki bir şeyler yer ya da içersin?"

"Evet," dedi Marina. "Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Cain kaşlarını çattı, ne kadar bitkin görüldüğünü ve sesinin nasıl çıktığını ancak şimdi fark etti. Kahretsin. Ve durup ona su ya da nefes alması için bir an gibi basit bir şey teklif etmeyi bile düşünmemişti.

Bu gece tekrar tekrar cehennemi yaşıyordu. Önce onu öldürmeye çalışan iki piç tarafından, sonra da uzun bir araba yolculuğu ve bataklığın çamurunda Cain'in neredeyse her fırsatta ona bağırıp çağırdığı bir yürüyüşle.

Yani, onu öpme dürtüsüyle savaştığı zamanlarda. Şu anda bile, damarları hâlâ ona duyduğu çekimin gücüyle titriyordu. İyi değildi. Kendisi için değil ve kesinlikle onun için de hiç iyi değildi. Arzunun odak noktasını gölgelemesine izin vermek ölümcül olabilirdi. Bu dersi sekiz yıl önce fazlasıyla öğrenmemiş miydi?

Başka birinin iyiliğinden sorumlu olmak için tek başına uygun olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varsa, Marina'nın dönüp Lana'yla birlikte odadan çıkışını izlerken bol bol vardı.

Bu gece onun tatlı ağzına sahip olmasına bir saniyeden az bir süre kala neredeyse yaptığı hataya gelince, bu bir daha olmayacaktı. Bu bir anlık bir zayıflıktı ve eğer ona teslim olursa hem onun güvenliğini hem de kendi akıl sağlığını tehlikeye atacaktı.

Hayır, Kabil kendini temin etti. Bu yaşamı sona erdiren ölümden tek bir şey için yeterliydi.

Bunu yapmakla ne kadar çabuk meşgul olursa o kadar iyi.

BÖLÜM 7

Alüminyum evrak çantasının sapını kavrayan Marina, Bram'in güzel İrk Arkadaşı'nı, Kabil ve kardeşlerinin biraz tedirgin bir şekilde bir araya gelmeye devam ettikleri odadan dışarı kadar takip etti.

Geldiğinden beri herkes ona yeterince nazik davranmış olsa da, kayıp İrk erkeği Knox'tan ya da onunla Cain arasında var olduğu belli olan husumetten ihtiyatlı bir şekilde bahsedilmesinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatı bu gece Miami'de beklenmedik bir şekilde değiştiğinden beri gördüğü ya da duyduğu her şeyden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi.

Cain'in etrafında olmak yardımcı olmadı.

O yanındayken herhangi bir şey hakkında net düşünmek zordu. Tanrım, bazen adamın yoğunluğu nefes almasını bile zorlaştırıyordu.

Hiçbir zaman bir erkeğin ayakları altında eriyecek ya da sırf bedeni istememesi gereken ve elde edemeyeceği bir şeyi arzuladığı için sağduyusundan vazgeçecek türden bir kadın olmamıştı. Seks ve ilişkiler söz konusu olduğunda kararları kendisinin vermesine alışkındı ama uzun zamandır ikisini de yaşamamıştı ve kesinlikle kalıcı bir şey de olmamıştı. Cain gibi güçlü, karanlık ve çekici bir adamla birlikte olmaya zorlandığında bu eksikliği her zamankinden daha fazla hissetti.

Bu da onunla aynı çatı altında kalma fikrini kabul etmek istemediği kadar büyük bir sorun haline getiriyordu.

İçinde bulundukları durum onu da pek heyecanlandırmışa benzemiyordu. Everglades'e vardıklarında ve Avcı arkadaşlarıyla karşılaştıklarında somurtkan ruh hali daha da artmıştı. Kardeşler, diye zihninde düzeltti. Görünüşe bakılırsa, onu birkaç yıldır görmemiş ya da ondan haber almamış olan kardeşler.

Marina nedenini merak etmekten kendini alamadı. Yapabileceğinden başka hiçbir iyi nedeni olmadan hayatını kurtaran sert erkeği düşündükçe göğsünde açıklanamaz bir yumuşaklık açıldı. Ona karşı hissediyor olabileceği herhangi bir hassas duygunun sadece minnettarlık olduğuna, merakının tamamen doğal olduğuna ve hiçbir şey ifade etmediğine inanmak istedi. Ama derinlerde bir yerde, Kabil hakkında daha fazla şey bilmek için bir özlem duyuyordu.

Lana onu geniş konutun kalbine doğru götürürken, onun orada yaşadığını hayal etmemek mümkün değildi. O zamanlar hayatı nasıldı? Bram ve diğerleriyle yakın olduğu açıktı, öyleyse neden ailesi olan insanlardan ve kardeşleriyle birlikte inşa edilmesine yardım ettiği evden uzak durmayı seçmişti? Sebep her ne olursa olsun, bu onun oradan ayrılması ve onun yüzünden geri dönmek zorunda kalana kadar arkasına bakmaması için yeterliydi.

Yürürlerken Lana'nın bakışları onun üzerindeydi. "Sen ve Cain ne zamandır birliktesiniz?"

"Birlikte mi?" Marina bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu. Lana onların bir çiftte yakın olduklarını düşünüyor olamazdı, değil mi? "Biz kesinlikle birlikte değiliz. Birbirimiz için hiçbir şey değiliz. Daha birkaç saat önce tanıştık."

Zaten günler gibi gelen saatler, sadece hayatına yönelik şok edici girişimler yüzünden değildi. Onunla yakın mesafelerde bulunmaya zorlanmak -şu anda güvenliği için tamamen ona bağımlı olmak- kolay kabullenebileceği bir şey değildi. Hayatını borçlu olduğu adam, Miami'de zar zor kurtulduğu tehlike kadar ölümcül olduğuna şüphe olmayan huysuz, baskın bir Irk erkeği olunca daha da zordu.

"Oh. Tahmin ettiğim için özür dilerim," dedi Lana, Marina'nın sessizliği içinde onu inceliyormuş gibi başını eğerek. "Sadece seni buraya getirmiş olması, o kadar yer varken. Ve sana bakışı, sanırım düşündüm ... şey, ne düşündüğümü boş ver."

Bu fikri reddetmek istercesine elini havada gezdirdi ama bu fikir Marina'nın bilinçaltında çoktan kök salmıştı. Lana'yla birlikte odadan çıkmak için ondan uzaklaşırken Cain'in bakışlarının sıcaklığını üzerinde hissetmişti. O

firtinalı,

Kinetik enerji, ona her baktığında içinde karşılık veren bir türbölans yaratıyordu. Bakışları tehditle karardığinde ya da öfkeyle parladığında bile içinde tedirgin edici bir beklenti duygusu uyandırıyordu.

Daha da kötüsü, o gökkuşağı grisi gözleri bataklıkta patikada olduğı gibi için için yanan bir ateşle parladığında. Bunu hatırlamak bile kanının yeniden ısınmasına neden oluyordu.

Neredeyse inleyecekti. Onun nesi vardı da adamı ve onun üzerindeki rahatsız edici etkisini bir an bile görmezden gelemiyordu?

Merkezleyici bir nefes aldı, sonra kısa bir iç çekişle nefesini dışarı verdi. "Cain beni buraya sadece başka seçeneğı olmadığını söylediğı için getirdi. Bu gece biri beni öldürmeye çalıştı. O olmasaydı, bunu başarabilirlerdi."

Lana nefesini içine çekti. "Aman Tanrım. Bram Miami'de bir sorun olduğundan bahsetmişti ama bu kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyordum. Çok üzgünüm, Marina. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Hayır, anlatmadı. Her küçük sorununu en yakın sempatik kulağı anlatacak bir tip değildi. Kendi sorunlarını kendi çözerdi ve asla şikayet etmezdi. Ne de olsa Moretskov tarzı buydu. Yine de Lana'ya baktığında, teklif ettiğı arkadaşlığı otomatik olarak reddetmedi.

Bu sıcakkanlı, çekik gözlü Irk Arkadaşı'nda bir şey onu güvende hissettiriyordu; sadece Karanlık Liman'ın duvarları içinde değil, aynı zamanda bir parçasını paylaştığı için de güvende. "Buraya Rusya'daki amcama yardım etmek için geldim. Memleketinde bazı kötü işlere bulaşmış. Çok kötü insanların karıştığı tehlikeli bir iş."

"Ah." Lana durakladı, bakışlarında ciddi bir anlayış vardı. "Mafyadan mı bahsediyorsun?"

Marina başını salladı. "Anatoly Amca Bratva'nın en güçlü gruplarından birinin mali işlerini yönetiyor. Ben hayatta olduğum sürece o da bunun bir parçasıydı. Ama artık tüm bunlarla işi bitti. Yıllardır onu ikna etmeye çalışıyorum.

ve sonunda çekip gitmeyi kabul etti. Bu kolay bir şey değil. Kaçmasına yardım etmek için güvendiği tek kişi benim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bu çantanın içindekileri onun güvenli sürgünü karşılığında takas ederek." İçinde saklı olan gizli veri dosyasına kadar gerçek buydu.

Lana gümüş kutuya baktı. "Kiminle takas edeceksin?"

"Amcamın müttetiklerinden biri. Takas için her şey kararlaştırılıp hazır olduğunda irtibat kişinin beni arayıp buluşma bilgilerini vermesi gerekiyor." Marina kaşlarını çatı. "Tabii amcam hâlâ hayattaysa. Şu anda hiçbir şeyden emin olamam. Bu gece beni öldürmeye çalışan adamlardan biri kendi güvenlik ekibimin kaptanıydı."

"Onlardan biri mi?" Lana'nın kara kaşları kalktı. "Başka kaç kişi vardı?"

"İlki, ben otelin havuzundayken bana ateş eden bir keskin nişancıydı. Cain onuncu kattan atladı ve beni kurşunun yolundan çekti."

"Şimdi mi?" Yanıtında bir merak notası vardı. Neredeyse inançsızlık.

"Havuzda öldürüldüğüme dair bir imgelem gördüğünü söyledi. O benim hayatımı kurtardı," diye itiraf etti Marina. "Birkaç saat sonra bana düşman olan Yury oldu. Ekibimdeki diğer adamları vurdu, sonra da beni silah zoruyla alıkoydu. Görünüşe göre, kaçan keskin nişancıyla birlikte gizlice çalışıyormuş. Yury, Anatoly Amca için takas yapmama izin vermeyeceğini söyledi, beni durdurmak için öldürmek zorunda kalsa bile. Bir an tabancasının namlusuna bakarken, bir an sonra Cain'in Yury'yi çıplak elleriyle öldürmesini izliyordum."

Lana nefesini bıraktı. "Ne korkunç bir çile yaşadın. Üzgünüm Marina."

"Sorun değil." Omuz silkti ama omuzları ağırlaşmıştı. "Ben hayattayım ve zarar görmedim. Umarım aynı şey amcam için de söylenebilir."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Lana. "Onunla temasa geçmenin bir yolu var mı?"

"Çantamda bir uydu telefonu var. Diğer eşyalarımınla birlikte Cain'in arabasında."

Lana başıyla onayladı. "Senin için her şeyi getirmesi için Bram'ı göndereceğim. Bu arada seni boş odalardan birinde rahat ettirelim, sonra da sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Teşekkür ederim." Marina gülümsedi, sadece misafirperverlik için değil, Lana'nın rahat tavrı için de minnettar hissediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, gecenin stres ve yorgunluğunun büyük bir kısmı sadece diğer kadının yanında olduğu için ortadan kalkmıştı.

Yeni arkadaşını, dışarıda ay ışığının aydınlattığı güzel bir avluyu çevreleyen uzun pencereli merkezi bir koridordan çıkan çeşitli toplanma yerleri ve sosyal odalarla altıgen şeklinde düzenlenmiş gibi görünen geniş evde kısaltılmış bir turda takip etti.

Marina yavaşlayıp karanlık palmiye ağaçlarına ve diğer tarafta çağıran gece açan çiçeklere bakarken Lana göz kırparak, "Buradaki tüm pencereler, gündüz saatlerinde herhangi bir erkeğin kavrulmasını önlemek için UV engelleyici gölgeliklerle donatılmıştır," diye açıkladı. "Güzel, değil mi?"

Marina başıyla onayladı. Yemyeşil bahçenin ortasına yerleştirilmiş bir çift oyma taş bank, yüksek palmiyelerin gölgelikleri ve tepedeki sonsuz gökyüzü altında romantik bir oyuk oluşturunuyordu.

Lana yaklaştı ve elini karnındaki büyük şişliğin üzerine koydu. "Bram bu küçük avluyu kan bağımızın birinci yılını kutlamak için bana hediye olarak yaptı. Burası tüm Darkhaven'da en sevdiğim yerlerden biri."

Marina gülümsedi. "Nedenini anlayabiliyorum."

Lana bir süre sonra ileriye işaret ederek, "Konut kanatları bu tarafta," dedi. "Her zaman birkaç misafir odasını açık tutarız, böylece istediğinizi seçebilirsiniz."

Koridor boyunca yürümeye devam ettiklerinde Marina teşekkürlerini mırıldandı. Geniş, tek katlı yerleşkenin her yükselen tavanını ahşap kirişler yükseltiyor ve

Hem sağlam bir mimari g zelliğe hem de g venlik ve işlevin yanı sıra eğlence i in de inşa edildiği belli olan bir konutun havadar a ıklığına sahipti. Lana'yla birlikte b y k bir sinema odasının, ardından sayısız kitapla dolu bir k t phanenin ve rahat bir kanepelerle sandalyelerin  n nde duran bir ş minenin  n nden ge tiler. Başka bir odada bir bilardo masası ve eski moda bir m zik kutusu vardı. Bir sonraki odada şık bir bilgisayar odası ve g venlik operasyon merkezi vardı.

Marina'yı şaşırtacak şekilde, kapalı bir tur havuzu bile vardı. "Buradaki her şeyin bu kadar ... normal g r nmesini beklemiyordum." Lana ona baktı. "Başka nasıl g r nebilirdi ki?"

"Bilmiyorum. Daha  nce hi  Darkhaven'a girmemiştim. Sanırım acımasız ve ışksız bir yer hayal etmiştim. Soğuk. Tehditk r." Irk hakkında d ş nmek i in nasıl yetiştirildiğini d ş n yordu ama aynı kelimeler, Bratva'nın hayatlarında sinsi ve s rekli bir tehlike olduğu Anatoly Amca'nın evindeki hayatını da kolayca tanımlayabilirdi.

"Tabut odasını ve işkence odalarını gezmeyi sonraya saklıyordum," dedi Lana, g l msemesi alaycıydı.

Marina y z n  buruşturdu. " z r dilerim. Kaba ve cahil gibi g r nmek istememiştim."

"Bilmiyorsun." Lana başını eğdi. "Bir Irkdaşsın ama pek  ok Irk tanımiyorsun,  yle mi?"

"Hi . K   kl ğ mden ve annem  ld ğ nden beri amcamla yaşıyorum. Etrafınız dadılar,  zel  ğretmenler ve korumalarla  evriliyken kendi sosyal  evreniz dışındaki insanlarla tanışmak zor. Anatoly Amca şimdi bile aşırı korumacıdır."

"Ah." Lana  enesini kaldırdı. "Ben birbiri ardına koruyucu ailelerde b y d m, o y zden hi  b yle sorunlarım olmadı."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Tam dokuz yıl olmadı. Key Largo'da k   k bir sanat at lyem vardı. Bir gece d kk nı kapatmaya hazırlanırken Bram geldi. Yaptığım birka    mlek par asını satın aldı,

ve iki saat boyunca konuştuk. Ertesi gece tekrar geldi ve daha fazlasını satın aldı. Üçüncü gece, aldığı her şeyi nereye yerleştireceğine karar vermek için yardımına ihtiyacı olduğu bahanesiyle beni Darkhaven'a davet etti. Geceyi orada geçirmem için beni ikna etmesi uzun sürmedi. Sabah olduğunda hiç ayrılmak istemediğimi fark ettim. O zamandan beri birlikteyiz."

Lana'nın taşıdığı bebeğin gelişiyile daha da derinleşecek olan mutlu sonla biten tatlı bir hikâyeydi bu. Marina, diğer Cins Arkadaşı'nın keyfini çıkarıyor gibi görüldüğü basit ama pastoral hayattan etkilendiğini, hatta biraz kıskandığını inkar edemezdi.

Hiçbir zaman bir koca ve bebek özlemi çekmemişti, özellikle de bunlardan birine sahip olmak Rus mafyasının boyunduruğu altına girmek anlamına geldiğinde. Ve taşıdığı doğum lekesi ne olursa olsun, hayatını biriyle paylaşmayı düşündüğünde, bunun onu kırılmaz bir kan bağıyla kendisine bağlamak isteyecek bir Cins erkekle olabileceğini hayal etmesine asla izin vermemişti.

Cain'in Yury'nin hayatına son verirken savaş öfkesiyle açtığı devasa dişlerinin görüntüsü zihninde canlandı. O elmas parlaklığındaki hançerler bir anda boğazını parçalayabilirdi. Bu düşünce damarlarında bir ürperti yarattı ve bunu kabul etmeyi reddettiği bir sıcaklık dalgası izledi.

"Bram seni eve getirdiğinde Cain de burada mı yaşıyordu?"

Lana başıyla onayladı. "Cain, Bram, Knox, Razor, Logan. Tasmalarından kurtulduklarından beri burası onların tek gerçek yuvası oldu."

"Pardon?" Bu terim yabancıydı. Ayrıca göğsünde bir buz düğümü oluşturdu. "Ne demek istiyorsun, tasmalar?"

Lana ona ayık bir bakış attı. "Muhtemelen sen de bunu bilmiyorsundur." Ses tonu şefkatliydi, ancak sabit sakinliğinin yüzeyinin altında hala kaynayan bir nefretle kenarlıydı. "Tüm avcılara, yürüyecek yaşa gelir gelmez kırılmaz polimer tasmalar takıldı. Tasmaları ultraviyole ışıkla donatılmıştı.

Programdaki Irk çocuklarından ve erkeklerden herhangi birinin laboratuvarından kaçmaya çalışmasını önlemek ve itaatkar ve duygusuz kaldıklarından emin olmak. Eğer bir Avcı kaçmaya çalışırsa, itaatsizlik ederse ya da herhangi bir şekilde isyan ederse, Dragos ya da infazcılarının tasmağını patlatırdı."

"Tanrım," diye mırıldandı Marina, soğuk düğüm kalbinin üzerinde kurşuni bir ağırlığa dönüşmüştü. Cain gibi devasa, ölümcül bir doğa gücünün, onu bir çırpıda öldürebilecek bir tasmayla zincirlenmiş olduğunu hayal bile edemiyordu. O ve diğer Avcılar, Lana'nın tarif ettiği koşullar altında var olmayı nasıl başarmışlardı? Nasıl olmuştu da hiçbirisi delirmemiş ya da pes etmemişti? Dehşete kapılarak derin olmayan bir nefes aldı. "Ben de Bratva'nın acımasız canavarlar olduğunu sanırdım. Bu Dragos kulağa çok daha kötü geliyor."

Lana ciddiyetle başını salladı. "Öyleydi. Neyse ki öleli yirmi yıl oldu ve programın komuta merkezi yok edilip tasmaları düştükten sonra özgürlüklerine kavuşan pek çok Avcı oldu."

"Cain, Bram ve burada yaşayan diğer adamlar gibi hepsi üvey kardeş mi?"

"Evet. Avcıların hepsi aynı babayı paylaşıyor, Dragos tarafından laboratuvarında esir tutulan bir öteki dünyalı. Tutsak Kadim'i, onlar kurtarılan ve kendisi öldürülene kadar Dragos tarafından tutsak tutulan düzinelerce Kadim'in Irk yavrularına babalık yapmak için kullandı."

Marina boğuk bir sesle nefesini verdi, her yeni ayrıntıdan tiksiniyor ve Dragos'un çılgınlığı sırasında yok ettiği tüm hayatlar için acıma duygusuyla dolup taşıyordu. "Diğerleri nerede? Programdan kaçan başka Avcılar da olduğunu söylemiştin. Hepsi nereye gitti?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor. Bazıları bulunmak istemeyebilir. Hepsi laboratuvarın dışındaki hayata uyum sağlayamayabilir. Bram'ın anlattığına göre, serbest bırakıldıktan sonra bile insanlıklarını geri kazanma umudu çok az olan pek çok Avcı varmış. Diğerleri programdan vahşi hayvanlar gibi kaçtı, tehlikeli ve dengesiz."

Lana'yla birlikte yürüyen Marina, Cain'in bu rahatsız edici yelpazede nereye oturduğunu merak etti. O bir canavar değildi, bundan emindi. Ama sert ve ölümcül bir adamdı. Yasakçı ve mesafeli. Soğuk ve duygusuzdu, özellikle de söz konusu kendisi olduğunda.

En azından bataklıkta neredeyse öpüştükleri ana kadar öyleydi.

Cain'in dudaklarının onunkilere inmeye başladığı o yüklü anın ardından tüm vücudu hâlâ garip bir şekilde elektriklenmiş hissediyordu. Ilık sıcaklık şimdi bile damarlarını yalıyordu, davet edilmemişti. İstenmeyen.

Adama gelince, Miami'den ayrıldıkları andan itibaren ona karşı hissettiği tek şey öfkeydi. Mümkünse, dışarıdaki yolda neredeyse öpüşmelerinden sonra, öfkeden de öte görünüyordu ve onun sorunlarının ortasına girdiği için daha da pişmanlık duyuyordu.

Ondan bunu istememişti.

Ve şimdi de onun kendisini sorunlarının içine sokmaya devam etmesini istemiyordu.

Lana, sakinleştirici nötr renklerle dekore edilmiş geniş bir misafir odasının açık kapısının önünde durdu ve zarif ama rahat bir tropikal havaya sahip görkemli, yumuşak mobilyalar kullandı. "İşte en çok seveceğinizi düşündüğüm misafir odası. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Odaya hakim olan, dokuma rattan bir yatak başlığı ve ayakucunda minderli bir bank bulunan kral boy bir yataktı. Bembeyaz çarşaflar ve kabarık yastıklar, yorgun gözlerine ve bitkin bedenine cennet gibi görünüyordu. Marina içeri adımını attı ve davetkâr detayların tümünü içine çekerken neredeyse iç geçirdi.

"Oda çok güzel, Lana. Bana verdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şurada en-suite banyo var ve dolap da senin. Lütfen kendini evindeymiş gibi hisset Marina."

Başını salladı ve odanın içinde ilerlerken evrak çantasını küçük bankın üzerine bıraktı. Duvarlarda bir avuç çerçeveli fotoğraf ve sanat eseri vardı. Özellikle bir resim Marina'yı daha yakından bakması için kendine çekti. Parlak, kalın çizgilerle işlenmiş tuhaf bir eserdı.

Marina, hilal şeklinde bir ayın ve yıldızlarla dolu çivit mavisi bir gökyüzünün altında, bir kayanın üzerinde oturan halktan denizkızına bakarken gülümsemekten kendini alamadı. Uzun, kıvrıkcık kızıl saçları soluk teninin ve balık pulu şeklindeki turkuaz kuyruğunun etrafına dökülüyordu. Tatlı çilleri, iri mavi gözleri ve kalp şeklinde biçimlendirilmiş kırmızı dudaklarıyla muzip yüzünü süslüyordu. Kimse bu çalışmayı amatörce yapılmış sanmazdı ama sanatçının gözündeki oyunbazlık ve çekicilikte özel bir şeyler vardı. Bu resmi her kim yaptıysa doğal ve zorlayıcı bir yeteneğe sahipti.

"Ben de bu resmi gördüğümde hep gülümserim," dedi Lana, yanına yaklaşarak. "Bunu en iyi arkadaşım yaptı. Bir gece şaka olsun diye şu aptal şarap ve suluboya yerlerinden birine gittik. Benim resmim üç kadeh Chardonnay'den sonra bekleyebileceğiniz kadar berbattı, ama Abbie'ninki ... gördüğünüz gibi, bir yeteneği vardı."

"Abbie." Lana'ya bakarken Cain ve kardeşleri arasında geçen konuşma Marina'nın kafasında tekrar canlandı. "Bu gece sen odaya gelmeden önce Bram ve diğerlerinin onun adını andığını duydum. Arkadaşın ve şu anda burada olmayan Avcı, Knox, bir zamanlar birlikte miydiler?"

Lana'nın yüzünde hüznü vardı. "Abbie ve Knox birbirlerine deli gibi aşıklardı. O da bir Irk Arkadaşıydı. Bizim gibi." Marina kabul etmeye pek hazır olmadığı doğum lekesinin hatırlatılmasıyla içten içe irkildi ama Lana konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. O da mutluydu. Neredeyse birbirlerinden ayrılamıyorlardı ve herkes kan bağı kuracaklarını açıklamalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Knox ona sürpriz yapmak için romantik bir kaçamak planlamıştı."

Marina kaşlarını çattı ve Cain'in kardeşinin bu halini, etrafındakiler için bir tehdit, hatta bir tehdit olarak tanımlanan haliyle bağdaştırmaya çalıştı. Buradaki diğer Irk erkeklerine göre, Abbie'yi kaybetmek ona bunu yapmıştı. "Ne oldu Lana?"

"Bir gece korkunç bir fırtına vardı. Abbie çalıştığı hastaneden ayrılırken beklenmedik bir anda çıktı. Arabası otoyolda bozuldu. Bir traktör römorku yağmur ve şiddetli rüzgarda kontrolünü kaybetti. O gece görüş mesafesi hiç yoktu. Kamyon şoförü Abbie'nin arabasını zamanında göremedi ve ona çarpmaktan kurtulamadı. Abbie olay yerinde öldü."

"Oh, hayır." Marina'nın ciğerlerindeki tüm hava ağır bir iç çekişle boşaldı. "Ne kadar korkunç. Çok üzüldüm. Senin için ve Knox için."

Lana titrek bir şekilde başını salladı. "Abbie'nin ölümü hepimizi etkiledi, özellikle de Knox'u. Ama ben de Cain için üzülüyorum."

"Cain?" Marina şaşkınlığını gizleyemedi. "Neden o?"

"Çünkü Abbie'nin ölümünden sonra işler . . farklıydı. Knox'la araları açılmıştı. Laboratuvardan kaçtıktan sonra bir kardeşin olabileceği kadar yakın olmuşlardı ama Knox Abbie'yi kaybettikten sonra tüm bunlar değişmişti. Çok fazla öfkeyle doluydu. Cain de öyleydi. Kazadan birkaç gece sonra Darkhaven'dan ayrıldı. Knox çoktan gitmişti. O gece Abbie'yi aramak için dışarı çıktı ve altı ay boyunca geri dönmedi."

"Peki ya Cain?"

Lana yavaşça başını salladı. "Bu geceye kadar sekiz yıl boyunca ortalıkta yoktu. Sana kadar."

Kelimeler üzerine ağır bir şekilde çökmüştü. Everglades'e yaklaştıkça Cain'in ruh halinin giderek daha karanlık bir hal almasına şaşmamalıydı. Bu gece başka bir yerde, başka biriyle olmayı tercih ediyormuş gibi davranmasına şaşmamalıydı.

Şimdi ona duyduğu öfke biraz olsun anlam kazanmıştı.

Bataklık yolunda onda gördüğü acı da öyle. "Gidip senin için yiyecek bir şeyler ısıtmaya çalışacağım."

Lana misafir odasının açık kapısına yönelirken şöyle dedi. "Kendini evinde hisset. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Mutfakta bir kase tavuk yahnisi ve bisküvi eşliğinde biraz daha konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim, Lana. Kulağa çok hoş geliyor."

Marina gülümsedi ama yüzü sanki çamurdan yapılmış gibiydi. Boş midesi kesinlikle ihtiyacı olan yemeği onaylarcasına gurulduyordu ama iştahı tamamen kapanmıştı.

Çünkü artık haklı olduğunu biliyordu. Cain değer verdiği, hatta sevdiği birini kaybetmişti.

Sorun şu ki, o kadın ona ait değildi.

BÖLÜM 8

Cain, Aston Martin'i bataklık yolundan Darkhaven'ın güvenli garajına taşıdı. Geldiklerinde arabayı patikaya park etmişti, kapılara kadar sürüp içeri alınmayı talep etse nasıl karşılanacağından emin değildi.

Küçük spor çantası ve Marina'nın bavuluyla içeri döndüğünde, sanki hiç gitmemiş gibi içeri girip çıkmak çok garip hissettiriyordu. Eve dönüşler söz konusu olduğunda, bu gecesi hak ettiğinden daha sorunsuz geçmişti - orada bulunma konusundaki isteksizliğini gerçekten anlayabilecek diğer tek kişi henüz ortaya çıkmamış olsa bile.

Eninde sonunda Knox'la o köprüyü geçmek zorunda kalacaktı. Bunu kardeşine borçluydu. Tek umudu, yüzleşme gerçekleştiğinde ikisinden birinin ya da her ikisinin de paramparça olmamasıydı.

Eski Avcıların geri kalanına gelince, Marina ve Lana odadan çıktıktan sonra, Miami'deki durumla ilgili olarak herkesi bilgilendirmiş, Marina'nın suikasta uğrayacağına dair öngörüsünden ve ardından Yury tarafından hayatına yapılan saldırıdan bahsetmişti. Kardeşleri Marina'yı korumanın reddedilemeyecek bir görev olduğu konusunda hemfikirdi.

Bu, Cain'in Anatoly Moretskov'un bağlantısıyla nihai randevusuna kadar ona eşlik edeceği anlamına mı geliyordu, yoksa onun yerine kışını toplayıp ilk fırsatta Rusya'ya geri göndereceği anlamına mı geliyordu, henüz karar vermemişti. Breedmate'in kendi gözetiminde öldürölme ihtimalinin en düşük olduğu senaryo hangisi gibi görünüyorsa onu seçecekti.

Şu anda iki seçenek de doğru gelmiyordu. Marina'nın söyledikleri dışında elinde çok az bilgi vardı ve içgüdülerinin karıncalanması onu bu kadına inanmaması konusunda uyarıyordu. Söz konusu yüz ne kadar şaşırtıcı derecede güzel olursa olsun.

Sikeyim.

Elinde iki çantayla altıgen şeklindeki Darkhaven'ın iç koridoruna doğru ilerlerken boşaltılmış büyük odadan geçerken dışları dış etlerinde zonkluyordu. Bram ve Logan'ın derin sesleri, bağlantı koridorundan çıkan çok sayıdaki toplantı odalarından birinden geliyordu. Ancak konut kanadına doğru döndüğünde, Razor'ın yaşam alanına yaklaşırken Cain'in adımlarını yavaşlatan, hırıltılı rock müziğinin alçak gümbürtüsü ve ona eşlik eden bilgisayar tuşlarının takırtısı oldu.

Kapı, tek bir masa lambasının ışığı ve masasındaki bir çift açık monitörden yayılan parıltı dışında, neredeyse karanlıkta iş istasyonunda oturan iri adamı görececek kadar açıktı. Ekranlardan biri kodlar ve açık tarayıcı panelleriyle doluydu. Diğerinde ise çam ağaçlarıyla kaplı bir dağdaki küçük bir kulübenin dış cephesinin canlı video görüntüsü vardı. Cain, gün batımına bakarak konumun doğu kıyısının yaklaşık üç saat dilimi batısında olduğunu tahmin etti.

Raze, arkasında sessizce kapı aralığında duran bir arkadaşı olduğunu fark etmeden klavyesine komutlar yazdı ve dronun tepesindeki kameranın odağı sıkılaştı. Görüntü lazer netliğinde, dağdan kulübeye doğru ilerlemekte olan bir açık hava cipini netleştirdi. Soluk kot pantolonlu, kıvrımlı esmer bir kadın direksiyonun arkasından atladı ve bir sürü yiyecek ve erzak paketini açmaya başladı.

Raze sandalyesinde öne doğru eğildi ve genç kadına daha da yakınlaştı; güneşte kızarmış, çilli yüzü ve parlak yeşil gözleri monitörü doldurana kadar. Kadın izlendiğinin farkında olmadan kabine eşya taşıyarak işine devam ederken odak noktası onun üzerinde kaldı.

"Güzel bir kız."

Razor bir tuşa bastı ve gözetleme ekranı karardı. Sarsılması çok zor olan bir erkek için

siber casusluğuna bir tanık olduğunu fark edince sinirlendi. "Sadece bir arkadaşım için bir duruma göz kulak oluyorum."

Cain homurdandı. "Bu iyi bir şey. Aksi takdirde tüm bu uzun mesafeli takip senaryosu ürkütücü görünebilirdi."

Normalde Raze kardeş bir iğneleme karşısında kıkırdar ya da en azından sırtırdı. Bunun yerine müziği kapattı, sonra sandalyesinde dönerek Cain'in davetsiz bir şekilde odaya girişini izledi. Çantaları ayaklarının dibine yerleştiren Cain kollarını kavuşturdu ve omzunu duvara yasladı.

"Yardıma ihtiyacım var, Raze." Kardeşinin masasındaki bilgisayarları işaret etti. "Anatoly Moretskov hakkında ne bulabilirsen öğrenmem gerek."

Razor kendisine hacker denmesinden nefret ediyordu ama iş bir hedefi evrimii ya da yüz yüze takip etmeye geldiğinde oldukça becerikliydi. Ve eğer kendi etkileyici yeteneklerinden daha özel bilgisayar becerilerine ihtiyaç duyarsa, Cain erkeğin dünyanın her yerinde bir anda yardım alabileceği bir bağlantı ağına sahip olduğunu biliyordu.

Raze'in geniş ağzının köşesinde sinsi bir eğilme belirdi. "Senden yaklaşık on dakika ndeyim kardeşim. Kıçım sandalyeye çarpar çarpmaz o pile ilgili verileri çekmeye başladım."

Razor iki monitörden büyük olanında tarayıcıları ve dosyaları açmaya başlarken Cain iş istasyonuna yaklaştı. "Bir numaralı soru, Moretskov hâlâ hayatta mı?"

"Birkaç saat öncesine kadar öyleydi. işte dün gece Moskova'da katıldığı bir devlet yemeğinden bir fotoğraf." Ekranı, ellerinde puro ve köpüklü şampanya kadehleri tutan smokinli  adamın görüntüsü vardı. "Moretskov sağdaki kel penguen."

Cain sırtan, iri yarı, kara gözlü ve seyrelmiş tuzlu biberli saçları olan adamı inceledi. Gülümsemesi ve gülen gözleri, yeğenini beş bin mil uzağa ölüm kalım meselesi için gönderen bir adama aitmiş gibi görünmüyordu.

Öte yandan, Moretskov'un Marina'nın tehlikeye girdiğinden henüz haberi yoktu. Miami'den ayrıldığından beri

Amcasıyla iletişim kurmak için yanıp tutuşuyordu. Cain'in cebinde onun uydu telefonu vardı ve Razor'dan aldığı istihbarattan tatmin olduktan sonra diğer eşyalarıyla birlikte ona teslim etmeyi planlıyordu.

"Moretskov'un yanındaki diğer iki adam kim?"

"Ortadaki adam multi-milyarder ve aynı zamanda Rusya Devlet Başkanı'nın kuzeniyle evli. Soldaki koca burunlu öküz ise Bratva'nın içinde özellikle kötü bir grubun başı olan Boris Karamenko'dan başkası değil. Silah ticareti, narkotik, insan kaçakçılığı. Hepsinde tombul parmakları var. Ayrıca düşmanlarına karşı bir canavar olarak da ün salmış durumda. Kimse Karamenko'nun karşısına çıkıp da bunu anlatacak kadar yaşayamaz."

"Ya Moretskov? O da patronu kadar kötü mü?"

Raze ona baktı. "Kimse Karamenko kadar kötü değildir. Adamımız Anatoly'ye gelince, kişisel bankacısı olarak doğrudan Karamenko'ya rapor veriyor. Söylentilere ve spekülasyonlara göre, Moretskov'un Saint Petersburg'daki bankası yaklaşık otuz yıldır Karamenko için mafya parasını akıyor ve diğer çeşitli finansal çıkarları yönetiyor."

Cain fotoğraftaki adamlara bakarak, "Ve şimdi de çıkmak istiyor," dedi. Başını iki yana salladı. "Eğer Boris Karamenko söylediğiniz kadar kötüyse, onun altından kalkmak iki milyon dolardan çok daha fazlasına mal olacak."

"Sana yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Cain kaşlarını çattı. "Bence amcasını koruyor ve onun için başka hiçbir şeyin önemi yok. Bence onun için her şeyi söyler ya da yapar." Belli ki kendi hayatını bile riske atabilir. "Moretskov hakkında başka ne biliyorsun?"

Razor başka bir dosya getirdi. "İşte temel biyografi. Elli sekiz yaşında. ABD rakamlarına göre yarım milyar net serveti olduğu söyleniyor. Hiç evlenmemiş. Bir küçük kardeşi var, kız kardeşi, Ekaterina. Yirmi iki yıl önce ölmüş."

Cain başını salladı ve Marina'nın annesini üç yaşındayken kaybettiğini söylediğini hatırladı. O itirafta duyduğu acıyı, Marina'nın kırılganlığını hatırlamak istemedi.

Kaybın acısını anladığını itiraf ettiği zamanki sesi.

Boğazını temizledi. "Peki ya Moretskov'ların geri kalanı? Uzun bir gangster ve oligark soyundan mı geliyorlar?"

"Hiç de değil," dedi Raze. "Ailesi orta sınıftandı. Babası muhasebeciydi ve daha sonra Saint Petersburg'daki bir bankanın yönetiminde görev aldı. Anatoly'nin annesi ise müzik öğretmeni-ydi. Oğullarını üniversite için Amerika Birleşik Devletleri'ne gönderecek kadar para kazanmışlar. Sonsuza kadar ABD'de kalabilirmiş gibi görünüyordu, ancak Anatoly yirmili yaşlarının sonlarında-yken babası felç geçirdi ve bankadan emekli olmak zorunda kaldı. Anatoly Rusya'ya döndü ve aile şirketinin kontrolünü üstlendi. İki yıl içinde bankanın değerini yüz milyarın üzerine çıkarmış. Çoğunlukla mafya işi olduğu söyleniyor."

"Ve vicdanını bulması sadece otuz yılını aldı." Cain alay etti, kibirli olmaya hakkı olmamasına rağmen Moretskov hakkında hâlâ şüpheciydi. Las Vegas'ta birkaç yılını Moretskov'dan, hatta Karamenko'dan bile daha iyi olmayan bir adam için çalışarak geçirmişti. İşverenin düşmanlarına acı çektirerek kazandığı kanlı paralarla dolu bir banka hesabı vardı.

Bir aziz olmaktan çok uzaktı ama değer verdiği birinin mesleğinin kirli yanlarına sürtünmesine izin vermeyi aklından bile geçirmeden önce güneşe doğru yürümeyi tercih ederdi.

Bu sırada Marina, dünyanın en tehlikeli ve güçlü oyuncularından bazılarının tam ortasında duruyordu.

Cain ellerini masanın kenarına dayadı. "Marina hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi." Razor klavyede bir şeyler yazıp bir dizi dosya ve belge getirirken sabırsızlıkla onu izledi. Kamu kayıt bilgileri, toplum makaleleri

Rusça'dan çevrilmiş, Marina'nın katıldığı çeşitli etkinliklerden bir avuç eski fotoğraf. Bir sosyal duyuru ve resim dokuz yıl öncesine, Saint Petersburg'da sosyeteye ilk kez çıktığı geceye aitti.

Razor sözlü bir özet sunarken Cain hepsini taradı. "Yirmi beş yıl önce New York'ta doğmuş, babası bilinmiyor. Çifte vatandaşlığı var ama şu an dışında Amerika'da hiç vakit geçirmiş gibi görünmüyor. Rusya'da eğitim görmüş, bildiğimiz kadarıyla her iki dili de akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Anlatacak pek bir şey yok, dostum. Özel öğretmenler, pahalı bitirme okulları, gençken bazı binicilik ödülleri. Beklediğiniz temel zengin kaltak şeyleri."

Cain annesinin adının geçtiği eski bir makaleyi işaret etti. "Bu ne hakkında?"

"Ekaterina Moretskova için ölüm ilanı." Raze bunu bir çevirmenden geçirdikten sonra önemli noktalara değindi. "Anatoly Moretskov'un tek kardeşi olan Ekaterina, yirmi iki yıl önce Moskova'dan genç bir edebiyat profesörü olan bir erkek arkadaşıyla İspanya'da tekne tatilindeyken ölmüştür. Adli tabip, her iki kurbanın da kanında alkol ve uyuşturucu bulunması nedeniyle boğulmaların kazara olduğuna karar verdi."

"Tanrım." Cain nefesinin altında alçak sesle lanet okudu. Marina'nın annesinin ölümünün, öldüğü zamanki yaşına bakılırsa doğal bir ölüm olamayacağını biliyordu ama bu kadar trajik bir şey beklemiyordu.

Ne Cain ne de Dragos'un laboratuvarlarında üretilen Avcı kardeşlerinden hiçbiri gerçek bir anne babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. O tür bir sevgiyi bilmiyorlardı. Bir ebeveynin sevgisine sahip olup da onu kaybetmenin nasıl bir acıya yol açabileceğini bilmiyorlardı.

Marina gibi üç yaşında bir çocuk için bu yıkıcı bir durum olmalıydı.

Elinde kalan tek şey amcasıydı. Şimdi bile.

Anatoly Moretskov Yılın Erkeği ödülleri kazanamayacaktı ama Cain, Marina'yı sahip olduğu tek aileye tutunduğu için gerçekten suçlayabilir miydi?

Onu suçlamıyordu ama umurunda da değildi. Umursamasına izin veremezdi, diye hatırlattı kendine sertçe.

Önemli olan tek gerçek bileğindeki lanet olası doğum lekesi ve onu hayatta tutmak için sahip olduğu ahlaki yükümlülüktü. Bu bile çürük bir maddeden yapılmıştı. İlk defa Marina'yı Bram ve diğer kardeşlerinin gözetiminde Darkhaven'da bırakıp yoluna devam etmek için ne kadar aşağılık bir adam olması gerektiğini merak ediyordu.

Onsuz daha iyi olacağından hiç şüphesi yoktu. Daha güvenli.

Tanrım, o olmasaydı, kabul etmek istediğinden daha fazla düzeyde daha güvende olurdu.

"Peki ya erkek arkadaşları ya da sevgilileri?" diye ağzından kaçırdı. "Bu makale ya da belgelerde hayatındaki herhangi bir erkekten bahsediliyor mu?"

Razor ona düz bir bakış fırlattı. "Bütün gece onu gözlerinle yedin, ama ona bu temel gerçeği soracak cesareti bulamadın mı? Kayıyorsun, Cain."

Ters ters baktı. "Kadınla ilgilendiğim için sormuyorum."

"Sen nasıl istersen, dostum." Kardeşi kıkırdama cüretini gösterdi.

"Buna durum tespiti deniyor," dedi Cain. "Ayrıca, o benim tipim değil."

Raze alaca bir kaşını kaldırdı. "Bir tane olduğunu fark etmemiştim."

Cain homurdandı. "Yeni başlayanlar için, Breedmate işareti olmayan herkes. Ve korumam gereken hiç kimse." Odaya girdiğinde gizemli bir kadına doğrultulmuş olan karartılmış ekranı işaret etti. "Siz de benzer bir politika benimsemek isteyebilirsiniz."

Diğer erkek çenesini kaldırdı, sonra kısa bir kahkaha attı. "Evet, sen de siktir git kardeşim."

"Marina'ya gelince," dedi Cain, "onun amcasıyla birlikte Bratva'nın bir parçası olmadığından emin olmak istiyorum."

"Öyle olduğunu düşünmek için bir nedenin var mı?" Razor ona doğru döndü ve glifle kaplı kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sence Moretskov'un sığınma talebiyle ilgili hikâyesi saçmalık mı?"

Cain başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum. Ama bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. Bir tür sırrı koruyor ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Hepimizin koruması gereken sırları var dostum."

Cain bunu inkâr etmeyecekti. Ama Marina'nın sakladığı sır her neyse, muhtemelen çoktan sırtına bir hedef tahtası koymuştu. Bu Darkhaven'da önemsedığı insanlar da dahil olmak üzere, ona yakın olan herkese de bir hedef koyabilirdi.

Ve eğer öyleyse, bu Cain ve istenmeyen yükünün ciddi sorunları olacağı anlamına geliyordu.

Ne zaman kız etrafta olsa içinden atamadığı o imkânsız arzudan çok daha büyük sorunlar.

BÖLÜM 9

Marina yumuşak havlu bezi en-suite banyosundaki soğuk su musluğunun altına tuttu, sonra sıktı ve serin, nemli bezi yüzüne sürdü. Yorgunluk iç çekişiyle akıp gitmişti ama aynada ona bakan yüz hâlâ yorgun görünüyordu. Yorgunluktan daha da kötüsü, korkmuş ve kararsız görünüyordu.

Ne kadar inkâr etmek istese de hepsi doğrudu.

Ve o da acıkmıştı. Lana birkaç dakika önce ayrıldığında onu terk eden iştahı, diğer odadaki misafir odasının kapısı kısa bir süre çalındığında intikam duygusuyla geri gelmişti.

Ellerini kurulayarak, "İçeri gel," diye seslendi. "Kapı açık, Lana."

Ancak Marina banyodan çıktığında, odaya girenin diğer Cins Arkadaşı olmadığını fark etti. Cain'di. Elinde bavuluyla içeri girerken sert gümüş gözleri ona kilitlenmişti. Ne kadar iri olduğunu, kaslı cüssesinin ve sert, karanlık bakışlarının nasıl da doğaüstü bir tehdit ve güç yaydığını unutmak kolaydı. Hava bile ona yol açıyor, odada kaldığı her saniye daha da inceliyor ve ısınıyor gibiydi.

Marina kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve onun sinir bozucu bakışlarına dayanmaya çalışırken çenesini kaldırdı. "Lana, çantamı arabadan alması için Bram'i göndereceğini söyledi."

Cain homurdandı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Bavulu yatağın ayakucuna koyarken ses tonu özür dilemekten başka bir şey değildi. Cain'in bakışlarının kısa bir süreliğine, dikkati dağılmış bir şekilde duvardaki neşeli denizkızı tablosuna kaydığını gördü. Abbie'nin tablosu. Adamın kaşları derin bir çatıklıkla çatıldı. "Lana'nın rahat etmeni ve ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağladığına inanıyorum."

"Evet. Çok hoş birine benziyor." "Öyle."

Monoton bir cevap ve soğuk, kişisel olmayan bir bakış, onu eski ölümcül Avcı'nın yüzeyine çok yakın görünen öfkeden bile daha fazla şaşırttı. Cain'de artık farklı bir şeyler vardı, onu son gördüğünden beri tavırlarında ince ama belirgin bir değişiklik olmuştu.

Miami'den itibaren ona karşı sinirli ve düşünceli davranmaya başlamıştı. Onunla birlikte olduğu zamanın yarısında, dişleri kırılana kadar onu sarsmak mı yoksa çırılçıplak soyup tamamen farklı bir nedenle çığlık attırmak mı istediğinden emin olamamıştı.

Şimdi sanki hayatını kurtaran adama değil de bir yabancıya bakıyormuş gibi aralarında soğuk bir mesafenin gerildiğini hissediyordu. İçindeki arzuyu ateşleyen ve şu anki soğuk ilgisizliğinin ışığında bile hâlâ için için yanan adama değil.

Marina tüm bunları görmezden geldi, bunun yerine gerçekten önemli olan şeye odaklandı. Amcasına ve ona yardım edeceğine dair verdiği söze.

"Geri kalan eşyalarımı getirdiğin için teşekkür ederim," dedi ve hızlı adımlarla yatağa doğru ilerledi. Bavulu açtı ve eliyle giysileri karıştırdı. Kaşlarını çattı. "Burada bir uydu telefonu vardı."

"Evet." Cain'in derin sesi bakışlarını ona çevirdi. Siyah kot pantolonunun cebine uzandı ve cihazı çıkardı.

"Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Cevap vermedi. Özür ya da mazeret bir yana, omuz silkmedi bile. "Bu Darkhaven şebekenin dışında. Giren ya da çıkan tüm iletişimler izlenir ve kontrol edilir."

"Kim tarafından izleniyor ve kontrol ediliyor?" "Sana göre mi? Ben."

Marina onunla yüzleşti ve elini uzattı. "Amcamı aramam gerekiyor." Duyguları boğazını tıkamakla tehdit ediyordu ama onun yerine öfkesine tutundu. "Bana sahip değilsin, Cain Hunter. Hiçbir erkek sahip olamaz. Şimdi telefonu bana ver ki arayıp amcama bir şey olmadığından emin olayım. Her şeye rağmen

Düşmanları beni öldürmeye çalıştıkları gibi onu da öldürebilirlerdi."

"O yaşıyor." Cain'in alçak sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Dün gece itibarıyla, Boris Karamenko ve bir grup Kremlin yalakasıyla birlikte Moskova'da siyah kravatlı bir davette yaşıyordu."

Anatoly Amca iyi miydi? Cain'in bu kadar emin konuşması karşısında rahatlasın mı yoksa kuşkulansın mı bilemiyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Raze ve ben internette biraz keşif yaptık. Amcan hakkındaki görüşlerimi iyileştirecek bir şey bulduğumuzu söyleyemem. Karamenko'nun kirli parasını temizleyerek servet kazanmış bir kariyer suçlusu. Aynı zamanda lanet olası bir korkak, çünkü kendisi dışarıda şampanya içip puro emerken senin boynunu tehlikeye atmaya hazır. Bu da onu benim kitabımda bir korkaktan daha kötü yapıyor."

Kendini savunmak için karşılık vermek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı. Belki de çok yorgundu. Ya da belki de Cain kabul etmek istemediği bir şey söylüyordu, sıcak bir karşılıkla çürütse bile. "Onu sevmek zorunda değilsin. O benim ailem ve onun için ölürüm."

Cain'in gözleri karardı. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Marina telefona uzandı ve o da telefonu almasına izin verdi, ancak ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı ve aramayı yapmasına izin verdi. "Orada durup dinlemeyi beklemiyorsun, değil mi?"

İfadesi bu konuda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. "Artık yaptığın hiçbir şey özel değil Marina. Burada olduğun sürece değil. Aramanı yap. Ben bekleyeceğim."

Ona ters ters baktı ama amcasına ulaşma ihtiyacı, telefonu Kabil'e fırlatmak ve onu tutsağıymış gibi idare etmesine izin vermemek istemesine neden olan gururundan daha güçlüydü. Ona güvenmiyordu. Uydu telefonuna amcasının özel numarasını girmesini izlerken onun gözlerinde bu gerçeği gördü.

Tek bir kelimeyle cevap verdi. "Marina?"

"Amca." Onun hışırtılı sesini duyunca rahatlayarak yatağa yığıldı. Oh, Tanrı'ya şükür o iyiydi. Rahatlamasını engelleyemeyerek aynı sözleri ona Rusça fısıldadı.

O konuşurken Cain kaşlarını çattı ve başını sertçe salladı. "İngilizce. En az senin kadar akıcı olduğunu biliyorum. Ve kısa tut. Nerede olduğunuzdan ya da benden başka kimseden bahsetmeyin."

Telefonu kulağına götürdü. "Anatoly Amca, çok uzun süre konuşamam. Sadece ... sesini duymaya ihtiyacım vardı."

"Marina, seninle konuşan kimdi?" Marina'yı takip ederek Rusça'dan İngilizce'ye sorunsuzca geçiş yaptı. Saint Petersburg'da saat sabahın altısı bile değildi ama anında tetikteydi. Ses tonuna alarm karışmıştı. "Bir terslik var. Ne oldu? Sen iyi misin? Kiminlesin? Hâlâ Miami'de misin?"

Adamın hızlıca sorduğu sorulardan hangisine önce cevap vereceğini bilemedi. "Ben ... Ben iyiyim, amca. Bu gece erken saatlerde bazı sorunlar oldu. Saldırıya uğradım ama iyiyim. Her şey kontrol altında, o yüzden lütfen endişelenmeyin."

"Endişelenmiyor musun? Moya radost." Sevgi sözcükleri endişeyle olgunlaşarak içinden fırladı. "Saldırıya uğradım da ne demek? Lanet olsun, Yury'yi hemen telefona ver Marina."

"Yapamam. Yury öldü. Bu gece bana saldıran oydu. O bize ihanet etti, amca. Viktor ve Ivan'ı vurdu, sonra da benim peşimden geldi." Cain'e baktı. "Neyse ki kaçmayı başardım. İyiyim ve çanta yanımda."

Adam bir an sustu ve kadın onun ihtiyatlı ifadesini anladığını biliyordu. "Evrak çantası. Ve içindekiler?"

"Evet, Anatoly Amca. Benimle güvende. İki milyon doların hepsi burada."

"Güzel," dedi yavaşça. "Bunu duymak çok güzel." İkisi de onun aynı zamanda veri dosyasından, kendisine emanet ettiği gerçek değerden bahsettiğini anlamıştı. "Ama sen

Yalnız değil misin, Marina? Yanında bir adam var. Sesini duydum. O Kirill değil."

"Hayır. Kirill de öldü. Bu gece erken saatlerde Yury ile birlikte çalıştığı belli olan bir keskin nişancı tarafından vuruldu. İkisi de başarısız oldu çünkü başka bir adam bana yardım etti." Derin bir iç geçirdi. "Birlikte olduğum adam hayatımı kurtardı. Miami'den güvenli bir yere gitmeme yardım etti."

Cevaptaki sessizlik şüphecilikle, hatta kuşkuyla doluydu. "Bana onun adını söyle, hayatını kurtaran bu adamın."

Cain'e baktı. Başını eğerek izin verdi, fırtınalı gri gözleri ona saklanacak bir yer bırakmıyordu. "Adı Cain Hunter."

"Avcı." Kelimeyi havasız, tonsuz bir mırıltıyla söyledi. Canlı bir Rusça ile söylenen alçak bir küfür kulağına döküldü. "Bu bir Irk ismi, Marina."

"Evet." Ona anlattığı diğer her şey karşısında dehşete düşmemiş olsaydı, amcasının bu ayrıntıyı duyunca öfkeden deliye döneceğini biliyordu. "O olmasaydı ölmüş olurdum Anatoly Amca. Onun yanında güvendeyim."

"Güvenli mi?" Alay etti, boğazında kırılgan bir sızı vardı. "Daha az güvende olamazdın, kızım. Senin gibi işaretli bir kadın mı? Seni onlar hakkında uyarmıştım Marina. Onlar hayvandır. Hayvandan da aşağı, kan içen canavarlar."

Kabil'e bir bakış fırlattı, onun her kelimeyi duyabildiğini biliyordu. Marina, amcasının Irk'a karşı duyduğu korku ve nefretle büyümüştü. Bazen, üzerinde Irk sembolü olan bir yeğeninin doğmasının amcasının düşmanlığını daha da derinleştirip derinleştirmediğini merak ediyordu. Amcasının Irk hakkında kötü şeyler söylemesinden hiç hoşlanmamıştı ama şimdi Cain'in bu yersiz aşağılamasını dinlerken orada durmak kendisini küçük ve utanç verici hissetmesine neden oluyordu.

"Ben iyiyim amca. Ben yetişkin bir kadıyım. Beni güçlü olmam için yetiştirdin. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bu konuda tartışmadı, bu da küçük bir zaferdi. Ama rahatlamış olmaktan çok uzaktı. "Bana nerede olduğunu söyle. Seni alması için hemen birini göndereceğim."

"Sana bunu söyleyemem ve bu uzun bir hikaye. Sadece iyi olduğumu bil." Çelik gibi gümüş gözleri onu bırakmayı reddeden Cain'e baktı. Telefon görüşmesini bitirmesi için eliyle işaret etti. "Gitmem gerekiyor. Seni bir daha gördüğümde her şeyi açıklayacağım. Şimdilik sadece iyi olduğumu ve her şeyin yolunda gittiğini bil. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayır. Bundan hoşlanmıyorum Marina."

Panik, öfkesinin ve kuşkusunun önüne geçmeye başlamıştı. Amcası tam kontrolden daha azına tahammülü olmayan bir adamdı. Onu hattın diğer ucunda, az önce öğrendiklerinden dolayı yanaklarının öfkeden kıpkırmızı kesildiğini, durumu tartarken avuçlarının büyük ihtimalle saçsız başının tepesinde gezindiğini görebiliyordu.

"Artık her şey değişti. Riskler çok büyük. Her şeyi iptal edeceğim. Eve gelmeni istiyorum."

"Yaşadığım onca şeyden sonra şimdi pes mi edeyim? Hayır, Anatoly Amca. Bunu yapmayacağım. Lütfen, benden bunu isteme." Marina başını iki yana salladı, panik içinde Rusya'ya kaçma fikrini aklından bile geçirmiyordu. Özellikle de Ernesto Fuentes'le buluşmasına en fazla birkaç gün kalmışken. "Şimdi eve dönersem ve sana korkunç bir şey olursa, kendimi asla affetmem. Sana yardım etmem için bana güvenmiştin, bırak da bunu yapayım. İzin ver bunu senin için bitireyim. İkimiz için de."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kısa bir iç geçirdi. "Sen her zaman kararlı bir kızdın."

"Beni daha azı için yetiştirmedin."

"Tanıdığım pek çok Vory askerinden daha cesursun Marina. Bunu benim için yapacak başka birine güvenemezdim. Bir tek sen vardın."

Övgüleri içini ısıtıyordu. Ondan bu övgüleri o kadar seyrek duyuyordu ki, bu övgüleri aldığı zamanlarda her kelimeyi bir hazine gibi sımsıkı kucaklıyordu. Sırf onun takdirini kazanmak, sevgisini kazanmak için giriştiği her işte kendini nasıl üstün kılmaya çalıştığının farkında mıydı?

Özgürlüğünü güvence altına almak için çıktığı bu görev de farklı değildi. Ona değer veren tek kişi için ölümle yaşam arasındaki fark anlamına geliyorsa hiçbir risk çok büyük değildi.

"Bırak da bitireyim Anatoly Amca. Bana güvendiğini söylüyorsun, o halde güven bana."

Sessizlik uzadı ve Cain'in fırtınalı bakışları sabırsızlığa doğru yöneldi. "Vakit geldi Marina. Telefonu kapatmalısın."

Ondan uzaklaştı, bağlantıyı koparmaya hazır değildi. "Anatoly Amca, bana vazgeçmeyeceğini söyle. Benim geleceğim de buna bağlı."

Ve işte oradaydı, şimdiye kadar onunla konuşmadığı gerçek. O da korku ve şiddetten kurtulmak istiyordu. Kendi özgürlüğüne de sahip olabilmek için onun özgürlüğüne ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ." Kelimeleri söylemesi bir anını aldı. "Haklısın. Çarkları harekete geçirdik ve onları yavaşlatmamalıyız. Takası hızlandırmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, amca." Hem rahatlamış hem de yeni bir kararlılıkla dolmuş hissederek gözlerini kapattı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum, moya radost. Güvende kal. Telefonu bekle."

"Evet, amca." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Cain'e bakmak için geri döndü. "Endişeleniyor."

Homurdandı. "Senin için mi, yoksa kendisi için mi?"

Adam uzanıp telefonu kadının elinden aldığı anda Marina kaşlarını çatı. Telefon bir kez daha cebinde kayboldu. "Ne yapıyorsun sen? Onu yanımda tutmam gerekiyor. Amcamın bağlantısı her an arayabilir."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Benim bilgim olmadan bu Darkhaven'ın içinde ya da dışında iletişim kurmak yok. Burada bulunduğun süre boyunca, ben olmadığım sürece kimseyle konuşmayacaksın."

"Sanki senin tutsağınmışım gibi konuşuyorsun."

Geniş ağzı soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Kan içen bir canavardan başka ne beklersin ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğunuz için üzgünüm."

"Gerçek bu." Omuz silkti, yüzü sert ve duygudan yoksundu. "Benim ne olduğumu ve ne olmak için eğitildiğimi biliyorsun. Bu yüzden, kızdırman ya da aptal yerine koymaya çalışman gereken biri olmadığımı da bilmelisin."

"Bunların hiçbirini yapmaya çalışmıyorum. Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum."

"Yalanlar, Marina. Ve yarı gerçekler. O güzel ağzını açtığın andan beri onları bana yediriyorsun."

Köşeye sıkışmış gibi hissederek başını salladı. "Sana her şeyi anlattım."

"Hem de nasıl. Sadakatinin amcanla olduğunu anlıyorum, ama nedenini anlayabilirsem ne olayım."

"Çünkü o benim ailem. Çünkü onu hiç sahip olmadığım bir baba gibi seviyorum."

"Seni kullanıyor, Marina. Onun gibi adamlar tanıyorum. Las Vegas'ta bir tanesi için çalışıyordum. Onlar için kendi tenlerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktur."

"Hayır, yanılıyorsun."

"O zaman sevgili yaşlı Anatoly Amca'nın özgürlüğü için teminat olarak gerçekten ne kullandığınızı söyleyin. Çünkü bunun iki milyon dolar olmadığını çok iyi biliyorum." Cain bir adım daha yaklaştı, ta ki aralarındaki tüm hava buharlaşana kadar, geriye sadece güçlü bedeninin sıcaklığı ve artan öfkesinin titreşen nabızı kalana kadar. "Sır saklıyorsun Marina ve dikkatli olmazsan bu sırlar seni öldürtebilir."

Ona keskin bir inkârla karşılık vermek istedi, ama nedense onun şimşek gibi çakan gümüş gözleri, yakışıklı ve suçlayıcı yüzü kendisinden bir santim kadar uzaktayken ona yalan söylemekte zorlandı. Yutkundu, onu hedefinin önündeki bir engel olarak görmezden gelemediği için nefret ediyordu.

Şu anda onun gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemezdi ama adam onun bakışları ve baskın cüssesi altında sineceğini düşündüyse fena halde yanılmıştı.

"Sır saklayan tek kişi ben değilim, Cain."

Kaşları daha da çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Yatağın yanındaki duvarda asılı duran tuhaf tabloya dikkatle baktı. Bakışlarını tekrar Cain'e çevirdiğinde, Cain'in yüz ifadesi, kalbinin göğsünde kaymasına neden olan bir öfkeye dönüşmüştü. "Lana bana Abbie'den bahsetti. Araba kazasından ve sonrasında Knox'la aranızda açılan uçurumdan."

Sessizce geri çekildi. Bir an içinde yüzünde yüzlerce duygu oynadı. Ama en çok aklına takılan öfkeydi. Ve acı. Görmeyi beklediğinden daha fazla.

"Ona karşı hislerin vardı. Onu seviyordun."

Sert ve acımasız bir küfür savurdu. "Lana böyle mi düşünüyor? Sana böyle mi söyledi?"

"Hayır. Sen kaybettin, Cain. Yolda sana değer verdiğin birini kaybedip kaybetmediğini sorduğumda. Öngörünün kurtaramadığı birini. Abbie'ydi, değil mi? Başka bir adamın kadınına aşıktın. Knox biliyor muydu, Cain? Biliyor muydu?"

"Yeter." Kehribar rengi ışık gözbebeklerine vurarak ateş gibi çıtırdadı. "Knox benim kardeşim. Abbie öldü. Hikâyenin sonu."

Hayır, hiç de öyle düşünmüyordu. Cain sekiz uzun yıldır acısını -ve suçluluğunu- taşıyordu. Eğer ona sırlar ve sırların insana zarar verme gücü hakkında ders vermek istiyorsa, tek yapması gereken aynaya bakmaktı.

Ondan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. Ama sonra elini abanoz saçlarının üzerinde gezdirdi ve geri döndü. Gözlerinin onu takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek, aniden onun önündeydi, doğanın karanlık bir gücü.

Tehditkar ve ölümcül.

Korkunç bir öfke içindeydi.

Gümüş gözleri gök gürültüsü bulutları kadar karardı ama kehribar rengi ışık kıvılcımlarıyla parladı. Göz bebekleri de değişmişti. İnce, kedi benzeri şeritlere daraldı ve bu sadece Irk gözlerindeki ateşi daha da yakıcı hale getirdi.

Tanrım, yarı yarıya onun uzanıp kendisini boğmasını bekliyordu. Ama ona dokunmak en son yapacağı şey gibi görünüyordu.

yapmaya niyetliydi. Elleri iki yanında yumruk olmuş, öfkesini dizginlemeye çalışırken kalın pazularındaki kaslar şişkinleşmişti.

Yüzü kızınkinden bir santim bile uzaklaşmayana kadar üzerine yürüdü, dudakları dişlerinin devasa, jilet gibi keskin uçlarından geriye doğru sıyrıldı.

"Dikkatli ol, Marina. Beni kandırdığını sanma. Eğer sırlarından herhangi biri -ya da amcanınkiler- bu Darkhaven'ı tehlikeye atarsa, seni kurtarmak mümkün olmayacak. Melez işareti olsun ya da olmasın, eğer varlığın buradaki herhangi birini tehlikeye atarsa, bunun bedelini cehennemde ödersin. Ve bunu tahsil etmeye gelen de ben olurum."

BÖLÜM 10

Cain kapalı tur havuzunun cam kapısının dışında durmuş, Marina'nın zayıf, güçlü kollarının ve çırpınan bacaklarının onu suyun içinde ilerletmesini izliyordu. Neredeyse yirmi dört saat önce misafir odasında karşılaşmalarından bu yana Marina'yı ilk kez görüyordu.

Hangisinin diğerinden kaçınmakta daha bilinçli davrandığından emin değildi ama bu ara ona iyi gelmişti. Kafasını yeniden toparlamasına yardımcı olmuş, böylece tek bir gün içinde tüm dünyasını alt üst etmeyi başaran kadından başka bir şeye odaklanabilmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir yere geri sürüklemişti. Ona geçmişindeki hataları ve yaşadığı sürece yanında taşıyacağı utancı yeniden yaşıtıyordu.

Abbie'nin ölümü onun ellerini sonsuza dek lekeleyecekti.

Marina'yla aynı hataları yaparsa lanetlenirdi.

Onu hayatta tutmak, duygusal olarak da başka türlü de ondan uzak durmak anlamına geliyordu. Özellikle de başka türlü, çünkü ne zaman onun yanında olsa, içindeki erkek olan her şey ona sanki ona aitmiş gibi tepki veriyordu ... ya da eninde sonunda verecekti.

"Siktir." Bedduayı mırıldandı ve başını salladı, gözleri hâlâ kızın dövmeli vücuduna ve onu en başta bu istenmeyen duruma sokan minik siyah bikinisine yapışmıştı.

Tanrım, çok güzeldi. Kararlılıkla, güçle ve Cain'in damarlarındaki kanın erimesine neden olan zarif bir zarafetle yüzüyordu. İçindeki tahrik alevlendi, onu izlediği her saniye daha sıkı ve daha sıcak bir şekilde kıvrıldı.

Onu kurtarmak için otelin balkonundan atlamaktan pişmanlık duymak zordu.

ölmüş olacaktı. Yine de ilk defa arabasına binme ve onu götürebildiği kadar hızlı gitme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Ne de olsa çekip gitme konusunda epey tecrübesi vardı. Buradaki hiç kimse, bu kez temelli olarak toparlanıp tekrar ayrıldığını öğrendiğinde şaşırmayacaktır. Hayatına olduğu gibi devam edebilir ve asla arkasına bakmayabilirdi.

Ama bu Marina'yı nereye götürür?

Hala amcasına yardım etmeye kararlıydı, riski ne olursa olsun. Miami'deki o çatıdan onu indirmeye çalışan kişi tarafından hâlâ ölümle işaretlenmişti.

Kızın Darkhaven'dan ayrılmaya çalışmamasına şaşırmıştı, özellikle de dün gece onunla bıraktığı şeylerden sonra. Ama kalmaktan başka seçeneği yoktu. Onu amcasının bağlantısına bağlayan uydu telefonu elinde olduğu sürece, ona zincirlenmiş sayılırdı.

Cain bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Özgürlüğünün -ve insanlığının- birileri tarafından elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisini ve kardeşlerini Avcı programına köle edenlerden nefret ederek on altı yıl geçirmişti. Marina'nın onu da aynı türden bir canavar olarak görmeye başlaması ne kadar zaman alacaktı?

Cain kısık bir hırıltıyla elini siyah saçlarının üzerinde gezdirdi ve kapıdan geri çekildi. Odasına dönmek üzereydi ama daha ilk adımı atamadan Logan ve Razor köşeyi döndü ve onu orada dikilirken gördü. Lanet olsun.

"Ne var ne yok?" Raze yavaşça sırtarak ne olduğunu gayet iyi bildiğini söylese de sordu. "Tutsak denizkızına hayran mı kaldın? Son bir saattir orada, Manş Denizi'ni geçmek için antrenman yapar gibi tur atıyor."

Cain, kardeşinin sözleri üzerine içine dolan sahiplenme duygusundan hoşlanmamıştı. Kızın kendi isteği dışında da olsa Kabil'le kaldığını hatırlatması da hoşuna gitmemişti.

Logan gerginliği bozdu. "Kan koşusuna ıkıyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

Cain başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim."

Raze kıkırdadı. "Bundan emin misin? Bana pek iyi görünmüyorsun kardeşim."

Kurnaz altın-kahverengi gözleri Cain'in kollarını siyah tişörtünün kollarının altından saran dermagliflere kaydđ. İrk derisindeki işaretler titreşiyor, değişen renkleri Marina'yı havuzda izlerken içinde canlanan arzuya -ve açlığa- ihanet ediyordu.

Her ne kadar inkâr etmek istese de Razor haklıydı. Cain daha dün gece Miami'deki Host'un kanından beslenmişti ama şu anda susuzluğunun onu nasıl çarptığına bakılırsa bu bir hafta önce de olabilirdi.

Bir zamanlar onu herkesten daha iyi tanıyan İrk erkeklerinin önünde rol yapmak için hiçbir neden görmeyerek, "Ona yaklaşmak yasak," dedi. Ve bu uyarının kendisi için olduğu kadar onlar için de olduğunu düşündü.

Razor'un gülümsemesi en ufak bir şekilde bile solmadı. "Kendine bunu söylemeye devam et kardeşim. Belki gerçekten inanırsın."

Logan'ı omzundan kelepeledi ve ikisi tek kelime etmeden yola koyuldular. Cain onların gidişini izledi, koridordaki bir dönemeçte gözden kaybolmalarını bekledikten sonra tuttuğu nefesini bıraktı.

Marina'nın sudan çıktığını görmek için tam zamanında havuz alanına doğru bir bakış gönderdi. Neredeyse ıplak olan kıvrımlarından ve sarı atkuyruğunun ucundan akan sular havuz kenarındaki bankın üzerinde katlanmış halde duran kabarık beyaz havluyu almak için ilerledi. Yumuşak havluyu kollarındaki ve bacaklarındaki karışık gül sarmaşığının üzerinde gezdirerek kurulanmaya başladı.

Cain kaşlarını atmış, camın arkasından bakıyordu. ekip gitmesi ve onu rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Kahretsin, bunu yapmak istiyordu. Bunun yerine, daha önce hiç tatmadığı açlığı bastırdı.

Kardeşlerinden saklanmayı başardıktan sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Marina, adam içeri girer girmez başını ona doğru çevirdi. Onun orada olmasından ürkümüş görünüyordu ama sanki onu görmenin kendisini kışkırtmasına izin vermeyecekmiş gibi havluyu omuzlarına sarmakta acele etmedi.

"Yeni bir haber var mı?" diye sordu. "Beklediğim telefon-"

Cain yaklaşırken başını salladı. "Henüz bir şey yok."

"Olsaydı bana söyler miydin?"

Nefesini sertçe verdi. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin, Marina."

Çenesi yukarı kalktı, bordo bakışları gözünü kırpmadan savaşa hazırды. "Şu anda senin hakkında güvendiğim tek şey dün gece bana karşı yaptığın tehdit."

Bu iğneyi ve onun şüphesini fazlasıyla hak etmişti. Nefesinin altından küfretti. "Dün gece kızgın ve sinirliydim. Nedense içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyorsun."

"Bu senin için bir özür mü?" "Hayır.

Söylediklerim için özür dilemiyorum."

Alay etti. "Tabii ki değilsin."

Kollarını üzerine örtülen nemli havlunun altında kavuşturdu ve ondan uzaklaşmaya başladı. Cain onu engelledi ve tam önünde durdu. Yüz ifadesinden onun içinden geçip gitmeyi tercih edeceği anlaşılrsa da kısa bir süre durdu.

"Neden buradasın, Cain? Yoksa buraya senin gözetimin olmadan havuzu kullanmamın yasak olduğunu söylemeye mi geldin?"

Neredeyse kıkırdayacaktı, kadının azmi karşısında hayrete düşmüştü. Bırakın bir kadını, kendisine her fırsatta meydan okumaya istekli birini daha önce hiç tanımamıştı. Marina şımartılmış bir mafya prensesi olarak yetiştirilmiş olabilirdi ama ona bakan kadın özünde bir savaşçıydı.

Olması gerekenden çok daha fazla etkilenmişti. "Tanrım, bir kavgadan asla geri adım atmazsın, değil mi? Burada tutsak değilsin Marina."

"Bu doğru mu?" Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "O zaman telefonumu alıp yoluma gitmekten memnun olurum."

"Kendi başına ölmüş olacaksın," diye belirtti, belki kız bu gerçeği anlamamıştır diye. "Amcan için yaptığın görev muhtemelen intihara meyilli. Bunun seni durdurmayacağını biliyorum. Onunla konuşurken kararlılığını duydum."

Bunu inkar etmedi. Eli yavaşça yanına düştü. "Amcam için her şeyi yaparım."

Cain homurdandı. "Hiç şüphem yok. Onun için ne kadar fedakârlık yapmaya hazır olduğunu takdir ediyor mu?"

"Tabii ki öyle."

"Bundan emin misin? Çünkü bana öyle geliyor ki kanıtlamanız gereken bir şey var - bunu kanıtlamak için hayatınızı riske atmanız gerekse bile."

O konuşurken kızın kaşları çatıldı. "Anatoly Amca olmasaydı ben hayatta olamazdım. Annem hamileyken ve yalnızken ona evini açtı. Annem öldükten sonra da beni kendi çocuğu gibi büyütmeye devam etti. Hayatımı ona borçluyum. Her şeyimi ona borçluyum." Yere baktı, sesi yumuşadı. "Ve Bratva'dan kurtulmayı ben de en az onun kadar istiyorum."

Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediği bir dilek gibi söyledi. Neredeyse bir fısıltıydı ve onu şaşkına çeviren bir kırılганlıkla doluydu. Cain uzandı ve kızın yüzünü kaldırdı. "Bunu hemen şimdi alabilirsin. Senin için dünyanın herhangi bir yerindeki bir Darkhaven'a güvenli geçiş. Eğer Rusya'daki hayatından kaçmak istiyorsan, bunu bir saat içinde ayarlayabilirim."

"Ama sadece ben."

Adam başını salladı ve kadın geri çekildi, az önce duyduğu her şeyi kelimelerden daha fazlasını ifade eden bir bakışla reddetti. "Gerçekten bunu düşüneceğimi mi sanıyorsun? Kendime daha iyi bir hayat kurmak için amcamı, sahip olduğum tek aileyi terk edeceğimi mi? Hayır, Cain. Bu benim yapacağım bir şey değil. Hiçbir zaman,

hiçbir nedenle."

Suçlamasını dile getirmedi ama buna gerek de yoktu. Adam bunu onun yüzünde görebiliyordu. "Kendimce sebeplerim vardı, Marina. Ayrılmam herkes için daha iyi oldu."

"Senin için daha iyi demek istiyorsun. Ama seni önemseyen insanlar olmadan, başka ne olabilir ki?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Hayatının ilk on altı yılında tek bildiği öldürmek ve disiplindi. Dragos'un laboratuvarlarından kaçtıktan sonra, kardeşleriyle birlikte inşa ettikleri Darkhaven'da aile ve yuva duygusunu tatmıştı.

Ve evet, son nefesine kadar onlar için her şeyini verirdi.

Yine de yapardı.

Yine de, bencilce, sekiz yıl önce hepsine sırtını dönmüştü. Kendisine en çok değer veren insanları terk etmekle korkaklık etmişti. Knox da dahil. Özellikle de onu.

Onun meydan okuyan bakışlarını üzerinde tuttu. "Buraya başarısızlıklarımı ya da insanları nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı anlatmaya gelmedik. Abbie'nin ölümünden ve onu seven herkese yaşattığım acıdan dolayı kendimi suçlamadan bir gün bile yaşayamayacağım."

"Abbie'yi hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun? Ona olanlar için nasıl suçlanabilirsin?"

Bu hiç de tartışmak istediği bir konu değildi, hele de Marina'yla, ama Marina'yı yeterince tanıyordu ve onu kendi rezil geçmişi konusunda uzaklaştırmanın tek yolunun bu konunun üzerine gitmek olduğunu biliyordu.

"Onunla ilgilenmeme izin verdim ve sonunda bu Abbie'nin hayatına mal oldu." Marina'nın bakışlarının şaşkınlıkla ve belki de daha hassas bir şeyle titrediğini gördü. Alay etti. "O öldü çünkü kalbime girmesine izin vererek onu korumayı başaramadım. Bu bir daha asla yapmayacağım bir hata."

Marina bu itiraf karşısında şaşırmış görünüyordu. Hatta bu sözleri yüksek sesle söyleyerek kendisi de şaşırmıştı. Bu sözleri ilk kez söylüyordu. Artık geri almak için çok geçti.

Onu çok yakından inceledi, her zaman soğuk bir tehdit kalkanının arkasına saklayabildiği çatlakları gördü

ve yalnızlık.

Konuşması biraz zaman aldı. "Lana bana neler olduğunu anlattı. O gece büyük bir fırtınada bir traktör römorkunun nasıl kontrolünü kaybettiğini. Bunlar nasıl senin suçun olabilir? Abbie'yi sen öldürmedin."

Acı bir kıkırdama çıkardı. "Bunu Knox'a söyle. Benden nefret etmek için her türlü hakka sahip."

"Neden? Cain, bu bir kazaydı."

"Olaydan haftalar önce bir imgelemde görmüştüm."

Ağzı biraz gevşedi. "Abbie'nin ölümünü gördün mü? Benimkini gördüğün gibi mi?"

"Aynı şekilde düzinelerce ölüm gördüm. Rastgele insanlar. Yabancılar. Bazen de tanıdığım, değer verdiğim insanların son anlarını gördüm."

"Senin için ne kadar kötü, Cain." Yutkundu. "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Alay etti. "Sempatiye ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

Sözleri kasıtlı olarak keskindi ve amacına hizmet ediyordu. Marina geri çekildi ve sanki adamın acımasızlığı onu üşütmüş gibi havlusunu biraz daha sıkı sardı. "Olaak kazayı gördüğünü kimseye söyledin mi? O biliyor muydu? Knox biliyor mu?"

"Kimseye söylemedim. Knox sonradan öğrendi."

Bakışlarını kasvetli bir anlayış doldurdu. "Yani, o gittikten sonra."

Sonra ona doğru uzandı. Parmakları hafifçe ön kolunun üzerinde durdu ve dokunuşunun sıcaklığını iliklerine kadar hissettirdi. Isı adamın içini yaladı ve adam alçak bir hırıltıyla temastan uzaklaştı. "Sikerim böyle işi. Yeterince konuştum. Daha fazla açıklama yapmama gerek yok."

Ama her zamanki gibi Marina geri çekilmeyi reddetti. "Peki ya Abbie? Yani onun hakkında ne hissettiğini biliyor muydu?"

"Tanrım, hayır." Cevabını ısrarak verdi, kızgınlığı görüş alanında alev alev yanıyordu. "Knox'a aşıktı ve Knox da ona tapıyordu. Hiçbir zaman çok onurlu olduğumu iddia etmedim ama

buna tenezzül etmezdim. O çizgiyi geçmeden önce ölmüş olurdum."

"Ama o biliyordu. Değil mi?" Onu çok daha yakından inceledi. "Knox onun hakkında ne hissettiğini biliyordu."

"Sanırım kaza gecesini beni enkazın içinde onun kanlı ve kırık bedenini kucaklarken bulduğunda o da bunu tahmin etmiştir."

"Aman Tanrım." Marina'nın yüzü düştü, fısıltıyla verdiği cevapta sanki onun utancının derinliğini hissedebiliyormuş gibi bir sefalet vardı.

Hikâyenin devamı vardı ama yeterince konuşmuştu. İstediklerini elde etmiş, kadının acıma duygusunu söndürmüş ve aralarına örmeye kararlı olduğu duvara yeni tuğlalar eklemişti.

Sessizliği uzadı. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" Kadın hiçbir şey söylemeyince, adam ona soğuk ve memnun bir gülümseme fırlattı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Geri döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kaçışına on adımdan daha az kalmıştı ki, kadının sesi arkasından meydan okurcasına net ve keskin bir şekilde seslendi.

"Yüzleşmek istemediğin her durumla bu şekilde mi başa çıkıyorsun? Ondan uzaklaşarak mı?"

Durdu. Çıplak ayaklarının sesi yaklaştıkça sessiz, katı bir öfkeyle durdu. Önünde yürüdü, havluyu arkasında bir yere bıraktı. Adamın parlayan, dönüşmüş gözlerinden onu koruyan tek şey, parmaklarının şimdi parçalara ayırmak için kaşındığı siyah bikinisiydi.

Marina onun içinde uyandırdığı tehlikeli öfkenin bir ölçüsünü hissettiyse bile bunu hiç belli etmedi. Onunla ayak ayak üstüne atarak, göğsü öfkesinden kabararak, onunla yüz yüze geldi.

"Benimle bir konuşmayı bitirmene bile güvenemezken beni koruman için sana güvenmem mi gerekiyor?"

Onu azarlarken yanaklarına renk geldi. Boğazının dibinde bir damar çılgınca atıyordu.

Cain dudaklarını yaladı, denese bile kontrol edemeyeceği doğaüstü bir dürtüydü bu. Azı dişleri diş etlerinden fırladı,

sivri uçları dilinin yastığına batıyordu.

Marina ellerini neredeyse çıplak olan kalçalarının üzerine koydu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, Cain?"

"Söyleyecek çok şeyim var." Boğazında çakıl taşı gibi sert bir hırıltıyla cevap verdi. "Duymak istemeyeceksin."

"Dene beni."

"Yanlış cevap."

"Beni korkutmuyorsun, Cain Hunter." Bunu söylerken çenesini yukarı kaldırdı ve uzun atkuyruğunu çıplak omurgasına doğru savurdu. Cain onu avucunun içine aldı. Nemli, altın ipi sıkılı parmaklarının etrafında döndürdü. Uyguladığı baskıyla başı geriye doğru eğildi ve boynunun pürüzsüz sütunu yüzünün altında kavis yaptı.

"Gerçeği bilmek ister misin, Marina? Keşke seni JUSTIS'in dışındaki kaldırımda bıraksaydım. Keşke o lanet izini hiç görmeseydim, çünkü şimdi çekip gidemem ve seni unutamam. Keşke yapabilseydim mi? Kahretsin, evet."

Yutkundu, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Onu serbest bırakmalıydı ama bunun yerine onu kendine doğru çekti ve içine çekti, sıcak ıslak teninin kokusunu -ve kanının eşsiz gül ve baharat kokusunu- ağrıyan ciğerlerine çekti.

"Keşke senden uzaklaşabilecek türden bir erkek olsaydım. Keşke daha fazla onurum olsaydı, çünkü işarete rağmen bu mesafemi korumam için yeterli olmalıydı -Benim gözetimimdeyken seni öldürtebilecek bilgileri saklıyor olmana rağmen, senin söz konusu olduğun yerde yapamadığım tek şey çekip gitmek."

Adam onu acımasızca kendine doğru çekerken nefesi kesik kesik kesiliyordu. Arzu damarlarında lav gibi akıyor, kontrolünün her bir parçasını yakıyordu. Kadın titredi, yumuşak kıvrımları adamın vücudunun sertliği karşısında ezildi. Dudakları sözsüz bir solukla ayrıldı.

Kızın ağzının içine baktı, ona kendisini bırakmasını söylemesini diledi. Söylememesini umuyordu. Kız hiçbir kelime bulamaz gibi görüldüğünde ağzı kıvrıldı.

"Şimdi, konuşmayı bitirmek istemeyen kim?"

Adam daha iyi düşünemedi başını onunkine doğru eğdi ve yavaş, derin bir öpücükle ağzını aldı. İçinde hiç yumuşaklık yoktu. Marina'nın dudakları onun dudaklarının altında olduğu için içinde hiçbir şey yoktu. Onu gördüğü andan beri bu öpücüğü arzuluyordu.

Kız da onu aynı ateş ve çaresizlikle öptü.

Kızın dilinin her darbesinde ve onunkine değdiğinde tahrik oluyordu. Bir hırıltıyla yumruğunu kadının saçlarından çözdü ve elini kadının omurgasının kıvrımlı çizgisi boyunca gezdirdi. Adam kalçalarını kendine doğru çekerken inledi, ereksiyonunun çıkıntısı karnına sürtünüyor, vücudundaki her hücreyi sahiplenme ihtiyacıyla alevlendiriyordu. Fethetmek için. Sikişmek için.

"Cain," diye mırıldandı onun ağzına. Bir başka yumuşak inilti, ardından dişleri alt dudağının hassas etini sıyırdığında daha keskin bir çığlık. "Cain."

Kollarının arasında kaskatı kesildiğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Kadın boğuk bir çığlık atarak geri çekildi, elinin tersi ağzına gitti. Gözleri belirsizlikle irileşmiş, şarap karası havuzlar artan bir telaşla yuvarlanmıştı.

Onun ayırık dudaklarının arkasında hançer gibi belirdiğini bildiği dişlerine baktı. Adamın kehribar rengi gözlerinin sıcaklığı yüzünü doğaüstü bir parıltıyla yıkıyordu. Kızın kederli ifadesi onu bir kova buzlu su kadar etkili bir şekilde soğuttu.

Çok korkmuştu. Ondan.

Onun ne olduğundan.

"I . . . Özür dilerim," diye mırıldandı, adamın ulaşamayacağı bir yere doğru ürkererek. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Ondan uzaklaştı, kapıya doğru koşarken gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı.

"Marina, bekle. Siktir."

Onun peşinden gitmeye başladı, sonra gitmesine izin vermesinin daha iyi olacağını fark etti. İkisi için de daha iyiydi.

Mesafesini korumak onun için yapabileceği en nazik şeydi. Özellikle de şimdi, öpücüğünün tadı sadece daha derin bir açlığı ateşlemişken. Buna karşı koyabileceğinden emin değildi.

Kendini orada durmaya zorlayarak bir küfür savurdu ve onun dışarıdaki koridora doğru koşmasını izledi.

BÖLÜM 11

Marina, kalbi göğsünde küt küt atarak koridora doğru koştu. Aklını mı kaçırmıştı? Bir an için gözlerini kapadı ve görebildiği tek şey Cain'in insandan başka bir dünyaya ait ve ölümcül bir şeye dönüşmüş yüzüydü. Parmaklarını ağzına götürdü ve tek hissedebildiği onun dişlerinin diline sürtünmesiydi.

Onun üzerindeki değişimi daha önce de görmüştü ama hiç böyle olmamıştı.

Onu kollarında tutarken, içinde benzer bir arzuyu uyandıran bir açlıkla öperken asla. Fiziksel arzudan daha derin bir şey. Onun kabul etmeye cesaret edemediği bir parçasıyla konuşan bir şey.

Onu bu kadar güçlü bir şekilde istemesi onu sarstı. Bu onu dehşete düşürdü.

Ve eğer koptuğu zaman kopmasaydı, ona karşı koyacak gücü bulamayacağını biliyordu.

Kalbinin her atışı Cain'in dokunuşuna, öpüşüne, karanlık, doğaüstü tutkusuna daha fazla ihtiyaç duyarak titreşirken olmazdı.

Isırığı bile.

"Oh, Tanrım." Marina inledi ve hızını artırdı.

Bikini üstünün ipleri omurgasına doğru sallanıyordu. Cain'in zayıf düğümü neredeyse çözmüş olduğunu fark etmemişti bile. Arkasına uzandı ve koşarken onu düzeltmeye çalıştı. Başı eğik ve dikkati dağınık olduğu için önünde bir duvar olduğunu fark etmedi.

Taşınmaz, sert et ve kemikten yapılmış muazzam bir duvar.

Marina son hızla ona çarptı. Ya da daha doğrusu ona.

Cain değil. Tanıştığı Irk erkeklerinden hiçbiri değil.

Yıllar boyunca göz korkutucu erkeklerden payına düşeni almıştı. Vory askerleri. Bratva patronları. Cain ve bu Darkhaven'daki diğer üç eski Avcıdan bahsetmeye gerek bile yoktu, onlar tüm bu haydutların ve suç lordlarının yanında soluk kalıyordu. Ama onu duygusuz, buz mavisi bakışlarla süzen bu iri yapılı erkek, daha önce hiç tanık olmadığı bir soğukluk yayıyordu.

Hemen geri adım attı, adam hiç hareket etmese de bir kol mesafesinden geri çekildi. İstemedi vücutunu çarpmasına ya da sessizce geri çekilmesine karşı en ufak bir kas tepkisi bile vermedi.

Askeri kesimli, kısa kahverengi saçlarının tacının altında, sert yüzü etkilenmemiş, okunamaz haldeydi. Mavimsi gri gözleri, sanki kadın cansızmış, sadece yolunu kesen bir engelmış gibi onun ve soyunmuş halinin üzerinde gezindi.

"Sen Knox olmalısın," dedi, bikinisinin içinde kendini gülünç hissediyordu ve erkeğin önünde biraz gergin değildi. "Ben Marina."

Elini uzatmaya zahmet etmedi. Kibarca tanıştırlacak bir tipe benzemiyordu ve bir yanı ona bir uzvunu uzatırsa koparabileceğinden endişeleniyordu. Adam burun deliklerini açarak nefes alırken ürpertici bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. Dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı ve azı dişlerinin uçları hırlamaya başladı. "Üzerindeki kardeşimin kokusunu alabiliyorum."

Yutkundu. "Cain koridorun sonunda. Biz . . . havuzda konuşmak."

Ona bile saçma gelmişti. Knox'un umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

O duygusuz gözler yine yavaşça vücutunu ve Cain'in öpücüğünün yanaklarında yarattığı kızarıklığı inceledi. Konuştuğunda derin sesi hırıltı gibi çıkıyordu.

"Hiçbir zaman paylaşmayı seven biri olmadım ama belki de bir istisna yapmalıyım. Eminim kardeşim sorun etmeyecektir." O

soğuk bir şekilde homurdandı. "Gördüğüm kadarıyla, o orospu çocuğu bana bu kadarını borçlu."

Marina bir adım daha geri çekildi. Bunu yaparken, ani bir enerji dalgasının yanından hızla geçtiğini hissetti. Bu Cain'di ve onun takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Birdenbire ortaya çıkmış ve Knox'la arasındaki boşlukta belirmiş gibiydi. Ve daha önce hiç görmediği bir öfke içindeydi.

Tek kelime bile etmeden Knox'u itti. İri vampir geriye doğru fırladı, devasa omuzları ve omurgası koridorun kenarına çarptı. Etrafındaki beton parçalandı, çarpmanın etkisiyle duvarda oluşan devasa çukurdan toz ve çakıl taşları döküldü.

Knox sırtıttı, mavi gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyordu. Bu gösterdiği ilk duygu belirtisiydi ve saf cinayetti. "Evine hoş geldin kardeşim. Başladığın işi bitirmenin zamanı geldi."

Cain'e doğru uçtu. Dişlerini gösteren iki iri erkek koridorun ortasında birbirlerine çarptı ve anlık bir hâkimiyet savaşına kilitlendi. Knox, Cain'i karşı duvara yapıştırdı, darbenin gücü her yöne tırtıklı çatlaklar gönderdi. Bir an sonra kontrolü ele geçiren Cain oldu. Doğaüstü bir güçle kardeşini bir yıkım topu gibi ikinci kez duvara yapıştırdı ve Marina'nın çıplak ayaklarının altındaki zemini titretecek kadar sert bir darbe indirdi.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Cain, lütfen, dur!"

Başını ona doğru çevirdi, gözleri alev alev yanıyordu. "Marina, geride dur-"

Dikkati Knox'tan ayrıldığı anda, erkek yumruğunu Cain'in yüzünün yan tarafına indirdi. Kemik korkunç bir çatırtıyla kırıldı. Sol gözünün altından kan fışkırdı.

"Cain!"

Marina ona doğru koşmaya başladı ama bağırarak verdiği emir onu durdurdu. "Marina, lanet olsun. Defol git buradan!"

Kadın durdu ama ayakları ona itaat etmeyi reddetti. Kavga devam ediyordu, güç ve öfkenin korkunç bir çıkmazıydı, iki erkek de bir gram bile pes etmek istemiyordu. Marina orada durup Kabil ve kardeşinin birbirlerini öldürmeye çalışmasına tanık olmaktan dehşete düşmüştü ama gitmekten daha da çok korkuyordu.

Cain henüz tek bir darbe bile indirmemiş olmasına rağmen Knox'un kükremesi acı dolu geliyordu. Dövüş eşit bir şekilde devam ediyordu ama her ikisi de başladıktan kısa bir süre sonra dövüşü bitirebilirdi. İkisi de son vuruşu yapmaya istekli görünmüyordu. Yine de ne alev alev yanan gözlerinde ne de çatışmaları kızışıp birbirlerini koridorun bir ucundan diğer ucuna defalarca çarparken vücutlarının gürültülü çarpışmasında merhamet vardı.

Aynı anda Bram, Marina'nın birkaç metre arkasındaki geçidin köşesinden döndü. "Vay anasını. Şu iki salağa da bakın."

Lana'nın yanından geçip Cain ve Knox'a doğru ilerlerken emredici sesi şiddeti bastırıyordu. Lana onun arkasından geliyordu, yüzü endişeyle kaplanmıştı. Arkadaşından daha yavaş hareket ediyor, arbededen güvenli bir mesafede duruyor ama aynı zamanda bir elini karnının büyük şişliğine dayayarak temkinli hareket ediyordu.

Bram ona tekrar baktı. "Bebeğim, Marina'yı al ve bırak bu işi ben halledeyim."

Onun cevabını beklemeden Knox'u omuzlarından yakaladı ve Cain'den ayırdı. Knox döndü, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Savurduğu yumruk havada uçuşarak Bram'in çenesine çarptı.

"Yeter!" Tartışma sona erecek gibi görünmezken Lana, Marina'nın yanından çılgılık attı. "Kesin şunu, hepiniz. Evimde kavga etmenize izin vermeyeceğim!"

Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Dizleri titrerken yuvarlak karnını tuttu. Marina bacakları altından çekilmeden önce onu yakaladı.

Lana'nın sıkıntısı sonunda üç adamın da dikkatini çekti. Herkesin üzerine bir sessizlik çöktü.

Başka hiçbir şey durumu yatıştırabilecek gibi görünmediğinde, Bram'in eşi için duyulan kolektif endişe diğer her şeyi sildi. Bram bir sonraki anda onun yanındaydı. Sessiz ve acil teselli sözcükleri mırıldanarak onu kollarının arasına aldı.

"Ben iyiyim," dedi başını onun geniş göğsüne yaslayarak. "Sadece biraz heyecanlandım ve bebek bundan hoşlanmadı."

Bram'in yüzü endişeyle asılmıştı. "Benim de hoşuma gitmiyor. Seni yatağa götürüyorum."

Geçidin ortasında nefes nefese duran, saçlarında ve yüzlerinde beton tozu olan, giysileri yırtılmış Cain ve Knox'a sert bir bakış fırlattı. Cain'in yanağı kardeşinin yumruğunun kemiği parçaladığı yerden çukurlaşmıştı ve yüzünden kan akıyordu.

"Burada işimiz bitti mi?" Bram talep etti.

Knox hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve koridorun aksi yönünde ilerlemeye başladı. Bir süre sonra Bram ve Lana diğer tarafa giderek Marina'yı Cain'le yalnız bıraktılar. Marina ona doğru gitme dürtüsüne karşı koyamadı. Kabil ona baktı, bakışları kömür gibi parlıyordu. Ciğerleri öksürüyor, hava uzun dişlerinin arasından geçip gidiyordu.

Ona doğru uzandı. "İyi misin?"

Kız ona dokunmaya fırsat bulamadan bileğini yakaladı. Tutuşu sert ve sıcaktı, sonra kayboldu.

Onun yanından geçip tek kelime etmeden uzaklaştı.

BÖLÜM 12

Antrenman odasındaki kum torbalarından biriyle kalan saldırganlığının bir kısmını yaktıktan sonra Cain, Knox'la birlikte olduğu barut fıçısına daha az benzediğini hissederek odasına döndü, ama yine de gergin ve halka uygun değildi. Yüzünün sol tarafı hâlâ cehennem gibi ağrıyordu ama bir saatten fazla süren antrenman ve sonrasında aldığı uzun duş (kasten soğuk bir duş) yardımcı olmuştu.

Yine de odasının açık kapısından girdiğinde Marina'yı içerideki kahverengi deri koltukta otururken bulmaktan memnun değildi. Marina, Marina'nın nemli saçlarına ve gliflerle kaplı çıplak göğsüne bakarken, neyse ki vücudunun onu görünce verdiği rahatsız edici tepkiyi gizleyecek kadar bol olan siyah eşofmanına baktı. Adam odaya adım attı, kadın onu karşılamak için ayağa kalktığında kaşlarını çatarak ona baktı.

"Lana'ya seni nerede bulabileceğimi sordum."

Kıvrımlarını sıyıran ve dizlerinin hemen üzerinde biten kolsuz, erik rengi ipek bir elbise giymişti. Siyah babetleriyle bile heykelsi ve zarifti. Görünüşü zevkli ve zarifti ama Cain'in siki sanki karşısında birkaç saat önce bikinisinin içinde olduğu kadar çıplak duruyormuş gibi tepki verdi. Cevap vermeden bakışlarını ondan kaçırdı.

"Yani burası senin odan mı? Daha önce yaşadığın oda mı?"

Kadından kasıtlı olarak uzak durmaya devam etmek için bakışlarının geniş oturma odasında dolaşmasına izin verdi. Büyük boy yatak, rahat salon, çalışma masası ve kitaplıklar. Sekiz yıl önce en son gördüğü zamankinden farklı hiçbir şey yoktu.

Keskin bir iç çekti. "Bu odayı hiç boşaltmadıklarına inanamıyorum. Kahretsin, kimsenin tüm eşyalarımı yakmadığına inanamıyorum."

ben gittikten sonra. Her şey aynen bıraktığım gibi muhafaza edildi. Bunu kim yapar?"

"Seni önemseyen biri. Bir gün geri döneceğini uman biri."

Ona düz bir bakış attı ve alay etti. "Evet, eminim Lana ve Bram döndüğüm için çok mutludurlar. Onu gördüğünde nasıldı?"

"O iyi, dinleniyor." Marina kanepeden uzaklaşarak ona doğru yaklaştı. "Bebeğin yaklaşık bir haftadır huysuz olduğunu söylüyor. Lana'nın gelecek ay doğumu var."

Cain homurdandı. Ailesi ya da Marina'yla işi bittikten sonra özleyeceği şeyler hakkında konuşmak istemiyordu ve tekrar yoluna devam etmekte özgürdü. "Neden beni aramaya geldin?"

Kaşlarını çattı. "Knox'la olanlardan sonra iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Gördüğünüz gibi, ben iyiden de öteyim."

Kısık ses tonu onu caydırmışa benzemiyordu. Yine de ona yaklaştı, şarap rengi bakışları yüzünün her santimini gezerken şefkatliydi. Parçalanmış elmacık kemiği, hızlandırılmış Irk iyileşme yeteneği sayesinde çoktan onarılmıştı. Knox'un yumruğunun gözünün altında açtığı derin kesik kapanmış, geriye sadece birkaç saat içinde geçecek bir morluk kalmıştı.

Marina, o daha ne yaptığını anlamadan elini uzattı. Parmak uçları yüzünün yan tarafına hafifçe dokundu. "Bu olağanüstü."

"Bu genetik." Onun dokunuşundan uzaklaştı, onun rahatlığına ya da endişesine kendini kaptırmayı reddetti. Onu hâlâ çok fazla istiyordu. En küçük bir iyiliği bile kabul etmek felakete davetiye çıkarmak olurdu. "İhtiyacım olan tek tıbbi bakım, açık bir damardan alınan taze kırmızı hücreler. Ve neyse ki iki gece önce Miami'de bir kan sunucusuna damarını kullanması için para ödedim."

"Ona para mı ödedin? Bir fahişeyi mi kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı. Yine de her zaman onları becermiyorum."

İrkildi, ince bir onaylamama titreşimi ağzının esnek çizgisini düzleştirdi. Cain bunu soğuk bir açık sözlülükle söylemişti çünkü ona ne olduğunun hatırlatılması gerekiyordu: Irk. Kan içici. Amcasının onu hakkında uyardığı temel canavar.

Havuzda onu öptükten sonra dehşet içinde kaçtığı adam.

Onu geri püskürtmek, gitmesini sağlamak istiyordu. Ama Marina onu sadece daha yakından inceledi. Marina'nın incelemesi onu tedirgin etti, aralarına mesafe koyma ihtiyacı duydu. Tercihen kilitli bir kapıyla ayrılmış çok fazla boşluk.

Yine de yılmamıştı. "Lana'nın Bram hakkında konuştuğunu duyunca, ilişkilerinin bu kısmının kutsal olduğunu düşündüm. Onunla arasındaki kan bağından sanki kutsal ve değerli bir şeymiş gibi bahsediyor."

Cain bilerek soğuk bir şekilde sırtıttı. "Bir Cins Arkadaşı ile erkeği arasındaki kan bağından bahsetmiyorum. Bram ve Lana ömür boyu birbirlerine bağlılar. Birbirlerinin kanını alır almaz, bu zincir kırılmaz hale geldi."

"Sanki bir lanetmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayatımın ilk on altı yılında bir yaka taktım. Bir başkasıyla ilgilenmiyorum. İhtiyacım olanı insan Ev Sahiplerinden almayı tercih ediyorum."

Kadının gözlerindeki onaylamama ifadesini görebiliyordu. "Size hizmet etmesi için para ödediğiniz insanlar mı?"

"Bu doğru. Bir ve bitti. İstisna yok," diye açıkladı. "İşleri temiz ve karmaşık tutmayı tercih ederim."

"Kişisel olmayan demek istiyorsun."

Omuz silkti. "Daha da iyi."

"Kendini cezalandırdığın için mi, yoksa asla sahip olamayacağın bir kadının anısına hâlâ aşık olduğun için mi?"

"Ne fark eder ki?"

Kollarını önünde kavuşturdu. "Haklısın, öyle değil. Her iki durumda da, sen bir korkaksın."

İçindeki öfke kabardı ve bu öfke onun hatalı olmasından kaynaklanmıyordu. "Belki de sana benden uzak durman gerektiğini söylediğimde beni duymadın."

"Seni duydum," diye karşılık verdi, inatçı çenesi yukarı doğru eğilirken yanaklarına renk geldi.

"Yine de buradasın. Neden?"

"Çünkü beni korkutmuyorsun, Cain."

"Bu doğru mu?" Sert bir kahkaha attı. "Bu gece seni öptükten sonra yeterince hızlı kaçamadın gibi geldi bana."

"Senden korktuğum için değil." Kaşlarını çatı ve başını salladı, ama o sarhoş edici gözleri onun üzerinde sabit kaldı, tüm savunmalarını delip geçti. Sesi alçaldı, artık kızgın değildi ama onu sarsan bir dürüstlikle yumuşuyordu. "Kendimden, bana hissettirdiklerinden korkuyordum. Senden kaçtım çünkü beni öpmeye devam etmene izin verirsem, durmanı istemeyeceğimi biliyordum."

Ah, Tanrım. Beklediği cevap bu değildi. Şu anda duymak istediği cevap da değildi. Onu tekrar kollarına alıp kaldıkları yerden devam etmenin cazibesi neredeyse onu alt edecekti. Bunu bu kadar şiddetle istemesi onu sarstı.

Onu istiyordum.

"Doğru kararı verdin," diye mırıldandı, boğazı kor gibi kurumuştı. "Bunun olmasına asla izin vermemeliydim. Bu bir daha yapmayacağım bir hata."

Arkasını döndü ve bir tişört almak için dolabına doğru yürümeye başladı. Arkasından geri çekilen ayak seslerini duymak için bekledi. Ama o hareket etmiyordu.

"Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Anlaşılmıyor muyum?"

"Hayır. Piçlik yapıyorsun. Ama ben senin içini görüyorum, Cain. Korkan sensin. Birine karşı bir şey hissetmekten korkan."

"Hissedebilirim ya da seni hayatta tutabilirim. Seçim senin Marina. İkisini birden yapamam."

Şaşkınlıktan kaşları çatıldı ve iki elini de elbisesinin ceplerine soktu. "Anlamıyorum."

"İmgelemlerim," dedi, onunla tekrar yüzleşirken hayal kırıklığına uğramıştı. "Sadece içindeki kişiyle duygusal bir bağım olmadığı sürece netler."

"Bana Abbie'den bahset." Konunun özüne inmek tam Marina'ya göreydi. Samimi bakışları onun üzerinde sabit kaldı. "Ona olanlardan neden senin sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü gerçek bu." Konuyu tamamen kapatmayı düşündü ama belki de kızın bilmesi gerekiyordu. Belki o zaman ikisi de daha akıllıca davranır ve onunla daha fazla bir şey yapmak istemezdi. Kısa bir iç çekti. "Eskiden yeteneğimi istediğim zaman kullanabiliyordum. Abbie Lana'yı ziyaret etmek için Darkhaven'a gelmeye başladığında, yeteneğimi duydu ve onunla ilgili bir şey görüp göremediğimi söylemem için bana baskı yaptı. İlk başta direndim. Her Cins erkeğin mücadele etmesi gereken şeytanları vardır ve bu da benimkiydi."

"Senin bu özelliğine saygı duyup bunu unutamaz mıydı?"

Omuz silkti. "Abbie özgür bir ruhtu ve inatçıydı. Bir gece Lana'yla buradaydı ve içkiyi fazla kaçırmıştı. Bana tekrar sordu, sonra birbiri ardına saçma ölüm senaryoları hakkında aptalca tahminlerde bulunmaya başladı. Sonunda pes ettim. Yeteneğimi çağırmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. O zamana kadar ona çoktan aşık olmuştum, bu yüzden neden işe yaramadığını biliyordum."

"Ne dedin sen?"

"Aptalca bir şaka yaptım, sonra onu ve Lana'yı eğlenmeleri için yalnız bıraktım. Odadan çıkar çıkmaz imgelem beni vurdu. Birbirinden kopuktu, kafamın içinde birbirinden kopuk flaşlar halinde oynuyordu. Bir yabancı için görebileceğim altmış saniyelik bir önsezi değil, rastgele, hızlı ateş eden bulanık görüntüler. Otoyoldaki patlamayı gördüm. Bükülmüş, dumanı tüten metali gördüm. Ve Abbie'nin enkazda ezilmiş ve parçalanmış bedenini gördüm."

"Aman Tanrım." Marina nefesini tutarak gözlerini kapattı.

"Bunu ona söyleyemezdim," diye mırıldandı, dehşeti hâlâ o zamanki kadar tazeydi. Pişmanlığı da öyle. "Bu konuda bir şey yapmak için yeterince açık değildi. Ona asla bir aracın direksiyonuna geçmemesini söyleyemezdim. Sadece bilmesinin onu korkutacağını düşündüm."

"Ne yaptın sen?"

"Knox'la ilişkiye girdikten sonra bile tek düşünebildiğim onun ölümüydü. Birbirlerine aşıklardı ve herkes Knox'un eş olarak onun kan bağıını istemeyi planladığını biliyordu. Buna saygı duyuyordum. Ama onu gizlice izledim. Homestead'deki dairesine göz kulak oldum, hastanede çalıştığı yerden evine kadar onu takip ettim. Sonunda, bir gece Knox ben Darkhaven'a döndükten sonra beni yakaladı. Kavga ettik. Beni onu takip etmekle, ona karşı hastalıklı bir saplantım olmakla suçladı. Bir bakıma haklıydı."

"Ama ona ne gördüğünüzü söylemediniz?"

"Yapmalıyım, o zaman ve orada. Belki bir fark yaratabilirdi. Ama Knox ve ben kavga ederken başka bir görüntü gördüm. Daha fazla detay aramaya çalışsam da haftalardır bir tane bile görmemiştim. Birdenbire kaza mahallindeydim ve Abbie'yi enkazın ortasında tutuyordum. O çoktan gitmişti." Başını iki yana salladı. "Bir adama, eş olarak almayı planladığı kadının kardeşinin kollarında öleceğini nasıl söylersin?"

Marina çok sessizleşti ve ona korku dolu bakışlarla bakmaya başladı. "Bu nasıl oldu?"

"Knox öfkeyle ayrıldı. Çok geçmeden Lana onu aramaya geldi. Abbie işten eve dönerken onu aramıştı. Bir fırtına bastırmıştı. Kör edici bir yağmur ve rüzgar. Abbie'nin arabası otoyolun kenarında durmuştu."

Marina'nın bembeyaz kesilmiş yüzü hikâyenin nereye varacağını bildiğini gösteriyordu. Cain boğazını temizledi ve devam etti.

"Lana'ya Knox'a ulaşmaya çalışmasını söyledim. Sonra da birkaç dakika içinde orada olabileceğimi bilerek yola çıktım. Tek istediğim Abbie'yi yoldan çıkarıp güvenli bir yere götürmektir. Oraya çok geç vardım. Alevleri ve siyah dumanı gördüm ve anladım. Arabamdan inip yürüyerek kazaya doğru koştum ve gördüğümün yanlış olması için dua ettim."

Şimdi bütün geceyi zihninde yeniden canlandırıyordu. Ateşin ve erimiş çeliğin dayanılmaz sıcaklığı. Yanan lastiklerin asit kokusu . . . ve et.

"Onu kurtarmanın mümkün olmadığını fark ederek içinden çıkardım. Onu hiçbir şey kurtaramazdı, Irk kanı bile. Onu tutarken bir hayvan kükremesi duydum. Knox oradaydı. Daha önce kimsede böyle bir acı görmemiştim. Ona imgelemleri anlattım, çok geç olmadan ona ulaşmaya çalıştığımı söyledim. Tek kelime etmeden onu kollarımdan aldı. O anda konuşabilecek durumda olduğunu sanmıyorum, bana olan nefretini ya da Abbie'yi kaybettiği için duyduğu kederi dile getirecek durumda bile değildi. Cesedini taşıyarak uzaklaştı ve fırtınanın içinde kayboldu."

Marina'nın sessizliği neredeyse tahammül edilemeyecek kadar fazlaydı. Güzel yüzündeki şefkatli ifade de öyle. "Cain... Çok çok üzgünüm. Hepiniz için."

Marina'nın şefkati onu kapana kısılmış, hissetmek istemediği bir duygu selinin içine hapsolmuş gibi hissettiriyordu. En azından Marina söz konusu olduğunda kontrol edemediği o yumuşak saygıyı.

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hey, hayat berbat. Sözde yeteneğimin berbat ironisi de bu. Yardım edemediğim tek kişiler benim için önemli olan insanlar. Birinin hayatının son saniyelerini görebiliyorum - ve bazen bunu değiştirme şansım oluyor - ama benim için bir anlamı olan biri söz konusu olduğunda her şey birbirinden kopuk ve anlamlandırması zor oluyor."

Sessizce alay etti. "Şanslıyım ki bana karşı en fazla küçümseme duygusu besleyebiliyorsun."

Bu yorumun peşini bırakmalıydı. Bunun yerine, nefesinin altında küfretti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne fark eder ki?" Yüzünü acı dolu bir gülümseme kaplayarak onun sözlerine karşılık verdi.

Kız dönüp gitmeye başladığında kendini en büyük pislik gibi hissetti. Kendini durduramadan peşinden gitti ve onun elini tuttu. Onu nazikçe kendine doğru çekti, kırılmaya ne kadar yakın olduğunu hissediyordu. Sonunda onu bunun eşiğine getirmişti ve bu onu utandırmıştı.

"Marina, lanet olsun. Özür dilerim." Konuşmadı, dönüp ona bakmadı bile. Tuttuğu eli yumruk haline gelmişti. Onun önünde hareket etti. "Sana karşı hissettiklerim konusunda daha fazla yanılamazdın."

Parmaklarını açtı, kendi parmaklarını parmaklarının arasından geçirmeye niyetlendi. Ama yumruğunu açtığında avucunda bir şey tuttuğunu fark etti. Küçük siyah bir cihaz, veri dosyalarını saklamak için kullanılan türden.

"Bu da ne?"

"Amcamın özgürlüğü. Bedeli bu." İstifa etmiş gibi bir iç çekti. "Çantadaki iki milyon dolar değil. O sadece teslim etmem gereken gerçek maldan dikkatimi dağıtmak için bir yemdi."

Her ne kadar sonunda ona yalan söylediğini itiraf etmesine şaşırmamış olsa da, elindeki veri sürücüsünü görmekten memnun olmaktan çok uzaktı. Birazdan ona söyleyeceği şeyden iyi bir şey çıkmayabilirdi. "Bunun içinde ne var, Marina?"

"Boris Karamenko'nun tüm mali portföyü. Banka hesapları. Şifreler. Her şey."

"Vay anasını." Şaşkınlığını zorlukla kontrol altına alabildi. Ya da korkusunu. İki milyon nakit para, böyle bir verinin değerinin yanında devede kulak kalırdı. "Diski başka kim biliyor?"

"Hiç kimse." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "En azından Anatoly Amca ve ben böyle düşünüyorduk. Ama Yury bilgi taşıdığımı biliyor gibiydi. Bana silah doğrulttuğunda, dosyaları ona vermemi istedi."

Korumasının saldırısını hatırlayınca Cain'in kanı kaynadı. "Yury, Karamenko'nun adamı olabilir mi? Büyük patrona gizli bağılılıkları olan bir bitki mi?"

"Bilmiyorum. Ben öyle düşünmezdim. Amcama on yıla yakın bir süre hizmet etti. Neredeyse ailemizden biriydi." Bu aldatmacanın acısı hâlâ sesinde olgunlaşmıştı. "Bana toplantıyı yapmama asla izin vermeyeceğini söyledi. Keskin nişancıyı biliyordu. Tetikçi başarısız olduğu için işi kendisinin bitireceğini söyledi."

Cain, Amerika'ya geldiğinden beri ölüme ne kadar yaklaştığını düşünmekten hoşlanmıyordu. Bu arada amcası tehlikeden yalıtılmış görünüyordu. Ve patronunun şüphesinden ya da gazabından uzakta. Tüm bunlar Cain'in avcı içgüdülerini harekete geçirdi.

"Eğer Yury ve keskin nişancı Karamenko'nun çıkarlarını korumuyorsa, o zaman kimin çıkarlarını koruyorlardı? Eğer Karamenko ya da adamları amcanızın büyük bir hamle yapacağı konusunda bilgilendirildiyse -bunu kolaylaştırmak için bu istihbaratı kullanmaktan bahsetmiyorum bile- o zaman amcanızın hala hayatta olması bana mantıklı gelmiyor. Karamenko geçen gece Moskova'daki partide çekilen o fotoğrafta eski bir dost gibi yanında duruyordu."

Alnı çatallaştı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu hoşuma gitmedi. Bir şeyler doğru gitmiyor."

"Amcam ölseydi daha mı iyi hissederdin?" Sığ bir nefes verdi. "Otuz yıldır Bratva dünyasında geziniyor. Dikkatlidir. Düşmanlarını da dostları kadar yakınında tutmayı bilir."

Cain homurdandı, pek ikna olmamıştı. "O bellekteki bilgiler karşılığında onu korumayı kabul eden bir dost mu yoksa bir düşman mı?"

"İkisi de değil, sanırım. Bu bir ticari işlem. Buluşacağım adam Ernesto Fuentes adında bir Kübalı."

"Fuentes. Yüce Tanrım." Cain'in azı dişleri, Havana'nın en kötü şöhretli suç lordundan öylesine bahsetmesi üzerine sıkıştı. Eğer Marina'yı Karamenko'nun karşısına çıkarmak yeterince riskli değilse,

Moretskov onu aynı zamanda Florida'nın Key West bölgesinden yaklaşık üç yüz mil uzaklıkta bulunan adadaki besin zincirinin tepesine çıkmak için öldürdüğü söylenen bir adamın yörüngesine gönderiyordu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Her şey ayarlandı. Fuentes teslim tarihi ve yeri için beni her an arayabilir."

Bağlantısının Küba mafyasının lideri olduğunun gayet farkında görünmesi, bir şeyleri tekrar yumruklama isteği uyandırdı. Tercihen ya yeğeninin hayatını aptalca umursamayan ya da kasıtlı olarak ihmalkâr davranan amcasına. Her iki durumda da Anatoly Moretskov, Cain'in yumruğuyla uzun bir konuşmayı hak ediyordu.

Cihazı onun elinden aldı. "Bunu JUSTIS'e teslim etmen gerekiyor. Bırak amcan sığınma hakkı için onlarla pazarlık etsin. Seninle değil. Fuentes gibi vahşi bir orospu çocuğuyla da değil."

Bu iyi bir plandı, Marina'nın bunu bir adım daha ileri götürmesine izin vermenin tek makul alternatifiydi. Ama Marina başını sallıyordu. "Anatoly Amca'yı yardım için JUSTIS'e gitmeye ikna etmeye çalıştım bile. Reddetti. Kolluk kuvvetlerinin onu koruyacağına güvenemeyeceğini söyledi. Ayrıca, rotayı değiştirmek için artık çok geç. O dosyaların Fuentes dışında kimseye faydası yok."

"Nasıl yani?"

"Çünkü karmaşık bir şifreleme ile kilitlenmişler. Diski açmak için iki anahtar gerekiyor ve herhangi bir kurcalama ya da iki anahtardan birinin tek bir yanlış denemesi verileri yok edecektir."

"Kahretsin." Cain bu sesten hiç hoşlanmamıştı. Hele de Marina'nın hayatı söz konusuken. "Ne tür anahtarlar? Kimde onlar?"

"Bende bir tane var," dedi. "Anatoly Amca ikincisini Fuentes'e verdi. Onunla buluştuğumda diskin kilidini birlikte açacağız."

"Hayır. Hayatta olmaz." Cain başını salladı. "O zaman lanet olası anahtarını bana vereceksin ve ben de senin yerine Fuentes'e götüreceğim."

"Bunu yapamam. İŖe yaraması için orada olmalıyım." "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundu. "Anahtar benim."

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ta ki kadın sağ kolunu kaldırıp ters evirinceye ve adam onun narin, solgun tenindeki dikenli gl sarmaŖıėı dövmesine bakana kadar. "Kod optiktir. Tam buradaki mürekkebe gömülü."

Parmak uçlarını kolunun iç kısmındaki kan kırmızısı güzel bir gln üzerinde gezdirdi. "Ben orada olup ilk Ŗifrelemeyi açmadan kimse bilgiye eriŖemez. İkinci anahtar Fuentes'te, benimkiyle birlikte gireceği sayısal bir kod."

Cain parmaklarını cihazın üzerine kapadı ve alçak sesle bir küfür savurdu. Elindeki plastik ve devre parçasını ezip toz haline getirme isteği neredeyse bastırıyordu. Marina onun dŖncelerinin yönünü sezmiŖ olacak ki uzanıp elini kendi eliyle kapattı.

"Sana gvenebileceğimi sylemiŖtin, Cain. Ben de öyle yapıyorum, sana gerçekler konusunda güveniyorum. Ama benim de sana gvenebilmem gerek."

Elini onunkinden çekmedi. Parmakları Cain'in parmaklarının üzerinde, sıcak ve yumuŖak ama aynı zamanda onu bırakmayı reddeden kararlı bordo bakıŖları kadar inatçı bir Ŗekilde sarılı kaldı. Cain geri çekilmek istedi. Ona sağlamakla yükümlü olduğu korumayı -Ŗimdi yalvaran bakıŖlarının kendisinden talep ettiği korumayı- iptal etmek istedi.

Ama kelimeleri bulamadı.

Mesafesini korumanın onu gerçekten güvende tutabilmesinin tek yolu olabileceğini bilse bile, temaslarını kesmek için irade toplayamadı.

BoŖtaki eliyle n kolunun yumuŖak tenini okŖadı, baŖparmaėını mürekkeple iŖlenmiŖ gllerin ve narin sarmaŖıkların üzerinde gezdirdi. Tasarımın içine gizlenmiŖ Ŗifreyi göremiyordu ama artık amcası, mafya iŖleri ya da onu hayatına sokan gizli buluŖma hakkında konuŖmakla ilgilenmiyordu.

O anda var olan tek şey, birleşen ellerinin hissi ve onu daha da yakınlaştırma arzusuydu. Gitmesine asla izin vermemek.

Cain boştaki eliyle onun sıcak ensesini kavradı. Diğer eliyle de veri sürücüsünü elbisesinin cebine yerleştirdi. Zihninin gücünü kullanarak odasının kapısını kapattı ve kilidi ayarladı.

Artık ondan başka bir şey düşünmüyordu. Ve onu kollarında hissetme ihtiyacı.

En ufak bir direniş göstermedi, adam başını eğip ağzını kendi ağzıyla kapattığında onun içinde eridi. Kadının yumuşak iniltisi adamın çıplak göğsünde titreşti ve adamın derinliklerinden gelen hararetli bir hırıltıyı harekete geçirdi.

Havuzda aralarında tutuşan ihtiyaç yeniden canlandı, öncekinden daha hızlı ve daha sıcak yanıyordu. Kanı şakaklarında, göğsünde ve kabaran ereksiyonunun ağrıyan uzunluğunda çarpıyordu.

Dişlerinin patlamasına engel olamadı. Öpücüğü daha da derinleştirirken keskin uçları diş etlerinden dışarı fırladı, onun tadına bakmaya, onu sahiplenmeye ihtiyaç duyuyordu. Gövdesinin ve kollarının her yerinde, dermaglifleri canlandı; uyarılması yoğunlaştıkça, Breed deri işaretlerinin kıvrımları ve geniş kavisleri değişken renklerle çalkalandı.

Marina, dili onunkıyla buluştuğunda sessiz bir ses çıkardı, okşadı ve daldı, alay etti ve aldı.

Öpüşmeleri istese de kontrol edebileceğinden emin olmadığı bir açlığa doğru ilerlerken bile Cain ateşli bir zevkle homurdandı.

Öpüşmeyi kesen Marina oldu. Nefes nefese kalmıştı, ağzı şişmiş ve ıslanmıştı, titrek bir solukla ondan uzaklaştı. Sesi korku gibi gelmiyordu. Uzaktan bile emin değilmiş gibi geliyordu.

Yüzüne doğru uzandı, avucunu hafifçe, belli belirsiz yanağına dayadı. Parmakları adamın ayrılmış dudaklarına, ağzını dolduran jilet gibi keskin hançerlere doğru gitti. Yutkundu, bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"Cain." Adını ilk gece Miami'deki otel odasının balkonunda söylediği gibi söylemişti. O zaman olduğu gibi, fısıltısı adamın içinde bir ihtiyaç şimşegini kovaladı. Ateş damarlarını yaladı, her bir sert santimini alevlendirdi.

Dönüşen gözlerinin ışıltısı, şarap karası irislerinde ve dipsiz göz bebeklerinde ona geri yansıdı. Görünüşünü yumuşatma umudu yoktu. Çok ileri gitmişti. İnsandan canavara dönüşümünü seyreden kadın için çok açtı.

Kıpırdamadan durdu, hareket ederse bunun onu tekrar kendine çekmekten başka bir işe yaramayacağını bildiği halde hareket etmeyi reddetti. Ve eğer bunu şimdi yaparsa, ne iradesi ne de onuru olacaktı.

-Gitmesine izin vermek için.

Ama Marina geri adım atmadı.

Parmak uçları adamın alt dudağında gezinerek dişlerinin uçlarını sıyırdı. Sonra eli boynunun arkasına kayd, her parmağının çizgisi dişlerinin ve azı dişlerinin arasından doğaüstü bir tıslama çıkaran bir beklentiyle onu yaktı.

Onun hararetli bakışlarını tuttu. "Beni korkutmuyorsun, Cain." Sonra da bunu kanıtlamak istercesine adamın başını aşağı çekti,

Ağzını onunkine bastırırken ense kökünü sıkıca kavradı.

BÖLÜM 13

Marina, Cain'i öpmek için aşağı çektiğinde ne istediğini bildiğini sanıyordu. Bu adamın sıcaklığına, gücüne hazır olduğunu sanıyordu. Onun içinde körüklediği karanlık ihtiyacı hissetmeye hazır olduğunu sanıyordu ama yanılmıştı.

Hiçbir şey onu Kabil'in içinde uyandırdığı erotik yoğunluğa hazırlayamazdı.

Cins olduğu için değil, tanıdığı diğer tüm erkeklerden daha fazlası olduğunu görmezden gelmek imkânsız olsa da. İnsandan daha fazlası. Ona tutunmak, kollarını bir fırtınanın etrafına sarmak gibiydi. Ağzına sahip olurken kaslı vücudundan enerji akıyordu. İri elleri elbisesinin ince ipeğinin üzerinden göğüslerini avuçlayıp yoğururken, dili kızın ayırık dudaklarının arasından geçip cinsel bir ritimle ağzının içinde geziniyordu.

Kalbi, dişlerinin dudaklarına ve diline değdiği her ürkütücü törpülemeye hızla çarpıyordu. Ve her tehlikeli sıyrığın ardından, sıcaklık damarlarını yaladı, ihtiyaç varlığının merkezinde derinleşen bir havuzda toplandı.

Daha fazlasını istiyordu. İçinden taşan iniltiyle omurgası dikleşti ama onun için duyduğu çaresizliğin ne kadar açık olduğu umurunda değildi.

"Bana durmamı söyle, Marina." Alçak bir komut, çakıl taşı kadar kaba. Yine de onu öpmeye, okşamaya devam etti. Elleri arka tarafını kavrayacak şekilde hareket etti, parmakları kıcığını sıkarken onu sertliğine doğru yaklaştırdı ve şimdi geri çekilmezse nereye gidecekleri konusunda hiçbir soru bırakmadı. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Avcı. Katil. Canavar. İçimde nazik olmak yok."

Uzanarak onun yakışıklı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Senden öyle olmanı istemiyorum."

Gözleri kendisine bakan ateşli gözbebeklerine kilitlenmişken, avuçlarını adamın geniş omuzlarında, göğsünün ve kollarının sert kaslarında gezdirdi. Çıplak gövdesinin neredeyse her santimi boyunca kıvrılıp bükülen zarif dermaglifler, dokunuşuna canlı varlıklar gibi karşılık veriyor, renkleri daha zenginleşiyor, daha belirginleşiyordu. Onlara hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Ağzını onlara doğru indirip diliyle büyüleyici kavislerin ve girdapların izini sürmekten kendini alamadı.

Cain'in parmakları onun saçlarına dolandı ve öpüp keşfederken onu kendisine doğru tuttu. Dilini onun pürüzsüz, sıcak teninde gezdirirken vücudu titredi. Aldığı zevk onu daha da cesaretlendirdi. Meme ucunun boncuklu çıkıntısına doğru yaladı ve dişlerinin arasında emerken, bir elini aşağı kaydırarak şortunun üstünden ereksiyonunun devasa çıkıntısını kavradı.

"Ah, lanet olsun." Kadın onu okşayıp sıkarken boğazından bir inilti koptu. Leğen kemiği büküldü, sikinin sert uzunluğu kadının kavrayışında daha da şişti. "Marina."

Kıçını kavrayan el, elbisesinin eteklerini yakalamak ve kabaca yolundan çekmek için aşağıya doğru indiğinde adı bir hırıltı oldu. Avuç içi bir alev gibi çıplak kalçasından yukarı doğru kayarak arkasındaki yuvarlak kıvrıma ulaştı. Sıkıca, sahiplenerek sıktı, güçlü parmakları etinin yastığına battı.

Saçlarında dolanan eli sıkılaştı ve öpücüğünü kabul etmesi için başını geriye doğru eğdi. Ağzı onunkini aldı, onu sahiplenişinde bir vahşilik vardı. Kız onun gücünün içinde eridi, öpücüğünün talebi ve dokundukları her yerde vücudunda cızırdayan ısıyla sürüklendi.

Arayış içindeki eli bol elbisesinin altından yukarı doğru hareket etti. Çevik parmaklarıyla sütyenini çözdü, sonra çıplak göğüslerini okşadı. Adamın dokunuşundan aldığı zevkle inledi, parmakları göğüslerini çimdiklediğinde duyduğu keskin acıyla nefesi kesildi.

Öpücüğü onu yutmaya devam ederken şişmiş meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

İhtiyacı artık erimişti, şehvet kanını ateşten nehirlerle dönüştürüyordu. Adamın ağzı onunkini terk ettiğinde inledi, sonra öpücüğü kulağının altından omzunun kıvrımına doğru ilerlediğinde düzensiz bir iç çekti. Dudaklarının sıcaklığı, dişlerinin ve sivri dişlerinin dikkatlice kazınması, kelimelere dökmek bir yana, düşüncelerinde şekillenmesine izin vermekten korktuğu bir şey için içinde bir özlem yarattı.

"Tadın çok güzel," diye homurdandı, kalın ve sıcak sesi teninde yankılanıyordu. "Çok iyi hissediyorum."

Elbisesinin altından onu okşayan el, uyluklarının birleştiği yere kadar indi. Külotunun içine girdi, uzun parmakları seksinin kaygan yarığına doğru ilerledi. "Tanrım, çok ıslaksın. Çok ateşlisin."

Adam onun hassas bedenini okşarken ve okşadıkça içinden gelen çaresiz iniltiyi zapt edemiyordu. Vücudu onun için ağlıyordu, arzu onu çiğ ve acil olan ve tamamen ona ait olan bir ihtiyaç içinde boğuyordu.

Belki de her kadın Cain'e karşı böyle hissediyordu. Tüm isimsizler, Yüzsüz kadınlar o görünüyordu için görevden alınmak bu kadar rahat. Belki de gerçek gücü buydu - bir kadının ruhuna, tanımadığı ve kabul etmekten korktuğu bir parçasına kadar onun için yanmasını sağlama yeteneği.

Öyle olsa bile Marina'nın umurunda değildi. Şu anda umurunda değildi. Cain onu öperken, ona hınzırca dokunurken olmazdı.

Adam klitorisile oynarken, başparmağı ve parmakları onun sularıyla ıslanırken, eli tümseğinin üzerinde esneyip kasılırken içinden bir his yayıldı. Zevk birikmeye ve sarmalanmaya başladığında haykırdı, onu doruğa doğru acele ettirdi.

"Cain, lütfen," diye soluk soluğa bağırdı ama serbest bırakılmak için mi yalvarıyordu yoksa Cain'in içinde körüklediği lezzetli gerilimi uzatmanın bir yolunu mu arıyordu, emin değildi.

Adam elbisesini yukarı kaldırırken serin hava kadının arkasında kayıyordu. Külotu, parmaklarının bir çekişi ve

kiralık saten ve dantellerin bir ıtlamasıyla gitmişti. Sonra
adamın eli

Kalçasının arkasına doğru kaydı. Kadının bacağını giyinik kalçasının etrafından yukarı kaldırdı. Onu kendine doğru tutarak, ereksiyonunun çelik gibi çıkıntısıyla içine girdi ve ona şu anda açlığını çektiği sürtünme, sıcaklık ve sertliğin sadece bir tadını verdi.

Uyarılmışlık onu sardı, cesur ve ahlaksız yaptı, giysilerinden kurtulmak için sabırsızlıktan çıldırdı. Kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi, daha derin bir bağlantı, yoğun ağrıdan kurtulma arayışındaydı.

Cain'in diğer eli ikisinin arasına girdi ve Marina'nın vücudunun açıkta kalan dikişlerini okşadı. "Bana ne istediğini söyle, Marina."

"Sen. Oh, Tanrım." Parmakları kıvrımlarının arasından geçerken ürperdi, uzun bir parmak içine girip derinlere daldığında kırık bir iç çekti. Kadının kılıfı onun etrafında utanmaz ve muhtaç bir şekilde kasıldı. Sonra bir parmak daha ekledi, onu gerdi ve doldurdu, ancak sadece daha fazlası için özlem duymasını sağladı. Elini terk edilmiş bir halde, ham ve acil bir taleple sürdü. "Cain, istiyorum . . . Oh, Tanrım, ihtiyacım var-"

Orgazmı onu ele geçirdiğinde yalvarışı keskin bir çığlıkla kesildi. Cain ona hiç merhamet göstermedi, tıpkı başladıklarında söz verdiği gibi. Onu parmaklarıyla becermeye devam etti, avucunun topuğu amansız bir işkenceyle klitorisine sürtünüyordu.

Adamın dokunuşunun geri çekildiğini ve uzaklaştığını hissettiğinde hâlâ dalga dalga yayılan bir his içindeydi. Sözsüz şikâyetinin daha azıyla karıştırılamayacağını bilerek inledi.

Cain'in kıkırdaması ona doğru titreşti. Ona bakmak için geri çekildiğinde dönüşmüş gözleri alev alev yanıyordu. Kısa sırtışıyla birlikte dişlerinin uçları parladı. "Merak etme, seninle işim henüz bitmedi."

Onu tekrar öptü, sonra elbisesini, sutyenini ve ayakkabılarını çıkardı. Bir süre sonra, her iki bacağını da beline dolayan adam, kadını ayaklarından tamamen kaldırdı. Adam

onu yatağa taşıdı ve büyük boy şiltenin üzerine yatırdı.

Bakışlarını ona diken Cain şortunu indirdi ve bir tanrı gibi karşısında durdu. Çırılçıplak. Muazzam. Eşsiz derecede erkeksi ve tamamen uyarılmış.

Marina ona uzandı, ellerinde onun ağırlığını ve gücünü hissetmek için açgözlüydü. Ama ağır şaftına sadece birkaç vuruş yapmasına izin verdi. Vahşi bir hırıltıyla elleri Marina'nın omuzlarına yerleşti ve onu sırt üstü yatırdı. Onu içinde hissetme ihtiyacıyla neredeyse inleyerek vücuduyla örtmesini bekledi.

Ama erimiş gözlerinde merhamet yoktu. Tanrım, yakınından bile geçmiyordu.

Bacaklarını iki yana açarak kalçalarının arasına uzandı. Koyu renk kafasını aşağı indirdi ve öpüşmelerine hükmettiği gibi onun seksine de hükmetti. Ateşli. Acımasız. Vücudunu ve duyularını kavurucu bir şekilde kuşatarak tüm kontrolünü yakıp kül etti.

Şu anda onunla hiçbir şeyi yoktu.

Kadının bu ahlaksız tarafına sahipti ve Tanrı yardımcısı olsun, ama bunu biliyordu.

Onun için kaybolmuştu ve bir daha eskisi gibi olmayı umut bile edemezdi.

BÖLÜM 14

Ona nazik olamayacağını söylemişti ve lanet olsun ki bunda ciddi idi.

Kendisini hiçbir zaman onurlu biri olarak görmemişti ama Marina'nın daha açık fikirli olacağını umarak bu uyarıyı yapmıştı. Onu gerçekten korkutmayı ve kendisini onu istediği gibi isteme işkencesinden kurtarmayı ummuştu.

Onu gerçekten iliklerine kadar arzulayan bir canavar gibi.

Marina gibi bir kadına asla layık olamayacak bir adam.

Ve bir de Breedmate, Tanrı aşkına.

Sadece bu gerçek bile ona onu geri çevirecek gücü vermeliydi.

Artık onu hiçbir şey kurtaramazdı. Parmaklarıyla okşarken ona teslim olduğu ilk orgazm ikisini de lanetlemişti. Eğer içinde birazcık namus olsaydı, bu anlayış onu utandırırды. Bunun yerine hissettiği tek şey karanlık bir tatmindir. Ve bu gece kendisiyle paylaştığı zevki başka hiçbir erkeğin -ırk ya da insan- ona gösteremeyeceğinden emin olmak için tek bir ihtiyaç.

Bir orgazmın daha eşğindeydi, kaygan, yumuşak teni Cain'in dudaklarını ve dilini kavururken, Cain de onun seksiyile ziyafet çekiyordu. Cain onun klitorisini emiyor, gergin inciye ağzının derinliklerine çekiyordu. Yüzüne karşı kıvrandı, sınır tanımaz ve vahşiydi. Daha fazlası için açgözlüydü.

O da doyamıyordu. Her ne kadar onun içinde olmak istese de, kendini onun seksinin ballı tatlılığından alıkoyamıyordu.

Ya da nabzının güçlü, sabit vuruşunu.

Atardamarlarında ve toplardamarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyor, eşsiz gül ve baharat kokusunu alabiliyordu.

Ağızına ve kontrol altında tutmaya çalıştığı keskin dişlerine çok yakındı. Salyası ağızında kabardı, doğasının doğaüstü yanından gelen Pavlovvari bir tepkiydi bu. İçini kaplayan dürtüyü inkâr ederek hırladı.

Hayır. Sikeyim hayır.

Onun bu kısmı asla onun olmayacaktı. Sadece onun zevki.

"Benim için gel," diye talep etti, ateşli saldırısını yoğunlaştırırken ona baktı. "Bu sefer tadına bakmak istiyorum. Ver onu bana, Marina."

Dilinin üzerinde titreyip sarsıldı, sonra boğuk bir salıverilme çılgılığıyla paramparça oldu. Cain'in ipi kopmuştu; onun için parçalanışını izlemek kontrolünün son parçasını da koparmıştı. Ağrıyan sikini kavrayarak ayağa kalktı ve kendini onun vücudunun ağızındaki yerine yönlendirdi.

İşleri ağırdan alma yeteneğinin ötesindeydi. Kılıfı sıırılsıklam, yumuşak ve davetkârdı. Gürültülü bir iniltiyle kendini onun içine gömdü ve shaftını köküne kadar oturttu.

"Ah, Tanrım," diye seslendi, kanalının sıkı yumruğunun içinde hareket ediyordu. "Ah, lanet olsun. . çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

İhtiyaç onu sarsıyordu, düzensiz ve çiğ, durdurulamaz. Yeterince sert süremiyordu. Yeterince derine inemiyordu. Kendisi için hiçbir önemi olmayan kadınlarla boş, isimsiz zevkler peşinde o kadar uzun yıllar geçirmişti ki, bu kadına duyduğu arzusun derinliğine hazırlıklı değildi.

Marina için.

Daha önce hiç böyle bir açlık yaşamamıştı.

Onunla birlikte vahşileşerek, bükülmüş bacaklarını daha yukarı bastırdı ve daha da büyük bir vahşilikle içine girdi. Kadın ona yapıştı, nefes nefese kaldı ve yükselen tutkuyla kızardı, her ateşli hamleyi karşılamak için kalçalarını eğdi.

"Daha sert," diye onu teşvik etti ve aç bir öpücük için başını aşağı çekti. "Sakin durma."

Hayatı buna bağlı olsa bile yapamazdı. Belki onunki de bağlı olsa bile.

Titrek artçı sarsıntıları bir başka hızlı ve güçlü doruğa ulaşırken tırnakları adamın omuzlarına battı.

Tam arkasındaydı. Salıverilmesi içini kavurucu bir sıcaklık ve öfkeyle parçaladı. İçine çarptığında kükredi, kalçaları huzursuzca pompalanırken, kanalının küçük kasları bir mengene gibi horozunun etrafında sıkıştı.

Orgazminin gücü onu sendeletti ama yavaşlamasına engel olamadı.

Hâlâ sertti, hâlâ güzel Marina'sından daha fazlasını almak için yanıp tutuşuyordu.

Dönüşüm geçirmiş gözlerinin ışıltısı, çıplaklığına bakarken kızın solgun tenini sıcak bir kehribar ışıyla yıkadı. Onun tadına bakmanın kendisini doyurmaya yeteceğini ummuştu. Tanrı biliyordu, öyle olmalıydı. Ama onu tatmak, onun içinde olmak, sadece daha fazlası için iştahını artırmıştı.

Kalçalarını esnetti ve bir zevk tıslamasıyla derinlere doğru itti. Geri çekildiğinde, saf bir azap ürpertisi duydu. "Tanrım, bana ne yaptın sen? Seni bütün gece becerebilirim. Hiç kimseyi böyle istememiştim."

Övgü karşısında gülümsedi ama sanki ona inanmıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Sanki ona doğruyu söyleyeceği konusunda güvenmiyormuş gibi, özellikle de vücutları hâlâ ter içindeyken ve birbirlerine sımsıkı kenetlenmişken.

Bu gece ona söylediği onca duygusuz şeyden sonra - Abbie'ye olan hisleri hakkında söylediklerinden bahsetmiyorum bile- onun şüphe duymasına şaşırmamalıydı.

Ama ciddiye.

Parmaklarının ucuyla çenesini yakaladı ve bakışlarını tekrar kendisine çekti. "Hiç kimse, Marina. Bu şekilde değil."

Bacaklarını indirdi ve onu altına aldı, kendi kendine biraz şefkat bulmayı ona borçlu olduğunu söyledi. Ona hayvani yönünü, vahşi öteki dünyalıyı vermişti. Şimdi ona bir erkek de olabileceğini göstermek istiyordu.

Onu tekrar öptü ve kendisini öldüreceğini düşünse bile acele etmeyen bir tempo aradı. Marina da yardımcı olmuyordu. Ona çok mükemmel uyuyordu ve vücudunun şaftına karşı her küçük dalgalanması, kan dolaşımını yalayan bir ateş sarsıntısı gönderdi.

Kaybedeceği bir savaş verdiğinin farkında olarak alçak sesle lanet okudu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Aksanlı sesinde talepkâr bir hava vardı ama koyu bordo gözlerinde şakacı bir parıltı da vardı. "Seninle işim henüz bitmedi."

Ona cevap verme ya da tepki gösterme şansı tanımadı. Avuçlarını adamın glifle kaplı göğsüne vurarak onu sırt üstü yatırdı ve kalçalarına binerek üzerine yuvarlandı.

Vücudu hâlâ onu içinde derinlerde tutuyordu. Onun üzerine çöktü ve daha da fazlasını almak için pelvisini yuvarladı, kılıfı her sert santimi yuttu.

Ve sonra hareket etmeye başladı.

Kadın ona sert, hızlı ve derin bir şekilde binerken Cain aldığı zevkin yoğunluğuyla hırladı. Kadının kendisinden istediğini almasını izlerken içini bir sahiplenme dalgası kapladı. Kadın olağanüstüydü ve bunun tek nedeni ona her seviyede meydan okuyan ilk kadın -tek kadın- olması değildi. Sahip olabileceğini hiç düşünmediği bir şeyi arzulamasına neden olmuştu.

Bir ortak.

Bir eşit.

Yalnız olmadığı bir gelecek.

Hay sikeyim. Başı gerçekten beladaydı. Marina'yla birlikte, onunla birlikte arzuladığı şeylerin sınırını asla bilemeyeceğine dair korkunç bir his vardı içinde.

İkisi de bir başka sarsıcı salıverilmenin zirvesini kovalarken, pişmanlık duyacak nezaketi kendinde bulamadı.

BÖLÜM 15

Soğuk çarşafı ve boş bir yatağa uyandı.

Cain'in gitmiş olmasına şaşırmamıştı ama lanet olsun, hayal kırıklığına uğramıştı.

Ve utandım.

Onun kamarasında uyuyakalmaya hiç niyeti yoktu. Dün gece buraya onunla birlikte soyunmak niyetiyle de gelmemişti ama öyle oldu.

Tanrım, hiç böyle olmamıştı. Vücudu sayısız lezzetli şekilde acıyordu. Duyuları yok olmuş, zevkten ve hâlâ iliklerinde yanan kemirici, doyumsuz bir ihtiyaçtan bunalmıştı. Altıncı orgazmı civarında bir yerde, sonunda mutlu bir bitkinliğe teslim olmuş ve derin bir uykuya dalmıştı.

Belli ki, misafirliğini fazla uzatmıştı.

Cain'in kendi yatağından çıkıp kaçmasının ne kadar sürdüğünü tahmin etmek istemiyordu. Birkaç saat mi? Birkaç dakika mı?

"Kahretsin." Ayağa kalktı ve durumunu hızlıca gözden geçirdi. Saçları dağılmış, kasları gevşemiş ve ağrıyordu. Uzun, sıcak bir duşa ve bir diş fırçasına ihtiyacı vardı, her ikisi de Cain'in odasından çıkıp misafir süitine geri dönmesini gerektirecekti. Umarım Darkhaven'da başka kimse tarafından görülmezdi.

Bir iniltiyle yataktan kayarak dağılan giysilerini aceleyle topladı. Kabil'in onu soymasına dair anıları, onları tekrar giyme eylemini başlı başına bir eziyet haline getirmişti. Onun çıplak tenindeki güçlü ellerini ya da hınzır ağzını hissetmekten kendini alamıyordu. Onu tekrar içinde hissetmeyi ne kadar çok istediğini inkâr edemiyordu.

Daha da kötüsü, bir yanı onun o güzel, ciddi sözlerini kastettiğine inanmak istemiyormuş gibi davranamazdı.

Vücutları birbirine dolanmışken ona söylediği şeyler.

Ama onlar sadece kelimelerdi. Ve seks sadece seksti, özellikle de Cain daha fazlasıyla ilgilenmediğini açıkça belirtmişken.

Bir ve bitti. İstisna yok. Onu uyarmadığını söyleyemezdi. Ne de onun kollarına herhangi bir yanlış beklentiyle adım atmıştı. Öyleyse elbisesini düzelterip parçalanmış külotunu yedek cebe sokarken neden bu kadar acı hissediyordu?

Onu rahatlatan şey, flash belleğin hâlâ adamın geri verdiği diğer cebin içinde olmasıydı. Amcası için taşıdığı bilgiler konusunda ona güvenerek büyük bir adım atmıştı. Bu konuda mutlu olmamıştı ama ona ihanet etmeyecekti. Hiç sorgulamadan, onun bile kamarasından ayrılırken uydu telefonunu yanına almak için çaba gösterdiğine inanıyordu. Piç kurusu.

Marina onun zorba taktiklerine ve küstahça kontrolü ele almasına duyduğu kızgınlığı içinde tutmak istiyordu. Ama en başından beri Cain'in kontrolü ele almaya alışkın olduğunu görmüştü. Bir katil olarak doğup büyümüş olsa bile, doğal bir lider, bir koruyucuydu.

İçten içe ona güvenebileceğini biliyordu. Hayatı ve Anatoly Amca ile kendisi için güvenli bir gelecek satın alacak olan sır, Cain'den daha güvenli ellerde olamazdı.

Dün gece ona hissettirdiklerinden sonra, şimdi alabileceği en büyük riskin ona kalbiyle güvenmek olduğunu fark etti.

Marina babetlerini giydikten sonra kapıya doğru süzüldü ve dışarı baktı. Kimse yoktu. Koridor sessiz ve boştu. Tanrı'ya şükür. Başını eğdi ve koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı yürüdü.

Ne yazık ki, Darkhaven'ın bu bölgesinden misafir odasına giderken mutfağın önünden geçmek zorundaydı. Kahvaltılık yiyeceklerin ve kahvenin kokusu mutfağa yayılıyordu.

Bakışlarını kaçırmaya ve içeride kim varsa fark etmeden geçip gitmeye çalışırken geçit.

"Hey." Cain'in derin sesi bir okşayış gibi ona uzandı. Ayaklarını sabitleştirdi ve şu anda görmek istediği son kişi olmasına rağmen başını ona doğru çevirmeye zorladı. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"İstediğimden daha uzun süre uyudum." Hissettiği kadar rahatsız görünmemeyi umarak omzunun üzerinden belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bir duşa ihtiyacım var. Ve temiz kıyafetlere."

Külot başlangıç için iyi bir yer olabilirdi, çünkü Cain'in karşısında elbisesinin altında sütyeninden başka bir şey olmadan durmak, kendi çıplaklığının farkına varmasına neden oldu. Ve bu da onun ne kadar muhteşem görüldüğünün farkına varmasına neden oldu; belli ki yeni duş almış, solmuş bir kot pantolon ve siyah bir tişörtle yalınayak mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Kalın siyah saçları alnında ve kulaklarının etrafında nemli bir şekilde kıvrılırken, soluk yeşil bir kavunu doğradı ve yiyecek başka harika şeylerle dolu bir tepsideki küçük bir kaseye koydu.

Temkinli adımlarla mutfağa girdi. "Bütün bunlar da ne?"

"Kahvaltı." Gümüş bakışları ona kilitlendi ve midesinin açlıkla ilgisi olmayan küçük bir çırpınışa geçmesine neden oldu. En azından tepsideki hiçbir şey için değil. "Ben de tam bunu sana getirmek üzereydim. Eğer istersen."

Onu en çok şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyordu: Adamın ondan istediğini aldıktan sonra onu yatağına terk etmemiş olması mı, yoksa ona gerçek bir ziyafetle geri dönecek olması mı?

Kesilmiş kavun, mor üzüm ve parlak kırmızı çileklerden oluşan kâseye bakarken midesi guruldadı. Küçük bir tabakta iki parça tereyağlı buğday tostı ve kabarık bir bisküvi vardı. Daha büyük bir tabakta ise bir porsiyon çırpılmış yumurta ve birkaç dilim domuz pastırması vardı.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Omuz silkerek olumlu cevap verdi. "Otursana."

Uzun tezgâhın altına sıkıştırılmış taburelerden birine kaydı ve ağzına bir çilek attı, dilinin üzerinden geçen taze tatlılık patlamasının tadını çıkardı. Cain'in dolaptan bir fincan ve fincan tabağı almak için arkasını dönmesini izlerken mutlu inlemesini ya da içinde oluşan uyarılma sarmalını bastıramadı.

Arsız bir ilgiyle, adam kendisinden uzaklaşırken solmuş kot pantolonunun içindeki güzel kıcını takip etti. Dolaba uzanırken geniş sırtındaki kaslar bükülüp esnedi ve güçlü kollarındaki dermaglifler dünya dışı sanat eserleri gibi dans etti.

Çiçekli porselen çay fincanını kahveyle doldurdu ve fincanla birlikte tezgâhın yanına geldi. İri ellerinde, zarif fincan ve tabağı bir oyuncak bebek setine aitmiş gibi görünüyordu.

Kara kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Umarım aromalı kahve seviyorsundur. Bulabildiğim tek şey bu fındıklı şeydi ve Lana'yı uyandırıp mutfakta bir yerlerde sakladığı başka bir şey olup olmadığını sormak istemedim."

"Mükemmel." Marina aslında bol sütlü ve ballı çayı her türlü kahveye tercih ederdi ama bunu ona söyleyecek değildi. "Teşekkür ederim, Cain."

Gülümsemesini ya da göğsünde açılan sıcaklık selini güçlkle zapt edebiliyordu. İki ayrı olayda hayatını kurtarması ve ona muhtemelen yaşayabileceği en iyi orgazmlardan bazılarını yaşatması dışında, bu ona gösterdiği ilk gerçek nezaketti.

Ona doğru eğilip fincanı yere bırakırken bir elini omzuna koydu. Adamın avuç içi kızın üzerine yerleştiğinde damarlarında elektrik çarptı. Kıpırdayamadı, üzerinden, içinden akıp geçen ve çekirdeğindeki için için yanan havuzda toplanan ani sıcaklık dalgası altında güçlkle nefes alabildi. Onun yatağında birlikte geçirdikleri saatlerden sonra doyması gerekiyordu, ama onun için yeniden hazır olması için gereken tek şey basit bir dokunuştı.

Dokunuşu oyalandı, sonra çıplak kolu boyunca yavaşça inmeye başladı, parmakları dövmeli asmanın izini sürdü.

mürekkepli gülleri birleştirdi. Veri sürücüsünün optik anahtarının Marina'nın teninde gizlendiği noktayı okşadı. "Gerçekler konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim Marina."

Onunla yüzleşmek için döndü, bir pervanenin aleve doğru çekilmesi gibi ona doğru çekildi. Adamın yakışıklı yüzü çok katı, çok ağırbaşlı görünüyordu. Durgunluğu içinde okunamazdı.

Elini uzatıp adamın sert çenesini kavradı. "Sana söylemem gerekiyordu.

Birine güvenmem gerekiyordu. Ve güveniyorum, Cain. Sana güveniyorum."

Adam ona bakarken parmaklarında bir gümbürtü titreşti. O fırtınalı gri bakışın derinliklerinde kehribar rengi kıvılcımlar parıldıyordu. Ağır bir iç çekişle gözlerini kapadı ve yüzünü onun avucuna çevirdi. Oraya bir öpücük kondurdu, dilinin tenine değmesi en günahkâr okşayışları kadar güçlü bir şekilde erotikti.

Kısa bir süre önce uyandığı tüm şüpheler, aralarında hâlâ alev alev yanan hayatın sıcaklığı tarafından kovulmuştu. Eğer bir şey varsa, onunla sevişmek, ikisinin de kontrol altına alamadığı bir ateşe sadece yakıt eklemişti.

"Cain," diye mırıldandı, boştaki elini onun ipeksi siyah saçlarına daldırarak. "Dün gece-"

"Bir hata." Adam bu sözleri öylesine kesin bir ifadeyle söylemişti ki kız ellerini ondan çekti. Adam yavaşça başını salladı, şehvetli ağzı acımasız bir çizgiyle kıvrılmıştı. "Seni yatağıma almak bir hataydı, Marina. Ama bunun için üzgün olduğumu söyleyebilirsem ne olayım."

Onu vücudu ve tezgâh arasına hapsetti, eğilip onu öperken elleri iki yanında kenetlenmişti. Dili kızın ağzına daldı ve dudaklarına karşı gülümsedi. "Nefis. Çileklerin tadının bu kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden. Marina inledi, adam onu taburenin kenarına çekip kalçalarını dizlerinin arasına sıkıştırırken kollarını adamın omuzlarına doladı.

"Bu çok tehlikeli bir fikir," diye homurdandı kalın bir sesle, bacaklarını adamın kalçalarının arkasına dolayıp onu daha da yaklaştıırken. Azı dişlerinin uçları dişlerinin arkasında

parladı.

üst dudak. "Eğer bu tezgahın kenarındaki tutuşumu gevşetirsem, sen farkına bile varmadan ellerim eteğinin içinde olacak. Ve sakın altına külot giymediğini unuttuğumu sanma."

Güldü ve dudağını ısırды, büyüyen ereksiyonuna karşı kıpırdanarak onu cesaretlendirdi. "Kahvaltı çok abartılıyor zaten."

"Bilemem." Sırıttı, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Ama bunu test etmeye hazırım. Hadi şu çileklerden birazını odama götürelim ve-"

"Bram, sana tost ve kahve kokusu aldığımı söylemiştim. Oh, Tanrım." Lana irkilerek nefesini içine çekti. "Böldüğümüz için çok özür dileriz."

Marina irkildi ve parke zeminin açılıp onu yutmasını diledi. Cain'in bu beklenmedik saldırıya tepkisi çok daha yumuşak oldu. Marina'nın açılmış bacaklarının arasından geri çekildi, güçlü elleri Marina'nın önünde dönerken dizlerini birleştirdi ve vücudunu kullanarak Marina'yı arkadaşlarına karşı utanç verici bir teşhirden korudu.

Bram boğazını temizledi. "Sonra tekrar geleceğiz."

"Bu şekilde içeri daldığımız için çok özür dileriz," dedi Lana tekrar. "Sadece canım tereyağlı tost ve reçel çekerek uyandım ve koridordan kokusunu aldığımda-"

"Her şey yolunda," dedi Marina. Kendini toparlayarak Cain'in etrafına baktı ve çiftleşen çifte bir gülümseme sundu. "Gerçekten, sorun yok. Lütfen içeri gelin. Cain ve ben de tam konuşuyorduk."

Homurdandı ama ona karşı çıkmadı. Kot pantolonundaki devasa şişkinlik muhtemelen ek bir yardım almadan bunu yapardı.

Bram'in koruyucu kolunun altından mutfağa giren Lana'nın meraklı bakışları aralarında gidip geliyordu. Sadece saf bir aptal odadaki havayı dolduran ısı akımını kaçırabilirdi ve minyon Irk Arkadaşı'nın hafif gülümsemesi Marina'nın dikkatinden kaçan çok az şey olduğunu söylüyordu.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil," diye ısrar etti Marina. Tepsiyi tezgâhtan aşağı, Lana'ya doğru kaydırıldı. "Ne istersen al. Seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Lana neredeyse hiç tereddüt etmedi. Bir üçgen tost aldı ve Cain'e bakarak kenarını kemirdi. "Kahvaltı hazırlamışsın."

Soru değildi ve cevap da vermedi. Yırtıcı bir sinsilikle tezgâhın diğer tarafına geçti, şüphesiz vücuduna soğuması için zaman tanımak istiyordu, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak arkadaşlarına baktı. "Bugün nasıl hissediyorsun, Lana?"

Kızarmış ekmeğinden bir lokma daha yerken bir elini ona doğru salladı. "Ben iyiyim. Bir şey olmadı. Bebek sadece biraz huzursuz, hepsi bu."

Bram bu konuda daha az soğukkanlı görünüyordu. "Bu hamilelik birkaç endişeyi de beraberinde getirdi."

"Nasıl yani?" Cain ses tonunda ciddiyetle sordu.

"Lana'nın vücudu çok küçük ve oğullarımdan birini taşımaya çalışmak onun için hiç de kolay olmadı." Onun uzun siyah saçlarını saygıyla okşadı, şefkatli bakışlarında sevgi vardı. Ve kayıptan doğan bir acı. "Ona çocuksuz da mutlu olabileceğimi söyledim ama benim güzel eşim inatçıdır. Hem de korkusuz."

"Diğer sefer farklıydı. Sorunlar çok erken ortaya çıkmaya başladı." Hüzünle ama Marina'nın anlayabileceği bir kararlılıkla gülümsedi. "Artık neredeyse geldik, aşkım. Göreceksin."

"Haklı olman için dua ediyorum." Alnına bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimsin, Lana. Çocuksuz yaşayabilirim ama sensiz asla."

Cain'in yüzünün rengi biraz soldu. "Bir bebek mi kaybettiniz?" "Üç yıl önce," dedi Bram, Lana'yı kendine yaklaştırmak için.

neredeyse bundan çok daha fazlasını kaybediyorduk."

"Kahretsin. Özür dilerim. Bilmiyordum."

Bram başını salladı, kınamadan konuşuyordu. "Sen gitmiştin kardeşim, nereden bilebilirsin ki?"

"Umarım bu sefer her şey yolunda gider," diye teklif etti Marina. Cain'in ne kadar sessizleştığını fark etmemişti ve sessizlikten duyduğu pişmanlığı hissedebiliyordu. "Çocuğunuz kesinlikle harika ve sevgi dolu bir yuvaya sahip olacak. Daha iyi ebeveynlerin varlığından da şüpheliyim."

Lana gülümsedi ve elini Marina'ninkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim. Umarım oğlumuz geldikten sonra onunla tanışabilirsin."

"Ben de isterim."

O ana kadar, amcası için görevini tamamladıktan sonra geleceğinin nasıl görünebileceğini düşünmek için duraklamamıştı. Uzun zamandır güvenli bir gelecek ve Bratva'nın boyunduruğundan kurtulmak şekilsiz, değişken bir hayaldi. Şimdi ne umacağını ya da bu hayalin nerede şekilleneceğini bilmiyordu.

İki gece önce sahip olduğu tek kesin şey, geleceği nasıl olursa olsun Cain'i içermeyeceğiydi. Şimdi ise ona veda etmek zorunda kalacağı anı hayal etmekte zorlanıyordu.

Onunla birlikte tezgâhta oturmak, Lana ve Bram'le kahvaltı ederken konuşmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi. Garip bir şekilde, sanki eve dönmüş gibi hissetti.

Ama bildiği herhangi bir eve değil. Var olduğunu bile fark etmediği bir eve.

Logan ve Razor mutfağa girerken koridordan daha fazla ses geliyordu. Marina, ilk geldiği andan itibaren kendisini hoş karşıladığını hissettiren Logan'a gülümsedi. İri yarı, koyu tenli Breed erkeği ona göz kırptı, ondan Cain'e bakarken yakışıklı yüz hatlarında geniş bir gülümseme belirdi. "Biri aile toplantısı düzenlemiş ve bize haber vermemiş mi?"

Razor da onları orada bulduğu için aynı derecede eğlenmiş görünüyordu ama bunu sadece dudaklarını hafifçe bükerek ve alnını yukarı kaldırarak belli etti. Marina'nın diğer tarafındaki tabureye çöktü, gevşek sarı-kahverengi

Saçları çekici yüzünün etrafında bir yele gibi uzanıyordu. "Burası rahat görünüyor. Bölüyor muyuz?"

Cain homurdandı. "Evet."

Marina ve Lana aynı anda "Hiç de değil," diye cevap verdi. Marina, tostı bırakıp meyve ve çileklere yumulan arkadaşına gülümsedi.

"Dün geceki av nasıldı?" Bram iki erkeğe alaycı bir tonda sordu.

"Bol miktarda." Logan sırtarak uzun tezgâhın ucuna yaslandı. "Bekârlığa veda partisi gece yarısı gibi geldi. Sıkıcı bir geceyi canlandırmak için taçlı ve mini etekli bir düzine sarhoş kız gibisi yoktur."

"Kendi adına konuş," diye araya girdi Razor. "Saydığımı göre, ben seni oradan sürükleyerek çıkarmadan önce müstakbel gelin de dahil olmak üzere tüm partinin şahdamarlarını büyüledin. Arada bir kardeşine de biraz ayır, olur mu?"

Logan bir kahkaha attı. "Siktir et onu. Dün gece denemiyordun bile. Son zamanlarda seni geride bırakmamı çok kolaylaştırıyorsun."

Cain'in alçak sesle kıkırdaması Marina'nın bakışlarını Razor'inkilerle birlikte çekti. "Belki de Raze'in zevkleri tropik bölgelerden uzaklaşıp daha engebeli arazilere doğru kayıyordur. Dağların iyi av hayvanlarıyla dolu olduğunu duydum."

Razor onu tersledi, iki erkek birbirlerine şifreli bir bakış fırlattı. Başını Bram'e doğru çevirdi. "Knox bize kasabada katıldı. Biz ayrılmadan yaklaşık bir saat önce ortaya çıktı. Çok kötü bir ruh hali içindeydi."

Logan, "Bu yeni bir şeymiş gibi değil," dedi. "Ama Raze haklı. Adam medeni davranmaya bile çalışmıyordu. Yemin ederim, bir şeyleri öldürmek için yanıp tutuşuyordu."

"Ya da biri," diye ekledi Razor.

Cain kollarını kavuşturdu. "Dün gece ona bunu yapması için bir şans verdim."

"Bok yok mu?" Razor bakışlarını ona dikti. "Onunla burada, Darkhaven'da mı karşılaştın?"

Cain başını salladı. "Evet, yumruğuyla karşılaştım. Ayrıca havuzun yanındaki koridor duvarlarında küçük bir demo çalışması yaptık. Aile toplantılarının ne kadar gürültülü geçebileceğini bilirsin."

O bunu hafife alıyordu ama Marina, Cain ve kardeşinin birbirlerini neredeyse parçaladıkları anın hatırasında herhangi bir mizah bulamıyordu. Onların yüzleşmesini ateşleyen kıvılcımın kendisi olduğu gerçeği, katlanılmasını daha da zorlaştırıyordu. Kardeşlerin kaybettiği dostluk için kalbi acıyordu.

Cain itiraf etmese de diğer erkeği önemsiyordu. O kadarını biliyordu. Ama Knox'un bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlığının ve acısının eninde sonunda ona kaybettiğinden daha fazlasına mal olacağından endişeleniyordu.

Bram boğazını temizledi, bakışları Cain'e sabitlenmişti. "Bu arada siz iki mankafa şu lanet duvarları onaracaksınız. Ve bunu birlikte yapacaksınız."

Razor homurdandı. "Bu ilginç olacak."

Cain'in kayıtsız ifadesi Marina'ya onu Knox'un yanına yaklaştırmaya ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu söylüyordu. Ama o sessiz kaldı.

"Knox nerede?" Lana çatalı çırpılmış yumurtasının üçüncü lokmasında duraklayarak sordu. "Dün gece ikinizle birlikte Darkhaven'a geri döndü mü?"

Logan başını salladı. "Hayır. Onu barın köşesindeki bir kabinde kan alırken gördüm ama onu bir daha aradığımda kadın başka biriyle sohbet ediyordu ve Knox gitmişti."

Bram Lana'nın kolunu okşadı. "Kendine gelecektir, aşkım. Her zaman öyle olur."

"Doğru." Cain homurdandı, gözlerinde ayık bir bakış vardı. "Olmayacağı güne kadar."

Marina'nın yanından boğuk bir zil sesi duyuldu. Razor telefonunu kontrol etti ve yorum yapmadan ya da tepki vermeden kot pantolonunun cebine geri koydu. "Ben çıkıyorum. Bir şeyi kontrol etmem gerek."

Cain onu inceledi, ağzında belli belirsiz ama alaycı bir eğim vardı. "Ona en iyi dileklerimi ilet."

Tabureden dönen Razor, gülümseme taklidi yaparak dişlerini gösterdi. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Cain sırtarak. "Ama beni özlemediğini söyle bana."

Diğer erkek kıkırdadı. "Yenileme partisi başladığında bana haber vermeyi unutma. Knox'un kışını bizzat tekmelemesini izlemeyi kaçırmak istemem. Hatta ona yardım bile edebilirim."

O mutfaktan çıkarken Logan da gitmek için bahaneler uydurdu ve onun arkasına düştü.

Onlar gittikten sonra Lana iç çekerek kahvaltı tepsisini kendisinden uzaklaştırdı, ellerini karnına dayadı. "Benden bu kadar. Sanırım artık uyumaya hazırım."

Bram onun başının tepesini öptü. "Daha yeni uyandın."

"Evet, uyandım," dedi, dikkatle eşinin gözlerine bakarak sorgulayan bakışlar. "Ama şimdi Marina ve Cain'i biraz mahremiyetin tadını çıkarmaları için bırakmamızın zamanı geldiğini söylüyorum - ve hepimiz sabahlarına izinsiz girmeden önce başka her neyse onun tadını çıkarıyorlardı."

Marina asla kızarmazdı ama gözleri Cain'inkilerle buluştuğunda yanaklarına bir sıcaklık hücum etti. Cain'in birlikte ne kadar iyi hissettiklerini mi yoksa ne kadar çabuk soyunup en yakın yatağa girebileceklerini mi düşündüğünü tahmin etmesine gerek yoktu. Bakışlarındaki ateşli kehribar parıltısı onun da en az kendisi kadar istekli olduğunu gösteriyordu.

Yine de Marina kabalık etmek istemedi. "Lana, Bram." Sesi hırıltılı ve biraz da nefes nefese çıkmıştı. "Lütfen, gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum ama yapacağız." Lana onun elini sıktı. "Kahvaltının çoğunu yalayıp yuttuğum için özür dilerim. Cain'in mutfak becerileri olduğunu kim bilebilirdi?" Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Evde olman gerçekten çok güzel."

Adam yanıt vermedi ve Lana da onun bir şey söylemesini beklemedi. Kolunu Bram'ın koluna dolayan çift vedalaşıp dışarı çıktı.

Tekrar yalnız kaldıklarında Cain, "Tüm bunlar için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür dilemenize gerek yok. Onlar harika. Razor bile."

Sırıttı. "Şimdi zorluyorsun." "Ben ciddiğim. Ailen harika, Cain."

Adamın bakışlarını kaçırmadan önce bir anlığına bakışlarını karartan donuk ifadeyi kaçırmadı. "Çok uzun zamandır uzaktaydım. Artık her şey farklı. Lana ve Bram'ın bir bebek kaybettiklerine inanamıyorum. Şimdi bir başkasını taşımak için mücadele ediyorlar. Bu arada Knox herkesin gözü önünde kendini yok ediyor. Ve Razor binlerce kilometre öteden takip ettiği bir kadına takılmış durumda-"

"Ne? Öyle mi?"

Cain sanki bu kadarını söylemeye niyeti yokmuş gibi elini havada gezdirdi. "Aramızda kendini toparlamış görünen tek kişi Logan, ki programdan ayrıldığımızda en berbat durumda olanın o olduğunu düşünürsek bu çok ironik bir durum."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu insanları artık tanımıyorum. Onlar da beni tanımıyor. Birkaç yıl önce kısa bir süre için birbirimizin hayatının bir parçası olduk. Hepsi bu kadar."

"Sanırım inanmak istediğiniz şey bu. Ama gerçek bu değil." Soğuk yumurta tabağını aldı ve sanki konuşma bitmiş gibi lavaboya götürdü. Marina tabureden kaydı ve onun yanına yürüdü. "Büyürken isteyebileceğim her şeye sahiptim. Başka kimsem yokken amcam beni yanına aldı. Bana harika bir ev, paranın satın alabileceği her türlü lükse sahip zengin ve dolu bir yaşam verdi."

"Bir şey istemediğine sevindim." Cain ona sert bir bakış attı. "Bunun dışında amcanın seçimlerine pek saygı duymuyorum. Çünkü tüm bunları hak ediyorsun Marina."

Yavaşça başını salladı ve uzanıp adamın gergin çenesini kavradı. "Burada gördüğüme yakın bir şeyim hiç olmadı. "Ben hiç

Akrabalık, bağ, sevgi. Hayatım boyunca böyle bağların özlemine çektim. Burada sahip olduğunuz türden bağlar, tutunmanız için sizi bekliyor ama siz onlardan yeterince hızlı kopamıyorsunuz."

"Yalnız olmak daha kolay."

Bunu o kadar kararlı bir şekilde söylemişti ki, kadın onun kararını çoktan verdiğini biliyordu. Adam onun gevşek kavrayışından kurtuldu ve kadın boğazına dolan öfkeyi bastırmak için çabalamak zorunda kaldı.

"Lana ve Bram'in bebekleri olduğunda burada olmayacaksın, değil mi? Sen ve Knox hiçbir şeyi düzeltmeyeceksiniz, hele aranızdaki uçurumu hiç düzeltmeyeceksiniz. Yine çekip gideceksin."

"Peki ya yaparsam? Bu senin için neden önemli?"

"Çünkü önemsiyorum. Seni önemsiyorum, Cain."

"Yapma." Sıkı bir küfür savurdu. "Tanrım, bunu söylemen gereken son kişi benim."

"Neden söylemeyecekmişim?" Yumuşakça alay etti. "Doğru olmasından korktuğun için mi? Ya da bunu söylemem seni aramızda bir şeyler olduğunu kabul etmeye zorladığı için mi? Senin için önemli olması gereken diğer her şey gibi göz ardı edebileceğin ve arkanda bırakabileceğin tek seferlik bir sevişmeden daha derin bir şey?"

Burada kalıp fikrini savunmak istiyordu, sadece zaten kırılğan olan ilişkilerinde yarattıkları enkazın bir parçası olan tek kişinin kendisi olmadığını ona kabul ettirmek için bile olsa. Ama onun kasvetli yüz ifadesine bakarken göğsünde bir sızı oluşuyordu. Cain söz konusu olduğunda kalbinde bir çatlak oluşmuştu ve "önemsemek" kelimesinin ona karşı hissettiklerini anlatmakta ne kadar yetersiz kaldığını fark etmekten dehşete düşmüştü.

Bir adım geri çekildi, artık mesafeye ihtiyacı vardı.

Cain, kızın ensesine uzanıp onu yerinde tutarken sözsüz bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Benim için önemli olan tek şey senin hayatın. Bileğinde bir Melez işareti olduğu için değil Marina. Ama yapabildiğim için

Artık sensiz bir dünya hayal edemiyorum. O dünyada yaşamayı reddediyorum."

Kavrayışı ensesinde sabit kaldı, başparmağı kulağının altında çılgınca bir tempoyla atan nabız noktasını okşadı. Varlığının her zerresi ona doğru yükseldi, nefesi onun dudaklarından çıkan her şefkatli, acil kelimedede asılı kaldı.

"Benim ilk ve tek önceliğim seni hayatta tutmak, Karamenko gibi adamlardan ve sana zarar verebilecek kapasiteye sahip diğer Bratva haydutlarından uzakta güvenli bir geleceğe sahip olmanı sağlamak. Bunu senin için gerçekleştireceğim, Marina. Güvende olacaksın. Ve bu hedefin önünde duran herkesi ortadan kaldıracam. Herkesi. Gerekirse amcan da dahil."

Bunun üzerine geri çekildi, soğuk bir dehşet onu sarstı.

"Hayır, Cain

."

Başını sertçe salladı. "Seni önemsememin anlamı bu. Bir sonraki nefesinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Eğer buna hazır değilsen, o zaman sana dokunmama asla izin vermemeliydin."

Bununla birlikte, onu vücudunun sert düzlemlerine çekti, sonra yavaşça başını eğdi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Merhamet göstermeyeceğinden, onu korumak ve güvenli geleceğine giden yolu açmak için yapmaya yemin ettiği tüm acımasız şeylerden bahsetmesine rağmen, şimdi ona verdiği öpücük yumuşaklığıyla şok ediciydi.

Ona karşı eridi ve kendini savunmasının yumuşak bir şekilde açılmasına bıraktı. Ona karşı hiçbir savunması yoktu, artık yoktu. Eğer dün gece bedenini ve duyularını ele geçirdiği devasa güç ona bu gerçeği göstermemişse, bu şefkatli saldırı hiçbir şüphe bırakmamıştı.

Ona karşı eridi, onun içinde kayboldu.

Karnında düşük bir titreşim hissediyordu. İlk başta, arzu ve duygularla öylesine boğulmuştu ki, ısrarcı, elektronik vızıltının ne olabileceğini anlamadı. Ta ki Cain nefesinin altından tıslayıp öpüşmelerini kesene kadar.

Uydu telefonu. Gelen aramayla tekrar titreşti.

Anatoly Amca'nın bağlantısıyla buluşması nihayet gerçekleşecekti.

Cain kot pantolonunun cebinden telefonu çıkardı ve ona sert bir bakış attı. "Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?"

Düşünceleri dağınık ve arzu dolu olsa da başını salladı, Cain'in öpücüğünün açığa çıkmasıyla tüm sinir uçları aydınlanmıştı. "Ben hazırım. Ver onu bana."

Telefonu bir an için ondan uzak tuttu, yüz ifadesi ciddiye. "Ben de seninle geliyorum Marina. Fuentes'le buluşma ne zaman ve nerede olursa olsun."

"Bundan hoşlanmayacaktır. Bir Breed korumasıyla gelmemi beklemeyecektir."

"Bensiz toplantı olmaz."

Dönüşen gözlerinde parlayan kehribar rengi ateş tartışmaya yer bırakmadı. Marina telefonu ondan aldı ve kulağına götürdü.

"Merhaba, Bay Fuentes. Evet. Amcam Anatoly aramanızı beklemem gerektiğini söyledi."

BÖLÜM 16

Ernesto Fuentes ile görüşme o akşam saat dokuzda Key Largo'daki bir sahil parkında yapılacaktı.

Cain, azılı Kübalı mafya babasıyla yaptığı görüşmeyi bu kadar rahat idare ettiği için Marina'nın hakkını teslim etmek zorundaydı. Fuentes'le takas etmesi gereken yüksek değerli istihbaratın kuryesi olarak sahip olduğu tüm avantajı kullanarak ve Cain'in onu ilk gördüğü andan itibaren onda tanık olduğu soğukkanlı güvenin her zerresini devreye sokarak, sadece gün batımından çok sonra bir buluşma saati ayarlamakla kalmamış, aynı zamanda halka açık, açık hava bir yer konusunda da ısrar etmişti.

Tüm bunları, Fuentes'e şu anda bedenini koruyan ölümcül derecede yetenekli Breed erkeğiyle buluşmaya geleceğini söylemeden yaptı.

Yani, Cain aynı inanılmaz vücuda başka şeyler yapmakla meşgul olmadığı zaman.

Fuentes'in aramasından sonraki saatlerde aklında en çok bu diğer şeyler vardı. Marina duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için misafir odasına gitmiş, Cain ise Anatoly Moretskov'un suç ortağıyla işler ters giderse ihtiyaç duyabileceği çeşitli silahların yanı sıra birkaç saldırı ve acil durum planı toplamak için kamarasına dönmüştü.

Ve tüm avcı içgüdüleri, Marina'nın otelde ele geçirdiği hedefin henüz harekete geçmediği bilgisiyle hâlâ karıncalanıyordu. Yury'nin keskin nişancı yoldaşı, Marina'yla birlikte Miami'den ayrıldıklarından beri Cain'in vicdanını sızlatıyordu.

Er ya da geç, o piç kurusu gözünü yine ona dikecekti. Bunu yaptığında, Cain hazır olacaktı. Ve eğer saldırgan kendi başına gölgelerden çıkmazsa, Cain onun yerine nişangâhını ona çevirecek ve

Tetikçi vuruldu. Marina'nın hayatına yönelik tüm potansiyel tehditleri yok edene kadar dinlenmeyecekti.

Çünkü bugün mutfakta ona söylediği her kelimedede ciddi idi. Onun için önemliydi. Onu uzak tutma konusundaki tüm kararlılığına rağmen -hatta, aralarındaki duvarı sağlam bir şekilde yerinde tutma çabasıyla ona karşı çoğu zaman zalimce davranmasına ve onunla konuşmasına rağmen- Marina'yı önemsiyordu.

Onu istiyordu.

Şu anda, Fuentes'le buluşmak için yola çıkmalarına sadece birkaç saat kalmışken, sadece onu görmek istiyordu.

"Merhaba," dedi, ilk vuruştan sonra ona misafir odasının kapısını açarak. Elini tutup onu içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı. "Yardıma ihtiyacım var."

Bir süredir duş aldığı belli olmasına rağmen, beline kuşakla bağlanmış beyaz bir bornoz giymişti. Güzel yüzüne her zamanki gibi minimum makyaj yapılmıştı; sadece şarap rengi gözlerini inanılmaz derecede derin ve geniş gösteren bir rimel sürülmüş, yastık gibi dudaklarına da koyu gül rengi parlatıcı sürülmüştü.

Uzun sarı saçlarını omuzlarında gevşek bırakmak yerine, başının arkasına doğru uzanan şık bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve bu da ona, gerektiğinde muhtemelen birinin kışını tekmeleyebilecek masum bir komşu kızı görünümü veriyordu. Aynı zamanda boynunun zarif uzunluğunu da ortaya çıkarıyordu ve tehlikeli bir an için, Cain'in dişlerinin keskin uçları altında o pürüzsüz cildin verdiğini hissetmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Sikeyim.

Pantolonunun fermuarına doğru hızla yükselen ereksiyonu ve uzayan köpek dişlerinin baskısıyla sızlayan diş etleriyle orada durdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Aklında birkaç mükemmel fikir vardı ve bunların hepsi de onu o bornozdan olabildiğince çabuk çıkarmakla başlıyordu.

"Kıyafetlerimi dört kez değiştirdim ve hala bu gece ne giyeceğime karar veremedim."

Aklındaki tam olarak bu değildi ama bununla çalışabilirdi. şimdilik.

Marina, büyük gömme dolaba girerken onu yatağın yanında ayakta bıraktı. Elinde, her birinin üzerinde farklı bir kıyafet olan iki askı tutarak dışarı ıktı. "Ne düşünüyorsun? şal elbise mi, yoksa etek ve bluz mu?"

Her ikisi de klasik ve abartısızdı, onu içinde gören herkesin saygı duyacağı eşit derecede sağlam seçimlerdi. Cain güvercin grisi şal elbiseye baktı ve onun kıvrımlarını nasıl sevgiyle saracağını hayal etti. Göğsünden bir hırıltı yükseldi, siki şimdi geriliyordu.

"Etek ve bluz," diye mırıldandı kalın kalın. "Elbiseyi bana sakla."

"Pekâlâ." Gülümsedi, gözlerinde dans eden bir davet ışıltısı vardı. Seçtiği kıyafeti yatağın kenarına bırakarak elbiseyi dolaba geri koydu, sonra tekrar dışarı çıktı ve belindeki düğümlü kuşağı çözmeye başladı.

Cain kravatın ucuna uzandı ve onu kendine doğru çekti. "İzin ver bana."

Bornozu açtı ve omuzlarından iterek ayaklarının dibine kadar indirdi. Onu altında çıplak bulmayı ummuştu ama dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey giymediğini görmek daha da baştan ıkarıcıydı. Göğüslerini avuçladı, başparmaklarını onları örten narin dantelin üzerinde gezdirirken meme uçlarını dikkatle okşadı.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye fısıldadı ve bir öpücük için eğildi.

Adam onu okşarken içini çekti, mükemmel bir küreyi avucunun içine aldığında bir iniltiyle başını geriye attı ve sonra öne eğilerek küçük, sıkı tepesini ağzına aldı.

"ileklerden bile daha tatlı," diye mırıldandı. Dilini onun yumuşak teninde gezdirdi.

Ağzının altındaki narin damarlar ağında yüzeye çok yakın akan ırkdaş kanının kokusu ve

Parmak uçları neredeyse onu çözüyordu. Azı dişleri onun için acıyordu, bu acı sikinin azgın zonklamasında yankılanıyordu.

Elini ereksiyonuna bastırdı ve adam ihtiyaçla inledi. "Bütün gün seni bekledim, Cain. Seni içimde istiyorum."

Ah, Tanrım. Zaman ayıracak sabrı varmış gibi bile davranamadı.

Külotunu kalçalarından sıyırdı, sonra kalçalarının arasındaki ıslak, ipeksi sıcağa uzandı. "Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun. Benim için çok hazırsın."

"Evet. Oh, Tanrım, evet."

Adam onun kadifemsi kıvrımlarını ve onların üzerinde yuvalanmış sıkı sinir demetini okşarken ürperdi. Parmağıyla içine girdiğinde, kadının iniltisi ve etrafındaki minik kasların açgözlü sıkılığı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Onu yatağa götürdü ve yatağa uzandı, sütyenini ve külotunu çıkarırken onu dikkatle izledi, sonra kendi kıyafetlerini hızlı bir şekilde yaptı. O kadar güzeldi ki, bir ziyafet gibi önüne serilmişti. Adam kadının açık kalçalarının arasına eğildi ve dilini kadının seksinin parlayan kıvrımlarında gezdirmekten kendini alamadı. Yüzüne karşı kıpırdandı, kalçaları kıvrılırken, adam onun çekirdeğine derinlemesine girdi ve sularını açgözlülükle yaladı. Boğuk bir çığlıkla paramparça oldu, adamın adı bir dua gibi ayrılmış dudaklarından döküldü.

"Seni arzulamaktan vazgeçemiyorum," diye homurdandı, siki artık patlamanın eşiğindeydi.

Yaşamını sürdürmek için kana ihtiyacı vardı ama bu dişiye duyduğu özlem gibi bir özlemi daha önce hiç duymamıştı. Onun arzusunu tatmak için.

Sahiplenme duygusu onu sarmıştı, zapt edilemeyecek kadar yoğundu.

Bir hırıltıyla ağzını ondan ayırdı ve bacaklarının arasına girerken bacaklarını araladı. Bir homurtu ve sert bir hamleyle onu kadının içine itti.

vücudunun sıcak, ıslak yumruğu. Kadın adamın omuzlarını kavradı, kalçalarını adamın etrafına sardı, ayak bilekleri adamın kışının üzerinde kilitlendi ve adam istese de kontrol edemeyeceği bir şiddet ve tempoyla kadının içine doğru vurmaya başladı.

Serbest bırakılması bir kasırga gibi üzerine çöktü. Başını geriye atıp Marina'nın adını haykırdığında, zevk şimşeği içini yakıp kavurdu ve durdurulamaz bir hal aldı. Marina'nın doruk noktası da aynı anda onun üzerinde patladı. Nefes nefese bir haykırıyla onun altında eğildi, omurgasının ani kavisini onu içinde inanılmaz derecede derinlere oturttu.

Cain yan tarafına yuvarlandı ve onu da yanına aldı, hâlâ onun sıcaklığıyla kılıflanmıştı ve şimdi yavaşça hareket ederek ikisini de Dünya'ya geri döndürüyordu. Uzun anlar boyunca odadaki tek ses nefes alış verişlerinin birbirine karışması ve kalp atışlarının gümbür gümbür vurmasıydı.

Gözlerini açtığında Marina'yı kendisine bakarken buldu. Gözlerindeki şefkat -açık bir sevgi- sesini bulmasını zorlaştırdı. "Bana öyle bakman sana beladan başka bir şey getirmeyecek."

Gülümsedi ve çenesine bir öpücük bıraktı. "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

"İkisi de." Avuçlarını kızın arka tarafındaki kıvrımlara bastırarak onu yavaş ve derin hamlesinin içine çekti. "Sikimin etrafına sarıldığında kendini iyi hissediyorsun."

"İçimde inanılmaz hissediyorsun, Cain." Cain'in tahrikini daha da artıran hoş bir ses çıkardı. "Buradan başka olmak istediğim bir yer yok."

İnledi. "Artık ikimizin de bir duşa daha ihtiyacı olduğuna göre, eninde sonunda seni yataktan çıkarmak zorunda kalacağım."

"Sonunda," diye mırıldandı, kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirirken parmaklarını onun saçlarına sürttü. "Ama henüz değil."

O da onaylarcasına homurdandı. "Hayır. Henüz değil."

Elini kalçasının alt tarafına koyarak dizini büktü ve bacağını daha yukarı kaldırarak vücudunun sıcak, ıslak cennetine daha da derinlemesine dalmasını sağladı. O

vuruşlarını yavaş ve ölçülü tuttu, aceleye getirilmemiş hızın tadını çıkardı.

Her ikisi için de bir başka sert boşalmanın kükremesini kovalayacak zamanı olacaktı. Şu anda daha çok onu bir süre kendisine karşı tutmakla ilgileniyordu.

Kadının bacağı adamın yan tarafına doğru sarkarken, adam parmaklarını kadının muhteşem uzuvları boyunca uzanan dövmeli sarmaşık ve narin çiçekler üzerinde gezdirdi. "Miami'deki o gece balkonumda durup sana bakmamın nedeni bu güllerdi."

Gülümsedi, bordo bakışlarında bir şaşkınlık notası vardı. "Öyle miydiler?"

Başını salladı. "Sıra dışı dövmeler ve bu dövmelerin ait olduğu kadının şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olması." Kalçasındaki kan kırmızısı çiçeklerden birinin taç yapraklarının izini sürdü, sonra dikenli sarmaşığı takip ederek kalçasındaki bir sonraki çiçeğe ulaştı. "Neden güller?"

"Her zaman en sevdiğim çiçek olmuştur. Annemin de en sevdiğiydi."

"Yani bunlar ona bir övgü mü?"

"Sanırım öyleler. Bana onu hatırlatıyorlar. Ama ilk yaptırdığım, ayak bileğimdeki, Anatoly Amca'nın önerisiyle yapıldı."

"İrkdaş işaretini gizleyen gül mü?" Cain kaşlarını çattı. "Bunu yapmanı o mu istedi? Neden?"

"İşaretin bende olduğunu kimse bilmezse daha iyi olacağımı düşündüğünü söyledi. Kim olduğumun bu kısmını kabul etmemi yasakladı. Sıradan bir insan olarak yaşarsam daha mutlu olacağıma inanıyordu."

"Sıradan mı?" Cain onun yanağını okşarken ve kalçalarını ona doğru sallarken alay etti. "Bu senin asla olamayacağın bir şey, işaretin olsun ya da olmasın."

"Benim için endişeleniyordu, ben de dediğini yaptım. İlk dövmeden sonra her yıl yeni bir tane eklemeye başladım. Artık neden olduğundan bile emin değilim. Zamanı işaretlemek için bir ihtiyaç hissettim."

Sanki bir şey bekliyormuşum gibi." Gözleri Cain'in gözlerinde yumuşadı. "Ya da birini bekliyordum."

Bu şefkatli sözler karşısında bir tatmin duygusu hissetmemeliydi. Marina birini bekliyorsa, kesinlikle ondan daha iyi bir adamı hak ediyordu. Ama bu, onun güzel yüzünü ellerinin arasına almasına ve sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi öpmesine engel olmadı.

Sonunda onu serbest bıraktığında Marina inledi. Kadının arzuyla sıırıslıklam olmuş gözleri, erkeğin içindeki her şeyin karanlık, sıcak bir ihtiyaçla kabarmasına neden oldu.

"Belki de amcan seni kendi dünyasında korumaya çalışırken haklıydı. Sadece benim gibi bir piçle karşılaşmanı engellemek istediye, bunu onaylamamak benim için zor."

Başını iki yana salladı. "Sen olmasaydın hayatta olmazdım." "Tanrım, hatırlatma bana." Sustu, kanı dondu Sadece bunu düşünmek bile. Özellikle de şu anda bile güvende olmaktan çok uzaktayken.

Amcası için o veri sürücüsünü taşıdığı sürece sırtında bir hedef olacaktı. Ve Cain, Yury'nin keskin nişancı yoldaşının nefes almaya devam etmesine izin verdiği sürece.

Onun kollarında çıplak olmasından ne kadar keyif alsa da, içindeki Avcı en iyi yaptığı şeyi yapmak için serbest bırakılmak istiyordu.

Onun omzunu okşadı ve sıcaklığının içinde kolay bir tempoyla ilerlemeye devam etti. "Amcan seni gerçekten güvende tutmak istiyorsa, Darkhaven'da büyümene izin vermeliydi. Bu seni Bratva'ların arasında büyütmekten daha iyidir."

"Belki de. Ama ben onun kız kardeşinin tek çocuğuydum. Her ne kadar onun seçimlerini onaylamasa da, bana sadece nezaketle davrandı. Bir kez hariç... o da tamamen benim hatamdı."

Cain homurdandı. "Senfonide şımarık bir Breed çocuğun başını belaya sokmak için yeteneğini kullanmaya çalıştığın için ceza aldığın zaman mı?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "O gece saçma sapan konuşmalarına dikkat ettiğini sanmıyordum."

Onun burnunun ucunu okşadı. "Söylediğin her kelimeyi dinledim."

"Bu doğru mu?" Ayık bir şekilde başını salladığında, ona şifreli küçük bir gülümseme verdi. "O gün başım onunla çok derde girdi ama bahsettiğim olay birkaç yıl sonra oldu. Yeteneğimi Anatoly Amca üzerinde ilk ve tek kez o zaman kullandım."

"Ah. Bunun iyi gittiğini sanmıyorum."

"Hayır." Sesi sessizleşti, pişman oldu.

"Ne oldu?" Adam onun omzunu okşadı ve açıklamasını bekledi.

"Gençken atlara aşık oldum. Bulabildiğim her fırsatta ata bindim ve sonunda yarışmaya başladım. Bunu birkaç yıl boyunca yaptım ve aslında oldukça iyiydim."

Cain, Razor'un Marina'nın geçmişini araştırdığı ilk gece onun binicilikle ilgili bazı ödülllerinden bahsettiğini hatırladı. Konuşmalarının karanlık bir yöne kaydığını hisseden Razor ondan uzaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. "Bana amcana ne olduğunu anlat."

İç çekti. "Umutsuzca istediğim bir at vardı. Kendini kanıtlamış bir şampiyondu ve gülünç derecede pahalıydı. Anatoly Amca istediğim bir şeyi nadiren reddederdi ama bu sefer hayır dedi. Çok üzülmüştüm ve çok şımarmışım. Bu yüzden, atın bulunduğu çiftliği ziyaret ettiğimizde, amcamın iradesini kırdım ve onu benim için satın almaya zorladım."

Cain kaşlarını çatı. "Ne yaptığını bilmiyor muydu?"

"Bir süre için değil. Onu ikna etmekten fazlasını yaptığımı ne zaman fark etmeye başladı bilmiyorum. At bir hafta kadar bizde kaldı, sonra bir gün dersten eve geldiğimde Anatoly Amca beni bekliyordu. Beni kenara çekti ve ne yaptığımı bildiğini söyledi. Güvenine ihanet ettiğimi söyledi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştım. Bana bir daha

Tekrar yetenek. Yapmayacağıma dair ona söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissettim."

"Sen daha çocuktun," dedi Cain. "Ve senden nefes almak kadar senin bir parçan olan bir şeyi reddetmeni istiyordu."

"Ama o haklıydı. Onun güvenine ihanet etmiştim. Ve hiç kimse bedel ödemedi. Anatoly Moretskov'a bunu yapamaz."

"Ne tür bir fiyat?" Cain'in çenesi sıkıştı. Tanrı yardımcısı olsun, eğer amcasının ona fiziksel olarak saldırdığını söylerse, yine de o orospu çocuğunu öldürmeye karar verebilirdi. "Sana zarar verdi mi?"

"Eğer bana vurup vurmadığını soruyorsanız, cevabım hayır." Bir nefes aldı, sonra titrek bir nefes verdi. "Bana hiç el kaldırmadı."

"Sonra ne olacak, Marina?"

"Benimle konuşması bittiğinde beni veterinerin beklediği ahıra götürdü. Anatoly Amca yaptığım şeyden sonra atı tutmama izin veremeyeceğini söyledi. Onu başkasına vereceğini söylediğini sandım." Bir an durakladı, sonra devam etti. "Veterinere atıma ötenazi yapmasını emretti. Ötenazi yapılana kadar beni orada tuttu."

"Yüce İsa." İçinden öfke fışkırıyordu. "Ne tür bir canavar-"

"Hayır. Benim hatamdı." Gözlerini kapattı ve yavaşça başını salladı. "Onu suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Onu yeteneğimle manipüle etmek yanlıştı. Verdiği ceza canımı yaktı ama bu uzun zaman önceydi. Gözyaşlarımı döktüm."

"Ve sen onu affettin mi?"

"Bu biraz zaman aldı," diye sessizce itiraf etti, acı hala güzel yüzünü gölgeliyordu.

"Buraya gel." Cain onu daha yakından tutabilmek için yer değiştirdi.

Kadının bacağını indirerek, yatakta aralarında hiç boşluk kalmayana kadar onu kendine doğru çekti. Vücutlarının değdiği her yerde ten tene temas etmekten başka bir şey yoktu.

"Bunları yaşadığın için üzgünüm. Her şey için. Amcanın senin gerçekte kim olduğunu kabullenememesi de dahil. Sen bir

Breedmate, Marina. Asla sıradan olmayacaksın." Yanağını okşadı, ona söylemek istediği kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Vermeye hakkı olmayan sözler. "Eğer daha iyi bir adam olsaydım, bunu görmen için elimden gelen her şeyi yapardım. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, ... sevişirdim."

Lanet okuyarak başını salladı, ona ne kadar hızlı aşık olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Birlikte geçirdikleri bir avuç zamanın ardından onu ne kadar derinden etkilemişti. Bu kadını daha önce hiç bilmediği bir yoğunlukla önemsiyordu. Bu onu şaşırttı, alçalttı.

Ve bu duyguların içini korkuyla doldurduğunu da inkâr edemezdi.

Bunca yıl gardını düşürmemek için çok dikkatli davranmıştı. Duygusal bağlar yok. Karmaşa yok. En önemli anda birini hayal kırıklığına uğratma korkusu yoktu, çünkü hiç kimsenin onun için bir şey ifade etmesine izin verilmemişti.

Marina'ya kadar her şey kolaydı.

Yine de hiçbir şey onu kollarında çıplak tutmaktan daha kolay değildi.

Parmakları adamın ensesine dolanmış, gözleri ona şefkatle bakıyor ama için için yanıyordu. "Ne dilediğimi biliyor musun?"

"Anlat bana."

Ağzının kenarlarında küçük, seksi bir gülümseme oynadı. "Keşke yeteneğimi senin üzerinde kullanabilseydim. Günün geri kalanında içimde kalmanı sağlamak için kullanırdım."

Cevap olarak içinden sızan alçak, onaylayıcı hırıltıyı engellemeye bile çalışmadı. "Bebeğim, bu plana uymak için ikna edilmeye ihtiyacım yok."

"Bilmiyor musun?"

Aleti kadının karnına doğru kabarmış, göreve hazır olmanın ötesine geçmişti. "Ne düşünüyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha attı ama adam içine girdiğinde esprisi boğazında düğümlenen bir iç çekişe dönüştü. Birlikte sessizlik içinde hareket ettiler, kolay ama gelişen bir ritme yerleştiler. Cain derin, aç vuruşlarla onun içine girdi, onun zevkine bağımlıydı.

Adını haykırdı ve onun itişlerini karşılamak için kalçalarını eğdi, serbest kalmaya doğru tırmanırken boğazında ve göğüslerinin güzel tepelerinde renk çiçek açtı. Onun kendisi için paramparça olduğunu görmekten asla bıkmayacaktı, her titreyiş ve iç çekiş duyularına ilaç gibi geliyordu. "İşte bu, bebeğim. Tanrım, boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Temposunu sadece orgazmını uzatmak için yavaşlattı, ancak ona merhamet göstermeye hiç yaklaşmadı. Günün geri kalanında onu içinde istiyordu ve o da bunu yerine getirmeye fazlasıyla istekliydi.

"Oh, Tanrım, Cain. Çok iyi hissediyorsun. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek."

Bencil bir piç olduğu için bunu da istiyordu. Şimdilik, onun kucağında parçalanışını izlemekle yetindi. Onun adı, bildiği en seksi sesle ağzından döküldü.

Kendi saliverilmesi sıkı ve sıcak, omurgasının dibinde yakıcı bir baskı düğümü olarak kıvrıldı.

Kontrolündeki ip inceydi ama dayanmaya devam etti. Gözleri kapalı ve azı dişleri birbirine kenetlenmiş bir halde, Marina ona sarılıp orgazm dalgasını sürerken şaftını kavrayan derin ürperti boyunca güç verdi.

Bir sonraki anda göz kapaklarını kaldırdığında, güzel yüzü önünde süzülüyordu, sarı saçları başının etrafında gevşekçe dalgalanıyordu. Ağzı gevşekti, gözleri açıktı ama görmüyordu. Karanlık su etrafını sarmış, onu aşağıya doğru sürüklüyordu.

Ne oluyor lan?

Sarsıldı. Şaşkınlık ve dehşetin ani bıçak darbesi doğrudan kalbine saplandı.

Az önce ne gördüğünden emin olamayarak birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Ama yine de biliyordu. Sadece bir saniye sürmüştü ama bu onu iliklerine kadar ürpertmeye yetmişti.

"Yüce İsa."

Bu canlandırıcı anlık görüntü zihninin gözünden kaybolur kaybolmaz, daha da kötüsü bir başkası ona doğru uçtu. Tıpkı

Başı ya da sonu olmayan bir video kesiti eklenmişti, şimdi kendisini Marina'nın kıpırtısız bedeninin üzerine eğilmiş olarak görüyordu. Mavi dudaklarından ve renksiz çenesinden kan damlıyordu. Cain'in kafası, keder içinde böğüren kendi sesiyle doldu.

Ne kadar korkunç olsalar da, önsezilerini geri çağırmaya, gördüklerini anlamlandırmasına yardımcı olacak daha fazla ayrıntı toplamaya çalıştı. Ama gitmişlerdi.

Marina'nın Miami'deki o yüzme havuzunda öldüğünü görmek yeterince kötü olmuştu. Sonra, bunun üzerine harekete geçebilmiş, olayın gidişatını o anda engelleyebilmişti. Kısa, bulanık saniyelerden oluşan bir mozaik olan bu kırık parçacıklar, nasıl, ne zaman ya da nerede meydana gelebileceklerine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Tek bildiği soğukkanlılıkla bunu yapacaklarıydı.

Tamamen hareketsiz kaldı, nefesini ciğerlerine zar zor çekebildi.

"Cain, ne oldu? İyi misin?" Marina'nın endişesi onu şimdi ve buraya geri çekti. Marina ona bakıyordu, elleri yumuşak bir şekilde yüzündeydi. "Neyin var?"

Başını salladı ve onun üzerinden yuvarlandı. "Hiçbir şey. Siktir. Özür dilerim."

"Ne oldu?" Ses tonu tereddütlü bir hal aldı. "Cain, yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." İnkâr, niyet ettiğinden daha büyük bir şiddetle ağzından döküldü. Sövdü ve doğruldu, yatağın kenarına doğru döndü ve ayaklarını yere koydu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Öyle bir şey mi söyledim-"

"Hayır." Bir elini başının üzerinde gezdirdi, sonra ayağa kalktı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Sana inanmıyorum." Sesi o kadar belirsizdi ki Cain'in kalbini kırıyordu. "Cain, beni korkutuyorsun."

Ona bakamıyordu. Şok olmuş tepkisiyle onu korkutuyordu ama az önce gözünün önünde canlanan görüntüden dehşete düşmüştü.

Ve bunu kelimelere dökemedi.

Kambur omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Gitmeliyim. Birkaç saat içinde Fuentes'le buluşacağız. Yapmam gereken işler var."

Arkasında sessizlik uzanıyordu. "Tamam."

Kot pantolonunu yerden aldı ve bacaklarını içine soktu. Siyah tişörtüyle uğraşmadı, sadece onu avucunun içine aldı.

Marina yatağın kenarına oturmuş, çırılçıplak, kollarını önünde kavuşturmuş, sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi duruyordu. Ona bunu yaptığı için nefret ediyordu. Şu anda ona söyleyeceği hiçbir şeyin onu rahatlatmayacağından nefret ediyordu.

Ona doğru yürüdü ve başının tepesine kısa bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim."

Onun cevabını ya da ardından gelecek soruları beklemeden odadan çıktı.

BÖLÜM 17

"Bu toplantının onun teknesinde yapılmasından hoşlanmıyorum."

O akşam Darkhaven'dan ayrıldıklarından beri onunla ilk kez konuşmuştu. Ona baktı, yüzü ciddiydi. "Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?"

Key Largo sahil parkında Aston Martin'inde Cain'in yanında oturan Marina başını salladı.

"Her şey buna bağlı, değil mi? Fuentes'e Boris Karamenko'yu mahvetme gücü verirken kasasına daha fazla servet eklersen, amcamın güvenli geleceği garanti altına alınmış olur."

"Ve senin," dedi Cain, derin sesi ayıktı. "En önemlisi, seninki."

Gerçekten önemseydiği için mi yoksa onu aniden başka bir yerde yeni bir hayata göndermeye hevesli olduğu için mi bu kadar ciddi konuştuğundan emin değildi. Ondan çok uzakta bir yere. O öğleden sonra misafir odasından ayrıldığından beri mesafeli davranıyordu, ayrılmalarına birkaç dakika kalana kadar ondan tamamen uzak durmayı başarmıştı.

Adamın yatağından fırlayıp gitmesi kafasını iyice karıştırmıştı. Yanlış bir şey yapmadığı -yanlış bir şey söylemediği- konusunda ısrar etmesine rağmen onunla sevişmeyi aniden bırakmış ve yeterince hızlı uzaklaşamamışken ona inanmak zordu.

Belki de tesadüfi olmayan bu tuhaf davranışı, sonsuza dek onun kollarında kalmak istediğini ağzından kaçırmasının hemen ardından gerçekleşmişti.

Cain kolay kolay korkan bir adam değildi, hatta hiç korkmazdı ama belli ki onu da içeren bir gelecek isteyebileceği düşüncesi ölümcül Avcı'nın kaldıramayacağı kadar fazlaydı. En azından şimdi, ona daha fazla aşık olmasına izin vermeden önce bu dersi öğrenmişti.

"İşte evrak çantası," dedi Cain, arka koltuğa uzanıp alüminyum para kutusunu ve veri diskini aldı. "Ne dediğimi unutma. Bana yakın dur ve çağrım üzerine iptal etmeye hazır ol. Fuentes ondan şüphelenmem için bir neden verirse, onu ortadan kaldırıyorum."

Marina başını salladı, bu konuda onunla tartışamayacağını biliyordu. Evrak çantasını alarak ay ışığının aydınlattığı rıhtımlara ve tekne iskelelerine baktı. Bir düzine çeşitli yelkenli ve kamaralı tekne bağlıydı ve karanlık suda sallanıyordu. Rıhtımın en ucunda, pencereleri sıcak sarı ışıkla aydınlatılmış koyu renkli bir mega yat şık bir gölge gibi belirliyordu.

"İşte Fuentes'in iki adamı geliyor," dedi Cain. Homurdandı, sesi memnun gibiydi. "İnsanlar. Bu bizim lehimize bir puan."

Marina yattan inip rıhtımın ahşap tahtaları üzerine çıkan iri yarı iki korumayı izledi. Plaj kıyafetleri ve parmak arası terlikleriyle teknelerinden inip çıkan diğer tekneçilerin arasına hiç de yakışmayan koyu renk takım elbiseler giymiş olan iki koruma, Marina'nın geldiğinde beklemesi için talimat aldığı rıhtımın ucuna yaklaştı.

"Tamam, hadi şu işi bitirelim," dedi ve emniyet kemerini çözdü. Bir elinde evrak çantası, kapı koluna uzanmak için döndü. Cain'in eli omzuna geldi ve duraklamasına neden oldu. Kafası karışmış bir halde dönüp ona baktı. "Ne oldu? Bir şey mi unuttum?"

"Evet. Bu." Arabanın kabinine doğru eğildi ve kısa da olsa şehvetli bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Bakışları ağırbaşlı, hatta acımasızdı ama fırtınalı gümüş gözlerinin derinliklerinde kehribar rengi kıvılcımlar parlıyordu. Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünerek yanağını okşadı. "Güvende kal, Marina. Ne diyorsam onu yap. Bana söz ver."

Başını salladı. "Söz veriyorum."

Adamın yoğun bakışları, onu bırakmadan önce uzun bir süre daha kızın üzerinde kilitli kaldı. Araçtan indi ve kadın arabanın kapısını açarken onun yanına gitti.

yolcu kapısını açtı ve park alanına adım attı. Tehlikeli görünen iki adama yaklaşırlarken Cain'in avuç içi kadının sırtının alt kısmına yerleşti, sıcaklığı ve gücü güven veriyordu.

Marina omuzlarını dikleştirmiş ve çenesini yukarıda tutarak ilerledi. Böyle adamların önünde nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Amcasının Vory askerlerinin gözetimi altında geçirdiği yıllar ona şimdi Fuentes'in muhafızlarına doğru yürüyüp her birine soğukkanlı bir baş selamı verirken kullandığı özgüveni kazandırmıştı.

"Bayan Moretskova," dedi ikisinden daha iri olanı selamlayarak. "Senyor Fuentes sizi bekliyor. Size gemisine kadar eşlik edeceğiz."

"Teşekkür ederim." Bir adım attı ama ikinci adam avucunun içini Cain'in göğsüne dayayınca durdu. Görevli muhafıza baktı. "Bir sorun mu var?"

"Senyor Fuentes size başka birinin eşlik etmesini beklemekle ilgili bir şey söylemedi."

Cain'i hâlâ geride tutan adam alay etti. "Özellikle de onun türünden biri değil."

Marina boğazına tırmanan dehşet düğümünü yutkunarak geçiştirdi. Cain'in sessizliği ve tepkisizliği onun iki kat daha ölümcül olduğu anlamına geliyordu. İsteyeceği son şey bu görüşmenin başlamadan bitmesiydi. "Ben Anatoly Moretskov'un yeğeniyim. Kişisel güvenlik ekibim olmadan hiçbir yere gitmem. Eminim Bay Fuentes anlayışla karşılayacaktır. Anlamazsa, lütfen amcamla benim işimizi başka bir yere taşımaktan mutluluk duyacağımızı söyleyin."

Adamlar birbirlerine baktı, sonra birinci muhafız kulağındaki iletişim cihazına dokundu ve diğer uçtaki birine bir şeyler mırıldandı. Yoldaşına baktı, sonra başını sıkıca salladı.

"Nasıl isterseniz," dedi Marina'ya. "Senyor Fuentes adamınızın hoş karşılandığını söyledi. Ama işiniz bitene kadar silahlarını elimizde tutmamız emredildi."

Marina Cain'e baktığında belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. İkinci muhafız üstünü ararken ve koyu renk kot pantolonunun arka kemerinden yarı otomatik bir tabanca çıkarırken yüzü ifadesiz bir şekilde donuk kaldı. Biri kolunun altındaki kılıftan, diğeri de sol ayak bileğine bağlı olduğu yerden çıkarılan, kötü görünümlü birkaç bıçağa da el konuldu.

Sadece silahlar alındığında Cain geniş ağzının kenarında hafif bir gülümsemeye izin verdi. Marina onun sadece çıplak elleriyle de daha az ölümcül olmadığını ilk elden görmüştü. Sadece Fuentes'in ya da adamlarının onu test edecek kadar aptal olmamasını umuyordu.

İki muhafıza kaşlarını kaldırarak baktı. "Tatmin oldunuz mu?"

Büyük olanı onu takip etmesini işaret etti. "Bu taraftan, lütfen."

Ernesto Fuentes yatında, lüks bir salonun içindeki minderli kadife koltukta oturuyordu. Sıcak, cilalı ahşap ve gösterişli doğramalar duvarları kaplıyordu. Pirinç armatürler, teknenin su üzerindeki yumuşak salınımıyla birlikte sallanıp çınlayan kristal avizelerin ışıltısı altında parılıyordu.

Uzun boyu kadar geniş olan Kübalı mafya babası, Marina ve Cain içeri alınırken ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Seyrelmiş saçları mürekkep siyahına boyanmıştı ve muazzam miktarda pomatla yuvarlak kafatasına doğru taranmıştı. Karanlık bakışları Marina'ya yöneldiğinde, kara bıyığının kalem inceliğindeki çizgisinin altından yağlı bir gülümseme yayıldı.

"İyi dostum Anatoly ne kadar güzel olduğunuzdan bahsetmeyi ihmal etti. Lütfen içeri buyurun." Gülümsemesi donmuş bir halde koltukta yanındaki küçük boşluğu okşadı.

"Otursana canım."

Onun yanında duran Cain'in soğukkanlı sessizliği, içinden akan tehdidi yalanlıyordu. Kadın adama doğru ilk adımı atmaya bile düşünemedi, Cain Fuentes'in karşısındaki kulüp sandalyelerinden birine uzandı ve onun yerine çekti. Kadın yorum yapmadan sandalyeye çöktü ve çantasını kucağına koydu.

"Bir içki, belki?" Fuentes bir kez daha Marina'ya odaklanmadan önce Cain'e onaylamayan bir bakış attı.

"Hayır, teşekkür ederim." Marina ağzını eğip bükerek hoş bir gülümseme olduğunu umuyordu. "Sakıncası yoksa Bay Fuentes, doğrudan işe koyulmayı tercih ederim."

Kıkırdadı. "Ticaret kafası olan güzel bir kız. En sevdiğim tür."

Bu yorum üzerine Cain'in bütün vücudu zar zor dizginlenen bir tehdit yaydı. Marina havadaki değişikliği ya da Fuentes'in evrak çantasını aralarındaki kokteyl masasına koyup kilitlerini açarken onu nasıl hırsla incelediğini fark etmemiş gibi yaptı. Parayı çıkardı, ABD para destelerini Fuentes'in önündeki masanın üzerine yığıdı.

"İki milyon dolar," diye açıkladı. "Amcamın övgüleriyle."

Kısa bir homurtu çıkardı. "Peki ya disk?"

Çantanın içine uzandı ve gizli bölmeyi içeren sahte duvarı açtı. Flash belleği çıkarırken Fuentes hevesle elini uzattı. Marina ödülü elinden bırakmadan ona baktı. "Anahtarınız yanınızda mı?"

"Elbette." Sırıttı ve şakağına vurdu. "Güvende tutmak için ezberledim. Sen de kendininkini getirmişsindir umarım?"

"Buldum." Dövmeli kolunu uzattı.

Fuentes'in gözleri anlayışla açıldı. Eğlenerek başını sallayarak parmağını salladı. "Anatoly zeki biri. Eski dostum çıkarlarının iyi korunduğundan emin olmayı asla ihmal etmez."

Marina, "Özgürlüğünü çok ciddiye alıyor," diye cevap verdi. "Ve bu sürücüde ne olduğunu düşünürsek çok dikkatli olamaz."

"Evet. Çok haklısın canım."

Kübalı'nın yüzünde beliren esrarengiz gülümseme, kadının kan dolaşımına bir şüphe dalgası gönderdi. Parmaklarını şıklatarak içeride görevli iki korumadan birine

ve adam bir dizüstü bilgisayar getirip patronu için açtı.

Fuentes'in bakışları, diski kendisine vermesini beklerken ciddi ve karanlık bir hal aldı.

Marina tereddüt etti, birden emin olamadı. Fuentes'ten emin değildi. Yapmak üzere olduğu anlaşılmadan emin değildi. Şu anda aniden her şeyden emin olamıyordu. Amcasına olan inancından bile.

Cain ona baktı, yüzü benzer bir önseziyle gerilmişti. Elini kızın koluna dolayarak onu ayağa kaldırdı. "Buradan gidiyoruz."

"Ne oluyor lan?" Fuentes tersledi. İki koruması silahlarına uzandı. "Henüz hiçbir yere gitmiyorsun. Diski bana ver, kızım."

Başlarının üzerinde bir yerden hafif bir gümbürtü duyuldu. Sanki bir ceset salonun çatısına çarpmış gibiydi.

"Kahretsin." Cain keskin bir küfür savurarak Marina'yı yanına çekti. "Misafirimiz var."

Birisi İspanyolca bağırdı. Sonra yatın dışından silah sesleri yükseldi.

"Neler oluyor?" Fuentes bağırdı. "Bana kazık atabileceğini mi sanıyorsun?"

İki adamı silahlarını ona ve Cain'e doğrultmuşlardı ama salonun dışında kaos ve çatışma devam ederken yüzlerini panik kaplamıştı.

"Biz değiliz," diye hırladı Cain. Marina'ya baktı, yüzü ciddiye. "O burada."

Kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Adamın ürpertici ciddiyeti damarlarına buz gibi bir gerçekliğin akmasına neden oldu. Miami'de onu öldürmeyi başaramayan suikastçı onu tekrar yakalamıştı.

Cain onu arkasından itti. "Yerde kal, bebeğim. Önce beni geçmeden sana ulaşamaz."

Aynı anda Fuentes'in arkasındaki salonun penceresi patladı. Marina yere düştü, cam kırıkları yağarken başını kapattı ve tamamen siyahlar içinde devasa bir figür

taktik kıyafetleriyle otomatik silah sesleri arasında odaya daldı.

~ ~ ~

Uçuşan camlar, parçalanmış ahşap ve AK-47 mermilerinin kör edici spreysi, yatın gösterişli salonunu birkaç saniye içinde savaş alanına çevirdi.

Fuentes'in iki koruması bowling lobutları gibi biçilmiş, iki adam da ölü yığınlar halinde yere yığılmıştı. Patronları boynunun yan tarafındaki kötü bir yaradan kanlar içindeydi. Dehşete kapılmış bir hayvan gibi çığlık atarak kanepeden yere yuvarlandı.

Cain Kübalı kayıpları zar zor fark etti. Her şey bir anda olup biterken, onun için önemli olan tek şey Marina'ydı. Keskin nişancı odanın içinde ayağa kalkarken Marina, Cain'in onu koyduğu kokteyl masasının arkasına çömelmiş, düşen parçalardan korunmak için kollarını başının üzerinde kavuşturmuştu.

Tanrım, adam çok büyüktü.

Hayır, bir erkek değil. Kare kafalı ve şahin burunlu, tank gibi yapılı bir cins erkek. Alnına kadar inen siyah takkesinin altında gözleri kehribar rengiyle parlıyordu.

Silahını Cain'e doğrultan erkek, bir mermi daha sıkmaya başladı. Cain omzundan bir darbe aldı ama bu yakın mesafeden kazanılmış şanslı bir atıştı. Irk genetiği onu ileriye doğru itti. Tetikçinin gövdesine saplandı ve tüfeğin namlusunu tavana doğru savurdu.

Cain adamın ayak bileğine bir tekme atarak onu yere düşürdü. Tüfek için boğuşmalar, vahşi mermiler panelli duvarları yırttı ve tepedeki büyük avizeyi paramparça etti. Cain dirseğini vampirin boğazına geçirdiğinde, piç kurusu uludu ve sonunda silah üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Cain silahı kaptı, namluyu piçin çenesinin altına sıkıştırdı ve tetiği çekti.

Boş.

Sikeyim.

Güçlü eller yukarı kalktı ve hâlâ Cain'in elindeki silahı kavradı. Bir kükremeye Cain'i üzerinden savurdu ve ayağa kalktı. Erkek, gırtlığına aldığı hasar yüzünden hâlâ boğuluyor ve kekeliyordu ama bu onu yavaşlatmıyordu. Aksine, öfke suikastçıyı daha da kamçılıyordu.

Cain'in üzerine atladı, onu boğmaya çalışıyordu. Cain ona fırsat vermedi. Onu fırlattı ve iri gövdesini sağlam bir ahşap masaya çarptırdı. Çarpmanın şiddetiyle tahta parçalandı. Cain bir anda onun üzerine atladı ve çizmesinin topuğunu vampirin göğüs kafesine geçirmeye hazırlandı. Ama erkek ona doğru daha da hızlı uçu. Havalandılar, birbirlerini duvarlardan sektirdiler ve daha az disiplinli bir rakibi çoktan durdurabilecek cezalandırıcı darbeler savurdular.

Bu Cins erkek, kıyafetlerinin ve silahlarının militarist tarzının ötesine geçen bir eğitim ve deneyime sahipti. Profesyoneydi, doğma büyüme bir katildi. Cain'in bilmesi gerekirdi.

"Sen bir Avcısın," diye hırladı, ön kolunu suikastçının çenesinin altına dayadı. "Seni onun peşinden kim gönderdi?"

Piç cevap vermek yerine ona kafa attı. Cain hırladı ve acıyı silkeledi, gözlerine kan damlıyordu.

"O bir Breedmate, seni pislik."

"Umurumda mı sanıyorsun?" Avcı dişlerini gösterdi. "Yüzlerce hayat tehlikede. Hepsi bu kaltak ve amcası yüzünden. Bir tanesine bile değmez."

Cain kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir kükremeye, suikastçı avucunun içinde kaydı. Sıcak acı Cain'in karnını boydan boya kesti. Bıçak onu parçalara ayırırken Marina çığlık attı. Sendeleyerek geri çekildi. Avcı peşinden geldi, bıçak havayı kesip biçiyordu.

Cain erkeğin yumruğunu yakaladı ve sertçe sıkarak uzvunu kopardı. Daha da yukarı iterek azami acı çekmesini sağladı. Avcı böğürdü ama Cain merhamet göstermedi.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu. "Karamenko için değil.

Söyle bana, lanet olası!"

"Kim olduğu önemli değil. Ve ben sonuncu olmayacağım. O dosya onda olduğu sürece olmaz." İri erkek sertçe inledi ve göğsü kabarak gevşedi. Gözleri cinayet ateşiyle yanıyordu, dişleri açık, nefes nefese ağzında hançer gibiydi. "O kaltak ölmeli kardeşim."

Cain başını salladı, kadınına zarar verecek bir katile karşı hiçbir yakınlık hissetmiyordu. "Onu istiyorsan, önce beni geçmelisin."

"Karar senin."

Tekrar birbirlerine çarptılar, güç ve vahşetin neredeyse eşit olduğu bir maçı. Cain'in bu piçi alt etmek için çok çalışması gerekmişti. Ama öfkesi volkanik olmaktan çıkıp ölümcül bir soğukluğa ve odaklanmaya dönüşmüştü. İri adam altında sıkışıp debelenirken, Cain korumaların yere düşen tabancalarından birine uzandı.

Son derece sakın bir şekilde, silahı Avcı'nın kafatasının tam ortasına boşalttı.

"Cain!" Marina Fuentes'in yanına çömelmiş, elini onun koluna koymuştu. Ayağa fırladı ve ölü suikastçının üzerinden kalkan Cain'e doğru koştu. "Aman Tanrım, Cain. Her yerin kanıyor."

Onu kendinden uzaklaştırdı, hala şiddetle titriyordu ve onun rahatlığını kabul edemeyecek kadar sınırdaydı. "Ben iyiyim. Tanrım, senin de kanaman var."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Kan benim değil." Fuentes'in yığılmış cesedini işaret etti. "O öldü."

Elini kızın saçlarında gezdirdi. "O umurumda değil."

Yutkundu ve suikastçının hareketsiz bedenine baktı. Bakışları tekrar Cain'e döndüğünde gözleri korku ve belirsizlikle doldu. "Benim hakkımda söylediği şeyler. Ne demek istedi?"

"Bilmiyorum."

"Hayatların tehlikede olduğunu söyledi, Cain. Yüzlerce. Kimin hayatı?"

Cain onun sesindeki kafa karışıklığını duyarak başını salladı. Ve isteksiz ama derinleşen bir korkunun sınırını. Amcası hakkında daha önce de şüpheleri vardı. Bu geceden sonra bu şüpheler soğuk bir kesinliğe dönüşmüştü. Anatoly Moretskov Marina'yı kullanmıştı. Onu kandırmıştı. Sirtında bir hedef olacağını bilerek onu dışarı göndermişti.

Kabil bu suçların her biri için o piçi öldürmek istedi.

Şimdilik daha çok istediği tek şey Marina'yı etraflarını saran katliamdan uzaklaştırmaktı.

Sadece onu eve götürmek istiyordu.

"Hadi tatlım." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Flaş belleği al. Burası her an JUSTIS ile dolup taşabilir. Hadi gidelim buradan."

BÖLÜM 18

Bram ve Lana onları Darkhaven'a girer girmez karşıladı.

"Aman Tanrım," diye soludu Lana, yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diye mırıldandı Cain, gerçi bu bile muhtemelen pek güven verici değildi. Sayamayacağı kadar çok çürüğü ve muhtemelen birkaç kırık kemiği vardı. Gövdesindeki yaranın kanaması nihayet durmuştu ama gömleği sırlı sıkılamdı ve parçalanmış bir paçavra gibi üzerinden sarkıyordu.

Marina da pek iyi görünmüyordu. Fuentes'in yaraları yüzünden kana bulanmış ve bir toz ve moloz tabakasıyla kaplanmış olan Marina, solgun yanakları ve Cain'in onu kollarına alıp gecenin geri kalanında bırakmama isteği uyandıran bir tür savaş yorgunluğuyla parlayan gözleriyle Cain'in yanında yürüyordu.

Ya da belki hayatının geri kalanında.

"Ne oldu böyle?" Bram endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

Cain onu ve diğerlerini Fuentes'le buluşma ve bunun iyi sonuçlanmayacağı konusunda bilgilendirmişti. Ama eve silah dumanı ve ölüm kokusuyla dönmek planının bir parçası değildi.

Razor ve Logan da odaya girdiler.

Raze sırtarak, "Küba ile diplomatik ilişkiler buraya kadarmış," dedi.

Logan'ın koyu renk gözleri Cain'in üzerinde şaşkınlıkla dolaştı. "Yerel haberler ve internet bu gece Key Largo'da bir savaş bölgesi durumu yüzünden çıldırıyor. Bunun bir tesadüf olmadığını tahmin ediyorum."

Cain onlara Fuentes'in yatında olanları özetledi. Diğer Avcı'nın saldırısını ve Fuentes'in yatındaki verilerle ilgili şifreli yorumları aktarırken

Moretskov'un diski, Marina'ya bakmaktan kendini alamadı. Marina sessizleşmiş, kendi içine çekilmişti.

Kendinden bu kadar emin ve kararlı olduğunu bildiği bir kadın için, şimdi geri çekilmesi ona gerçekten ne kadar korktuğunu anlatıyordu - saldırıdan ya da ondan zorlukla kaçmalarından değil, bu geceki toplantının ortaya çıkardığı sorulardan. Amcası hakkında. Disk hakkında. Hâlâ ortaya çıkarılması gereken sırlar hakkında.

"Keskin nişancının bizden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Knox'un derin sesi Cain'in arkasından geldi. Kapı pervazına yaslanmıştı, grubun tam olarak bir parçası değildi ama tam olarak dışarıda da değildi.

Cain başını salladı. "O bir Avcıydı ama programdan tanıdığım biri değildi."

Bram ellerini kalçalarında birleştirdi. "Şu anda dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdayız. Kaçımızın kaçtığını ya da şimdi nerede olduklarını kimse bilmiyor."

Razor başını eğerek onayladı. "Ve ne zaman öldürülmesi gereken bir kardeşle karşılaşacağımızı bilemeyiz."

Cain bu gece olanlardan hiç tatmin olmamıştı. Avcı'yı Marina'ya tehdit oluşturduğu için öldürmüştü. Bundan asla pişman olmayacaktı. Ama bu eylem Cain'in göğsünde bir boşluk bırakmıştı. Berbat bir şekilde, tanımadığı kardeşinin canını almak, savaş alanında bir hayatı sonlandırmak kadar boş hissettiriyordu.

Avcı savaş kıyafetleriyle geldiğine göre, bu çok uygundu.

"Marina," dedi Bram. "Bu gece saldıran Avcı'nın koruman Yury'yi tanıdığını mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi tahta gibi. "Miami'de Yury keskin nişancıyı tanıdığını söyledi. Diski Fuentes'e teslim etmemi engellemek için birlikte çalışıyorlardı."

Knox şimdi odaya girmişti. "Avcı bir Rus muydu?"

Cain başını salladı. "Hayır. Amerikalı. JUSTIS'in onu teşhis edeceğinden eminim. Marina ve ben buraya dönerken bir grup ekip arabası otoyolda çığlık çığlığa ilerliyordu."

Logan, "Haberlerde ölenler arasında herhangi bir Breed'den bahsedilmiyor," dedi.

"Bundan emin misin?"

Razor Logan'ın ifadesini destekledi. "Sadece Fuentes ve tüm yat mürettebatı. Her şey televizyonda ve internette. Büyük bir uluslararası olaydan bahsediyoruz."

"İmkânı yok. O öldü. Bundan eminim." Cain Marina'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Ayağa kalkıp oradan yürüyüp gidecek hali yoktu ya. Tabii cesedini olay yerinden başka biri kaldırmadıysa."

Knox homurdandı. "JUSTIS'in ölü bir Avcıyı kayıtlardan uzak tutmak istemesi için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

"Sadece bir kişi," dedi Cain ve Knox'un kurnaz bakışları onun da aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Onlar için çalışıyordu."

"JUSTIS için mi çalışıyorsun?" Marina sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri çekildi. "Peki ya Yury? Yaklaşık on yıldır amcamın güvenlik ekibinin bir parçasıydı."

Parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Cain'in içgüdüleri, en azından Marina'nın iyiliği için yanlış olmasını umduğu bir cevapla karıncalandı. Çünkü eğer haklıysa, tüm dünyası yüzünde patlamak üzereydi.

"O dosyada ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Yutkundu ve gözlerini ona dikti. "Haklısın. Gerçeğe ihtiyacım var. Hepimizin gerçeği bilmeye ihtiyacı var."

"Evet," diye kabul etti Cain. "Ama dediğin gibi, dosya kilitli ve şifreli. İçindekileri yok etmeden onu hackleyemeyiz. Fuentes'in anahtarını bilmeden elimiz kolumuz bağlı."

"Biliyorum." Şimdi sesine biraz güç gelmişti. "Kapıyı açmak için onun anahtarına ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Bu yüzden anahtarı ondan aldım."

"Ne?"

"Ölmeden önce yeteneğimi onun üzerinde kullandım. İradesini büktüm, amcamın ona verdiği kodu bana söylemesini sağladım."

Vay anasını. Cain kısa bir iç geçirdi, becerikliliğine hayret etti. akıllı ve kararlı cesareti Bu

Kadın.

Kadını.

Onu odadaki herkesin önünde öptü, güzel yüzünü kanlı ellerinin arasında tuttu. "Sen harikasın. Bunu biliyor musun?"

Solgun dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynayıyordu.

"Disk ve iki anahtar da sende mi?" diye sordu Raze. Onun başını sallaması üzerine sıırttı. "O zaman ne bekliyoruz? Hadi şu orospu çocuğunu kırıp açalım ve içinde ne olduğunu görelim."

Herkes Razor'ın odasına taşındı. Akla gelebilecek her türlü bilgisayar ve elektronik cihaza sahipti ve Marina'nın veri sürücüsüyle ilgili talimatlarına hazır olması sadece bir dakikasını aldı.

"Cihazı taktığınızda program sizden anahtarları isteyecek" dedi. "Şifreleme bir tandem anahtarı arayacak. Bu dövmeyi taramak için kamerayı kullanın. Aynı zamanda bu sayısal kodu da girmeniz gerekecek."

On basamaklı bir sayı okudu ve Raze onu karaladı. "Tamamdır. Hadi gidelim."

Cain arkasına yaslandı, programın anahtarları kabul etmesini ve duvara monte edilmiş büyük monitörlerden birinde veri dosyalarından oluşan bir klasörün açılmasını sabırsızlıkla izledi.

"Dosya isimleri kodlanmış," dedi Razor. "Ne içerdiklerini görmek için onları tek tek açmamız gerekecek."

Rastgele bir dosyaya tıkladı ve ekran Fas'taki bir terör hücresinde gizli çalışan bir JUSTIS ajanının dosyasıyla doldu. Fotoğraflar. İsim. Kapak hikayesi. Saha raporları.

Raze bir sonraki dosyaya geçerken kimse tek kelime etmedi.

Başka bir JUSTIS ajanı, bu seferki Romanya'daki bir kaçakçılık çetesine yerleştirilmiş.

Üçüncüsü ise, hepsi de dosyada açıklanan bir düzine farklı kimliğe sahip bir JUSTIS ajanını detaylandırıyor.

Raze bir tane daha açtı, sonra bir tane daha. Birkaç dosyada Küba içinde çalışan ajanlar tespit edilmişti, bazıları Ernesto Fuentes'in yakın çevresine yerleştirilmişti.

Diskte kolaylıkla yüzlerce gizli dosya vardı. Hepsi de diğerleriyle aynı türden kişisel bilgiler ve görev verileri içeriyordu. Bir JUSTIS ajanının öldürülmesine neden olabilecek türden bilgiler.

Yanlış ellere geçmesi halinde Boris Karamenko'nun banka hesapları ve şifrelerinden bile daha değerli olabilecek türden bilgiler.

"Lanet olsun," diye tısladı Bram. "Bu dosyaların her biri birinin hayatı demek."

Razor bir tane daha açtı ve blok kafalı ve raptor burunlu, tehditkâr bir Breed erkeğinin fotoğrafı çıktığında Cain'in kanı dondu. "Kahretsin, bu o. Bu gece öldürdüğüm Avcı. On bir yıldır JUSTIS ile çalışıyordu."

Hemen arkasında duran Marina boğuk bir ses çıkardı. Cain arkasına baktı ve onu kalbi göğsünden sökölüyormuş gibi monitöre bakarken buldu.

"Bunlar iyi insanlar, Cain. Yüzlercesi... tıpkı o adamın bu gece söylediği gibi." Onun bakışlarını kasvetli bir şekilde tuttu. "Bunun Boris Karamenko'yu etkisiz hale getirmekle hiçbir ilgisi yok. Anatoly Amca özgürlüğünü satın almaya çalışıyorsa, bunu bu insanların hayatları üzerinden yapıyor. Bunu neden yapsın ki? Bunu nasıl yapabilir?"

Cain dudaklarını birbirine bastırdı, onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğinden emin değildi. Söylediği her şey doğruydı. Şimdi her şeyin önünde çözüldüğünü görmenin onu ne kadar incitmiş olabileceğini biliyordu.

Raze, yüzler ve belgeler Cain'in gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlayana kadar dosyaları açmaya devam etti. Moretskov'un aldatmacası yüzünden öfkeliydi. Sadece hayatlarını iyi ve tehlikeli bir işe adanmış insanları tehlikeye attığı için değil, aynı zamanda bu aldatmacanın Marina'ya verdiği acı yüzünden de öfkeliydi.

"Yeter," diye mırıldandı Cain, elini Raze'in omzuna koyarak. "Yeterince gördük."

Marina'ya bakmak için döndü ama Marina gitmişti.

BÖLÜM 19

Marina misafir odasındaki duşta durmuş, başını spreyin altına eğmiş, sıcak su çıplak vücudunun üzerinden akarken ellerini önündeki fayanslara dayamıştı. Kan ve kirden oluşan bir nehir ayaklarının dibindeki gidere doğru akarken, kendini bitkin hissediyor, şoktan sersemlemiş bir halde duruyordu.

Fuentes'in yatındaki çile onu sarsmıştı ama onu derinden sarsan veri dosyalarının açılmasıydı. Tüm o isimler ve yüzler. Tüm bu adamlar ve kadınlar emniyet güçleri için tehlikeli, gizli operasyonlarda hayatlarını riske atıyorlardı. Ve amcası onları en yüksek teklifi verene satmayı planlamıştı.

İnkâr etmek istedi. JUSTIS'in gizli verilerinin diskin içinde olduğunu iddia ettiği şey yerine nasıl olup da o diske girmiş olabileceğine dair bir bahane uydurmak istedi. Bunun bir tür hata olduğuna inanmak istedi.

Ama doğrudu.

Anatoly Amca ona yalan söylemişti. Onu kalpsiz ve iğrenç bir suça ortak etmişti. Tıpkı Cain'in önerdiği gibi onu kullanıyordu. O bir piyon ve kurbandan başka bir şey değildi ve yaptığı aptalca iş onu birçok şekilde öldürtebilirdi.

Eğer JUSTIS ajanlarının dosyalarından oluşan o dosya gerçekten Ernesto Fuentes gibi birinin eline geçmiş olsaydı, o da bir katil olurdu.

Yeni bir suçluluk ve öfke dalgası onu sardı. Gözlerini yakan yaşları tutup tutamadığından ya da buharlı su selinin onları yıkayıp geçip geçmediğinden emin değildi. Daha da aşağıya indi ve kolu en yüksek, en sıcak ayara çevirdi.

Bu yeterli olmayacaktı. Bir daha asla tamamen temiz hissedebileceğini sanmıyordu.

Sıcak eller etrafına uzandı ve onu yavaşça sağanaktan dışarı çekti.

"Hey." Cain onu kucağında çevirdi ve ıslak, sıvalı saçlarını yüzünden çekerek düzeltti.

Hâlâ giyinikti. Fuentes'le buluştuklarında üzerinde olan yırtık ve kanlı tişörtünü ve koyu renk kot pantolonunu su ıslatmıştı. Onu kendine çekti ve hiçbir şey söylemeden uzun süre sarıldı.

Marina sonunda sesini bulduğunda, sesi boğuk ve paslı çıkıyordu. "O haklıydı, Cain. Hunter, bu gece söylediği her şey. O haklıydı. Benim hayatım diğerlerinin hiçbirine değmez."

Cain'in dudakları başının tepesine bastırdı. "Doğru değil. Hayatınız her şeye değer."

Geri çekildi ve bakışlarını onunkilere dikti. "O sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve biz onu öldürdük."

"Hayır, aşkım. Onu ben öldürdüm. Seni değil." Cain'in gözleri ona şefkatle bakıyordu. "Ve doğru ya da yanlış, sebebi ne olursa olsun, seni hayatta tutmak için her şeyi tekrar yapardım."

Kendini ne kadar mutsuz hissetse de, yüzünün yan tarafını okşamak için uzandığında onun dokunuşuna sarılmaktan kendini alamadı. "Yury'yi ve onun da JUSTIS ile çalışıyor olması gerektiği gerçeğini düşünüp duruyorum. Miami'deki o gece bana böyle küçümseyerek bakmasına şaşmamalı. Amcama yardım etmek için onca insanın hayatını tehlikeye atacağıma gerçekten inanıyor muydu? Asla. Bunu asla yapmazdım. Onu durdurmanın bir yolunu bulurdum."

Başını sallayan Cain başparmağını kızın yanağına sürttü. "Amcan da bunu biliyordu. İşte tam da bu yüzden taşıdığın istihbaratla ilgili gerçeği sana söylemedi."

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Ona güvendiğim için kendime kızıyorum."

"Bunun için kendine kızma. Tüm suçu o hak ediyor."

"Onu bir canavar yapmayacak açıklamalar bulmaya çalışıyorum ama aklıma tek bir açıklama bile gelmiyor."

Söyleyeceği hiçbir Şey bunu mazur gösteremez ama bir yanım bunu anlamak istiyor. Bana nedenini söylemesini istiyorum. Onu gözlerimin içine bakmaya ve beni nasıl böyle kullanabildiğini açıklamaya zorlamak istiyorum."

Cain'in yüz ifadesi sertleşti. "Hayır, tatlım. Böyle bir Şey yapmayacaksın. Onun nedenlerinin bir önemi yok. Artık değil. Önemli olan tek Şey onu durdurmuş olmamız. Ve sen buradasın, kollarımda güvendesin."

Öpücüğü dudaklarına karşı nazik ve iffetliydi ve son birkaç saattir içinde çalkalanan sıkıntı fırtınasına rağmen, vücudu onun ağzını kendi ağzında hissetmeye karşılık verdi. Onu arzulamadığı bir an hiç olacak mıydı? Onun dokunuşunu ya da için için yanan bakışlarının sıcaklığını özlemediğı bir an olur muydu?

Tekrar yaklaştı, ona karşı duyduğu his kadar onun rahatlığını da arzuluyordu. Koluna işlenmiş güllerin çizgilerini takip etti.

"İstihbaratı JUSTIS'e teslim etmeliyiz, Marina." Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi, ona neye mal olabilecekleri konusunda hassas davranıyordu. "Onu da onlara teslim etmeliyiz. Birakalım kolluk kuvvetleri yapılması gerekeni yapsın."

Haklı olduğunu bilse bile, bu ona acı veriyordu. Öfkesine rağmen, amcasının içinde iyi bir Şeyler olduğuna inanmak istiyordu. Aksi takdirde, tüm hayatı bir yalandan ibaret olacaktı. Peki o zaman geriye ne kalıyordu?

"Sahip olduğum tek Şey o, Cain. Benim tek ailem." Boğazının arkasındaki sızıyı yuttu. "Annemle sadece üç kısa yıl geçirdim. Zar zor hatırladığım yıllar. Anatoly Amca benimle ilgilenen tek kişiydi."

"Artık senin de başka biri var."

Yüzünü kavradı, güçlü elleri inanılmaz derecede şefkatliydi. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve diliyle ağzının kenarlarını okşadı. Kadın onu içeri aldı, sıkıntı ve ıstırabının bir kısmı öpücüğün sıcaklığıyla eriyip yok olurken iç çekti.

Ellerini adamın omuzlarında gezdirdi, tenini kendi teninde hissetmek istiyordu. "Duş için fazla giyinmişsin."

Gülümsemesi karanlık ve hınzırcaydı. Birlikte yırtık tişörtünü ve sırlıklam kot pantolonunu çıkardılar, kanaması durmuş ama hâlâ ciddi ve acı verici görünen gövde yarasına dikkat ettiler. Marina adamın giysilerini ıslak bir yığın halinde geniş cam muhafazanın içindeki gömme bankın üzerine bıraktı, sonra da sabuna uzandı.

"Acıyor mu?" diye sordu, köpürttüğü ellerini adamın morarmış göğsünün üzerinde gezdirirken.

Başını hafifçe salladı, kadının pazılarına ve kollarının uzunluğuna doğru ilerleyişini izlerken gözleri parlıyordu. Dermaglifleri derin renklerle dolmaya başladı, altın ten renginden daha koyu bir tondan çivit, şarap ve altının alacalı tonlarına dönüştü.

"Gliflerinin böyle canlanmasını seyretmeye bayılıyorum," dedi parmak uçlarıyla desenlerini takip ederek ve özenli kavislerin ve süslemelerin en hafif dokunuşuna nasıl karşılık verdiğine hayret ederek. Karnının üzerinde daha dikkatli hareket etti ve Avcı'nın onu nasıl kestiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Bu gece çok korktum Cain. Benim yüzümden acı çekiyor olmandan nefret ediyorum."

"Acı mı çekiyorsun?" Parmakları kızın saçlarına saplandı ve sıcak bir şekilde ensesine dolandı. "Hissettiğim tek acı senin içinde olma ihtiyacı."

Onu kendisine doğru tuttuğu andan itibaren ereksiyonu ona karşı sertleşmişti. Artık çıplak olduğuna göre, sabunlu bedenleri arasında uzun ve kalın bir şekilde çıkıntı yapıyordu, içindeki sadece bu adama ait olan vahşiliğe seslenen bir sıcaklık ve güç sütunu. Kalbini ellerinde tutan bu muhteşem Irk erkeği.

Aşağı uzandı ve onun uzunluğunu okşadı, horozu onun kavrayışında tekmeleyerek daha da büyüdüğü, sıcak bir ihtiyaç sarmalı onun içinde kıvrılıyordu. Kadın onu okşayıp sıkarken, parmakları dans ederken bir iniltiyle başını geriye attı.

Taşaklarının üzerinden geçtikten sonra çelik gibi şaftının alt tarafından geniş, kadife yumuşaklığındaki tepesine doğru kaydı.

Çekirdeğinde biriken ısı, karşı koyamadığı bir açlığı harekete geçirdi. Onun önünde çömeldi, vücudunun erkeksi gücüne ve güzelliğine hayranlıkla bakarken hâlâ onu okşuyordu. Adamın eli saçlarına dolandı, sonra dilini dipten uca doğru gezdirdiğinde bir yumruk haline geldi. Ağzını sikinin başı üzerinde kapattığında, adam sıkı bir lanet tısladı.

"Ah, lanet olsun. Ağzın bir fırın gibi." Adam inledi, kadın onun tadını çıkarırken kalçaları ona doğru eğildi. "Çok güzel, bebeğim."

Bütün gece onu emip yalayabilirdi ama adamın onu ayağa kaldırması uzun sürmedi. Vahşi bir öpücükle ağzını aldı, dili derinlere daldı, dişleri dudaklarını törpüledi.

Dokunuşu vücudunda dolaştı, bir eli nihayetinde bacaklarının arasına kaydı. Adam içine girdiğinde nefesi kesildi, parmakları onu okşarken başparmağı klitorisiyle alay etti.

"Hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim. Şimdi senin içinde olmalıyım, Marina."

Zaten doruk noktasının eşiğinde olan kadının tek yapabildiği, adamın dokunuşu uzaklaşırken inlemektir. Onu önünde döndürdü ve ellerini fayanslı duvara doğru yönlendirdi. Adamın kaslı vücudu kadının her yerini kavururken, siki her seferinde yavaş ve lezzetli bir şekilde kadının içine doğru kayıyordu. Adam onu gerdikçe, doldurdukça, tükettikçe kadın zevkten titriyor, mutluluk içinde inliyordu.

Alçak hırıltısı damarlarında, iliklerinde titreşti. "Buraya boşalmak için gelmedim, ama lanet olsun Marina." Uzun ve acele etmeden ona karşı sallandı, her itme onu serbest bırakmaya doğru daha da yükseğe gönderdi. "Boşaldığını hissetmem gerek. Buna benim kadar senin de ihtiyacın olduğunu bilmem gerek."

"Evet," diye nefesini tuttu, orgazmı onu kükretiyordu. "Oh, Tanrım, Cain ... evet."

Kadın haykırır haykırmaz, adam kalçalarını geri çekti ve yeni bir aciliyetle ona güç verdi. Boşaldığında, bir kükreme ve onu o kadar derine sürükleyen bir itme oldu ki, nerede bittiğini ve başladığını bilmiyordu.

O zaman bile hareket etmeyi bırakmadı. Uzun bir süre, su soğuyana, kolları ağrıyana, kalçaları onunkilere değip titreyene kadar.

Duşu kapattı ve dikkatlice doğrulması için ona yardım etti. Onu tatlı, aç bir şekilde öptü, göz bebekleri dönüşmüş gözlerinin alev alev yanan ışığında daraldı.

"Bu inanılmazdı." Onun burnunun ucunu öptü. "Sen harikasin."

"Yani sen-" Adamın gövdesine dokundu ve eli kanlı çıktı. "Oh, kahretsin. Cain, yaran yırtılmış."

Homurdandı, sesi tamamen ilgisiz geliyordu. "İyileşeceğim. Sadece biraz zaman alacak."

Ciddi kesiklerin ölümlü bir adamı morga değilse bile hastaneye göndermeye yeteceğini biliyordu. Cain'in Irk genetiği ona hızlandırılmış bir iyileşme yeteneği vermişti ama yine de acı çekiyor olmalıydı. Biraz zamandan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Kana ihtiyacın var."

Kaşları kısa bir süre çatıldı. "Birkaç günlüğüne değil. Ben iyiyim."

Kalbi, onu korurken aldığı yara için acıyordu. Yardım etmek istiyordu ama aynı zamanda onu rahatlatmak da istiyordu. Ona ihtiyacı olabilecek her şeyi vermek istiyordu.

"Benimkini alabilirsin."

Sanki kızın boynuzları çıkmış gibi geri çekildi. "Hayır. Yüce Tanrım. Hayır, Marina. Ne teklif ettiğinin farkında değilsin."

"Evet, biliyorum." Bunu söylediğine inanamıyordu. Herhangi bir şüphesi olduğu için değil, bundan daha fazlasını isteyebileceğini düşünmediği için. Bir kan bağı. Onunla. "Senin kana ihtiyacın var, Cain. Eğer benimkini istiyorsan-"

"Hayır." Duştan çıktı, neredeyse kızın onu takip edebileceğinden daha hızlıydı. Bu bile onun için yeterince uzak görünmüyordu.

onu. Bir havlu kaptı ve kalçalarına astı. Şimdi ona baktığında, gözleri hâlâ parlıyordu ama aynı zamanda korkuya çok benzeyen bir şeyle aydınlanmıştı. "Tek bir tat sonsuza dek sürer. Geri dönüşü yok."

Sokulmamış gibi davranamazdı. Sokulmaktan daha kötüsü, çaresizdi. "Oh, bu doğru. Ve bu isteyeceğin son şey, asla kıramayacağın bir pranga."

Nefesinin altından küfretti. "Kastettiğim bu değildi, seninle değil."

"Hayır mı?" Sesi acı geliyordu ama elinde değildi. Bu gece çok şey kaybetmişti ama hiçbiri onu kaybetme düşüncesi kadar acı vermemişti. Tabii ona gerçekten sahip olduysa. "Sanırım bu gece sonsuza dek kelimesinden bahsettikten sonra yatağımdan fırladığında bir ipucu bulmalıydım."

"Ne?" Kaşları daha da çatıldı. "Bu yüzden gitmedim. Her şeyi yanlış anlıyorsun Marina."

Bornozunu çekti ve onu misafir odasının oturma alanına kadar takip etti. Uzun adımları onu kapalı kapıya doğru götürdü. "Eğer yanılıyorsam, o zaman neden şimdi gidiyorsun? Neden seni önemsemişim fikri -ben-" Diline dolanan itirafı, ona aşık olduğuna dair korkunç gerçeği ısırarak geri aldı. "Seninle birlikte olmak istediğim gerçeği neden seni çekip gitmeye bu kadar hevesli yapıyor?"

Soğukkanlılıkla durdu. Ona bakmak için dönmesi bir anını aldı. "Seni incitiyorum. Bunu hiç istemedim Marina. Buraya bu şekilde, şu anda gelmek bir hataydı. Ve ben ... üzgünüm."

"Bir hata." Odadaki havanın bir kısmı sıkıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir nefes verdi, yüzü azapla doluydu. "Bugün senin içindeyken başka bir imgelem gördüm. Seni bulanık bir suyun içinde gördüm. Nefes almayı bırakmıştın Marina. Boğulmuştun. Ve ben de oradaydım. Seni kurtarmaya çalıştım, ama ..."

"Bu yüzden bu kadar garip davrandın." Yutkundu. "Tam olarak ne gördün? **Neredeydik?** Nasıl oldu da

Ne zaman? Ne zaman?"

"Bu cevapların hiçbirini bilmiyorum. Tek gördüğüm bir anlık bir görüntüydü. Sadece birkaç saniye, daha fazla değil. Anlamlandırmak için yeterli değil. Senden uzak durmaya çalışmak dışında, gördüklerimi değiştirmek için bir şey yapacak kadar da değil." Alay etti. "Açıkçası, şu ana kadar bunu çok iyi yapıyorum."

Marina ona doğru yürüdü. "Cain, ne gördüğünün bir önemi yok. Kaderime karar verilmişse, ikimiz de bunu değiştiremeyiz. Gördüklerin beni korkutmuyor."

"Öyle olmalı. Tanrım, bu beni kesinlikle korkutuyor."

"Yani öylece çekip gidecek misin? Senin için bu kadar kolay mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu kolay değil. Senden uzak durmak hayatımda yapacağım en zor şey olacak. Ama gördüğüm şeyin gerçekleşmesini engellemek anlamına geliyorsa bunu yapacağım."

Anlayış ona yerleşti, ama çok az rahatlama getirdi. Abbie'yi kurtaramadığı için onu terk ediyordu.

"Ben o değilim, Cain."

"Bunu biliyorum." Cevabı ayıktı, bakışları kadar acımasızdı. "Sen o değilsin ve olmanı da hiç istemedim. Abbie'yi hiçbir zaman seni istediğim gibi istemedim Marina. Onu hiç böyle sevmedim... senin gibi değil. Tanrım, yakınından bile geçmedim. Senin için hissettiğim gibi biri hiç olmadı. Asla da olmayacak."

Bu boğuk sözlerle rahatlamak istedi. Tüm kalbiyle, onun bu sözlerde ciddi olduğuna inanmak istiyordu.

Yine de odadan çıktı, kapıyı arkasından kapatırken başka bir şey söylemedi ve onu orada tek başına bıraktı.

BÖLÜM 20

Kamarasının özel banyosunda ayakta duran Cain, taze kanamayı durdurmak için göbeğinin etrafına bir bandaj bağladı. Önündeki aynada yansıması öfke ve nefretten oluşan bir maske gibi ona bakıyordu. Hepsi kendi kendine yönelmiş ve hak edilmişti.

Az önce lanet bir korkak gibi Marina'yı terk etmişti. Onun için en iyisini yapmaktan, son imgeleminde gördüğü kaderi değiştirme umuduyla yapmaya kararlı olduğu fedakârlıklardan bahsediyordu.

kaçınmak istediği kendi acısıydı.

Sadece en güçlü savunmalarını yıkmakla kalmamış, aynı zamanda kalbindeki yerini bir başkasının alamayacağını garanti etmiş olan kadını kaybetmenin acısı.

Bu geceki şefkatiyle onu neredeyse mahvediyordu. Onun iyiliğini düşündüğü için onu görmeye gitmişti ama onun yerine onunla ilgilenen o olmuştu. Bu gece cehennemi yaşamıştı. Kendi türünün en yiğitlerini bile yerle bir edebilecek bir cehennem. Bunun yerine ona vücudunu, tatlılığını ve sevgisini sunmuştu.

Ona kanını sunmuştu. Sonsuz bağını.

Vay anasını.

Cain aynadaki bitkin yüze baktı. Parlayan irisler. Şerit gibi ince gözbebekleri. Ağızını dolduran, uçları jilet gibi keskin ve beslenme ihtiyacıyla titreşen dişler.

Yaraları ciddiydi ama geçecekti. Bir insan şahdamarına tutunmak iyileşmesini hızlandırabilirdi. Şansı yaver giderse, Marina'ya duyduğu vahşi susuzluğu da dindirebilirdi. Marina hayatına girdiğinden beri, içindeki cins ve erkek olan her şey onu amansızca Marina'ya doğru çeken bir çekim alanına kapılmış gibiydi.

Darkhaven'da daha fazla kalırsa, özellikle de vücudu beslenmeye ihtiyaç duyarken ve damarları hâlâ Marina'nın ona sunduğu her şeyi istemekle titreyirken, onurunun dayanacağına güvenmiyordu.

Giyindi ve Razor'ın odasının önünden geçti; kardeşlerinin konuşmalarının alçak mırıltısı koridora kadar süzülüyordu. Lana gitmişti ama Bram ve Logan, JUSTIS'in gizli operasyon dosyalarının bir başka koleksiyonunun ekranda açık olduğu monitörlerde Raze'in etrafında toplanmışlardı. Knox diğer avcılardan ayrı duruyordu, kalın omuzlarından biri duvara yaslanmıştı.

Odaya girdiğinde erkeğin düz bakışları onu karşıladı. Knox'un temkinli bakışları, aşağılamadan cinayete kadar uzanan bir skalada ibreyi ortaya yakın bir yere itti. Son birkaç saattir aralarındaki temkinli ateşkes hiçbir şekilde onaylanmamıştı ama bu da bir başlangıçtı.

Cain odaya girerken kardeşine hafifçe başıyla onay işareti yaptı. Knox karşılık vermedi.

"Bok gibi görünüyorsun." Erkek ona onaylamayan bir bakış attı, burun delikleri alevlendi. "Ve yol ölümü gibi kokuyorsun."

Bram ona doğru baktı. "Yaraların görüldüğünden daha mı kötü?"

Cain başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz dikkatsiz davrandım ve yine kendimi yırttım."

Razor klavyeden uzaklaştı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "İçimden bir ses buna değdiğini söylüyor."

Aynen öyle. Her ne kadar bu söz için kardeşinin taşaklarını patlatmak istese de, Cain'in sesi, düşünceleri duşta öne doğru eğilmiş Marina'nın kendisini onun sıcaklığına gömdüğü görüntüsüne takılıp kaldığında kurudu. Bir de önünde çömelmiş, sabunlu elleriyle onu okşarken, hınzır ağzıyla onu boğazının derinliklerine çekişinin aynı derecede erotik anısı vardı.

Hatırladıkça sertleşiyordu, hatta onunla olan ilişkisini nasıl bıraktığına dair duyduğu pişmanlık onu ağırlaştırıyordu.

"O nasıl?" Bram sordu.

"Bu gece tüm dünyasının yüzüne patladığını düşünürsek, çoğundan daha iyi." Amcasının ihaneti yüzünden sesinde hissettiği acı, yaşadığı sürece peşini bırakmayacaktı. Ve Anatoly Moretskov'un bu ihanet için hâlâ yapması gereken bir iş, ödemesi gereken bir bedel vardı. "Ona JUSTIS'i amcası da dahil olmak üzere tüm bu olanlardan haberdar etmemiz gerektiğini söyledim."

Logan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Nasıl karşıladı?"

"Yapılması gerekenin bu olduğunu biliyor ama bunun için acı çekiyor. Amcası hayatının büyük bölümünde onun tek ailesi oldu. Yeniden başlamak onun için kolay olmayacak."

Bram düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bunu yapmasına yardım edebiliriz. Lana'nın onun kendini yabancı hissetmesine izin vermeyeceğini biliyorsun. Şimdiden Marina'dan sanki sonsuza dek buradaymış gibi bahsediyor."

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim." Cain kardeşinin eline uzandı ve kısa bir süre sıktı. "Ciddiyim dostum." Bram ve eşine duyduğu minnettarlığı inkâr edemezdi, özellikle de kendisini bu kadar cömertçe karşıladıkları için geri içine ve Darkhaven ve yapılmış Marina kendini rahat ve kabul edilmiş hissediyordu. Razor ve Logan onunla sekiz yıl önce kaldıkları yerden devam etmişlerdi, Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Knox'a gelince, Cain'in aralarında açtığı yarığın iyileşmesi zaman alacaktı ama o eski yaranın hamlığının bir kısmının şimdiden azaldığını hissedebiliyordu.

Ne yazık ki Darkhaven'da daha fazla kalamayacaktı.

Marina'ya söylediklerinde ciddiydi. İçinde kalarak onun geleceğini tehlikeye atmayacaktı. Amcasının onu soktuğu tehlike artık sona ermişti. JUSTIS, Anatoly Moretskov'un icabına nasıl uygun görürse öyle bakabilirdi.

Marina'nın burada, Darkhaven'da, onu önemseyen iyi insanlarla birlikte istediği kadar yaşayabileceği bir evi olacaktı.

Bram sanki Kabil'in düşüncelerinin yönünü biliyormuş gibi onu inceledi. Kurnaz erkek hiçbir şeyi kaçırmazdı ve şimdi de kaçırmıyordu.

"Neden o kadına bir veda konuşması yaptıktan sonra buraya geldiğiniz hissine kapılıyorum?"

Razor kaşlarını çatarak Cain'e baktı. "Hayır. O kadar aptal olamaz. Kafasında göz olan herkes adamımızın ona aşık olduğunu görebilir."

Kardeşi haksızmış gibi davranmayacaktı. Her iki konuda da.

"Hayatımın büyük bir bölümünü kaşınması gereken her kaşıntının peşinde koşarak geçirdim. Bundan zevk aldığımı kendimi bile inandırmıştım." Omuz silkti. "Hayatımı basit tutarak, karmaşıklıktan uzak, kendi tercihimle yalnız yaşadım. Sonra o geldi ve bana varlığımın ne kadar boş olduğunu gösterdi."

Logan kısık bir ıslık çaldı. "Kahretsin, bu kıza gerçekten çok kötü davranıyorsun."

Bram başıyla onayladı. "Ve bu tek yönlü bir yol da değil. İkinizi birlikte görmek bu konuda hiçbir şüpheyi yer bırakmıyor."

"Hayır," dedi Razor. "Öyleyse neden Marina ile anlaşmak yerine burada bizimle vakit kaybediyorsun?"

"Çünkü korkuyor." Knox'un derin sesi tüm ciddiyetsizliği ve iyi niyetli tavsiyeleri kesip attı. "Kahretsin, bir şeyden çok korkuyorsun."

Cain, kardeşi ve bir zamanların en yakın arkadaşının delici bakışlarıyla karşılaştı. Onu, hareketlerini korkunun yönetmesine izin vermekle suçlamaya cesaret edebilecek çok az insan vardı. Knox bunlardan biriydi. Bir diğeri de korumak için her şeyi yapabileceği güzel sarışındı. "Haklısın. Korkuyorum, Knox. Çünkü Marina'yla daha fazla kalırsam, onun ölümünü izleyeceğimi biliyorum."

"Bir imgelemden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Ve gördüğüm dehşetin bir daha asla yaşanmayacağından emin olmanın tek yolu onun gitmesine izin vermek."

"Bu çok kahramanca bir düşünce, kardeşim. Ne güzel bir onur duygun varmış." Knox'un cevabı kırılmıştı ve biraz da kesici değildi. "İş Abbie'ye gelince hiç duymaman çok kötü."

Knox, nişancı ustalığıyla vuruşunu yaptıktan sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Cain odaya çöken sessizlikte öylece durdu, kardeşinin ona savurduğu tüm hıncı hak ettiğini biliyordu. Ama bu onu daha az pislik gibi hissettirmiyordu.

Öfke patlaması, asla sahip olamayacağı bir kadın için damarlarında hâlâ sıcak bir şekilde akan kana susamışlığını da azaltmadı.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," diye homurdanarak duyurdu.

Darkhaven'da daha fazla kapalı kalırsa ya Knox'un ya da Marina'nın boğazına yapışacaktı.

BÖLÜM 21

Cain odasında değildi.

Giyindikten ve misafir odasını çelişkili, yıpratıcı duygular sisi içinde arşınladıktan sonra, Marina sonunda yeterince acı çektiğine karar vermişti. Yeterince acı çekmişti. Adamın geri dönüp ona yanıldığını, öylece çekip gidemeyeceğini ve hayatını onsuz yaşayamayacağını söylemesini beklemekten bıkmıştı.

Ne kadar çabuk ya da ne şekilde biterse bitsin, onunla bir gelecek istiyordu.

Adamın fikrini değiştireceğini, misafir odasına dalacağını ve sonsuza dek onun olmasını isteyeceğini umuyordu. Çünkü o zaten onun olmuştu. O bu gerçeği kabul etse de etmese de öyle olacaktı.

Ama geri gelmedi.

Birkaç uzun dakika boyunca değil. Bir saat boyunca değil.

Bu yüzden, onun yerine bu savaşı ona götürüyordu.

Ama o orada değildi. Kamarasındaki boş yaşam alanının sessizliğinde duruyordu, kırılan kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, savaşa hazır. Veremeyeceği bir savaş.

Hiçbir yerde ondan iz yok.

"Lanet olsun."

Odadan çıkmak için arkasını döndü ve açık kapı aralığının bir Avcı'nın muazzam cüssesi ve hissedilir gücüyle dolu olduğunu gördü. Ama görmek istediği o değildi.

Aşık bir aptal gibi Cain'in peşinden koşarken yakalandığı için kendini garip hissetti. "Nerede olduğunu biliyor musun Knox?"

"Hayır." Koyu gök gürültüsü tonundaki mavi gözleri ona bakarken hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. "Bir süre önce Darkhaven'dan ayrıldığını biliyorum. Razor ve Logan da onunla birlikte gitti."

Gitti. İki ayyaş kardeşiyle birlikte gitmiş olması duymak isteyeceği türden bir haber değildi, özellikle de Kabil'in yaralı olduğu ve iyileşmesi için kana ihtiyacı olduğu gerçeğiyle birleşince.

Onun kanı dışında herhangi bir kan.

Onun ne yapıyor olabileceğini ya da kiminle olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Onun isimsiz, yüzsüz kadınlarla susuzluğunu gidermekten ne kadar rahat bahsettiğini hatırlamıyormuş gibi davranmaya çalıştı. Onun için bu yaşam tarzına geri dönmek bu kadar kolay olabilir miydi?

Onu ne kadar istese de, onun bu kadar çabuk ve kolay bir şekilde başka bir kadına yöneleceği fikriyle yaşıyıp yaşayamayacağını bilmiyordu ... ya da başka bir şey.

"Sen nasılsın?" Knox'un sorusu onu şaşkına çevirdi.

"Peki," dedi, otomatik bir tepki olarak.

Onun gerçekten umursadığını düşünmüyordu. Ama onu acısıyla baş başa bırakması dünyadaki en doğal şey olabilecekken, o hâlâ orada durmuş, ayık bir şekilde onu izliyordu.

"Aslında iyi değilim." Başını salladı ve ayaklarına baktı, sesinin bu kadar kırık çıkmasından nefret ediyordu. "Kardeşine aşığım."

Göğsünde alçak, düşünceli bir ses gürledi. "Zevkler ve renkler tartışılmaz."

Başını kaldırıp baktı ve Knox'un sesindeki alaycı tınıyı duyunca şaşırdı. Gülemezdi ama Knox gibi bir erkekten gelen mizah, belki de tüm dünya etrafında parçalanmıyormuş gibi görünmesini sağladı. Belki de biraz olsun umut vardı.

"Onu sadece birkaç gündür tanıyorum Knox. şimdi, onsuz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Birine bu kadar çabuk, bu kadar derinden aşık olmak nasıl mümkün olabilir? Olacak şey değil."

"Oluyor," dedi sessizce. "Nadirdir ama olur. İşin kötüsü, bazen parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor. Eğer

Cain akıllıdır, seni elinden geldiğince yakınında tutacaktır."

Knox açık kapıdan uzaklaştı, koridora geri dönmek üzereydi.

"Abbie'yle sana ihanet etmedi."

Marina'nın sözleri iri yarı erkeği durdurdu ama o arkasını dönmedi. Marina devam etti, gerçeği bilmesini istiyordu çünkü her iki inatçı, dik kafalı kardeşin de onları uzun zamandır ayıran uçurumu kapatmak için biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Ona değer veriyordu Knox, ama aranızda özel bir şeyler olduğunu fark eder etmez Cain geri adım attı. Sadece gördüğü vizyonu engellemek ve onu korumak umuduyla onu izlemeye devam etti. İkinizi de acı içinde görmek istemedi."

Knox yüzünü ona dönmeden, sessizlik içinde bilgiyi özüksedi. Sonunda konuştuğunda sesi boğazında düğümlendi. "Bir şeyler söylemeliydi. Bana ne gördüğünü anlatmalıydı."

"Bunu biliyor," dedi Marina. "O zamandan beri bu pişmanlıkla yaşıyor. Ama sana ihanet etmiyordu ya da Abbie'yle aranızdaki ilişkiyi baltalamaya çalışmıyordu. Bunu bilmen gerekiyor."

Bir kez başını salladı ve bir süre öylece durdu. Sonra yoluna devam etti.

Marina nefesini bıraktı. Kardeşlerin arasını düzeltmeye çalışarak doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordu. Cain onların özel işlerine burnunu soktuğunu öğrenince çok kızabilirdi ama bu riski göze almıştı. Keşke onu paylaştıkları şeyin bir arada kalmaya değer olduğuna nasıl ikna edeceğini bilseydi.

Nereye gittiğinden bile emin değilken bunu yapmak zordu.

Ve oturup onun dönmesini bekleyemeyecek kadar gururluydu.

Odayı geçmeye başladı ama Cain'in yatağının yanındaki masanın üzerinde duran uydu telefonunu görünce ayakları yavaşladı. Mesaj ışığı yanıp sönüyordu.

Oraya doğru yürüdü ve cihazı aldı. Günlükte son zamanlarda üç cevapsız arama görünüyordu. Hepsi de son yarım saat içinde.

Hepsi amcasından.

Yatağın kenarına oturmuş, uyuşmuş bir halde telefonu tutuyordu. Anatoly Amca'ya ne yaptığını açıklamak istese de, kalbinin derinliklerinde bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. O bir canavardı ve yaşadığı sürece onu bir daha asla görmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Telefon elinde çalmaya başladığında Marina irkildi. Cevap vermek istemedi, onun sesini duymak ya da ona daha fazla yalan söyleme fırsatı vermek istemedi. Ama zil onun aramasıyla birlikte ötmeye devam ederken parmağı ekranın üzerinde gezindi. İçinden bir küfür savurarak telefonu açtı.

"Merhaba, amca."

"Marina? Oh, Tanrı'ya şükür!" Sesindeki panik akımı gerçekçiydi. "Sen iyi misin? Neredesin? Neden çağrılarima cevap vermiyorsun, moya radost?"

Benim neşem. Eskiden kendisini güvende hissetmesini ve önemsendiğini hissetmesini sağlayan bu sevgi ifadesi şimdi bir yalanmış gibi duyularını tırmalıyordu.

"Bir şey söyle, Marina. Ernesto Fuentes'in Amerika'da suikasta kurban gittiğine dair haberler duyuyorum. Neler oluyor?"

"Bu doğru," dedi. "Fuentes öldü. Birkaç saat önce yatında öldürüldü."

Anatoly sersemlemiş bir halde, canlı bir Rusçayla küfretti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bunu kim yapar?"

"Bir JUSTIS keskin nişancısı tarafından vuruldu. Miami'de beni öldürmeye çalışanla aynı kişi."

Uzun bir süre boyunca hatta sessizlik hakim oldu. "JUSTIS. Orada haberler böyle mi bildiriyor?"

"Hayır, amca. Bu gece kendi gözlerimle gördüm. Fuentes ve tüm adamları ben buraya geldikten birkaç dakika sonra öldürüldü."

onunla buluşun ve diski size teslim edelim."

"Sen . . . ne? Olay olduğunda orada mıydın?" Kelimeleri adeta ağzında geveledi. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, sevgilim. Nasıl bu kadar sakın konuşabiliyorsun? Yaralandın mı? Bana nerede olduğunu söyle, seni hemen çağırtayım-"

"Buna gerek kalmayacak."

"Gerekli değil mi? Marina, sen neden bahsediyorsun?"

Anatoly Moretskov aptal değildi ve o konuşurken Marina, yeğeninin de aptal olmadığını anlamaya başladığı anı hissetti. Bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha.

Sesine garip bir tereddüt karıştı. "Disk hâlâ sende mi, moya radost?"

"Evet, amca. Aldım."

"Güzel. Güzel. Bu çok iyi bir haber, Marina." Hattan bir nefes daha tısladı. "Hemen eve geleceksin. Diski getir."

O artık tehlikeliydi. Onu aksini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. Ama o da tehlikeliydi. Onu öyle yapmıştı.

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi. "Bu veriler JUSTIS'e ait. Onlara teslim edeceğim."

Bir an için soğuk bir sessizlik oldu. Amcasının sesi saf buz gibiydi. "Elimde kopyaları var, Marina. Bu görüşme bitmeden bile o dosyaları başkasına satabilirim. Bunun vicdanını sıplatmasını gerçekten istiyor musun?"

Tanrım, flash bellekte ne olduğu ya da bunun iyi insanların hayatları açısından gerçek maliyeti konusunda kafası karışmış gibi bile davranmadı. İçinde mide bulantısı yükseldi ama öfkesi onu uzak tuttu.

"Bana yalan söyledin. Beni kullandın." Sebepleri artık önemli olmasa da sormak zorundaydı. "Neden?"

"Çünkü bu işi yürütmek için güvenilebileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyordum." Bu ona ilk başta söylediği şeyle aynıydı, ancak şimdi aldatmacası onun güvenini bir silaha dönüştürmüştü. Ona çevirdiği bir silaha. "Fuentes ve ben her şeyi ayarlamıştık. Ona uygun gördüğü şekilde kullanması ya da paraya çevirmesi için kârlı JUSTIS verileri veriyordum. Karşılığında o da

Boris Karamenko'yu saf dışı bırakarak Karamenko'nun servetinin kontrolünü ve masanın başındaki koltuğunu devralmamın önünü açtı."

Marina sesini bulmakta zorlandı. "Bratva'dan asla ayrılmayacaktın."

"Ve sen de beni ikna etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceksin," diye cevap verdi tonsuzca. "Er ya da geç, o lanet olası yeteneğini kullanarak beni kendi düşünce tarzına çekmeye bile çalışabilirsin. Buna izin veremezdim Marina."

Arkasına yaslandı, en soğuk farkındalık sonunda üzerine yerleşti. "O verileri taşımamın içerdiği riskleri biliyordun. Eğer JUSTIS'ten biri planınızdan haberdar olursa, kuryenizin ölmüş sayılacağını bilmeliydiniz. Beni muhtemelen bir intihar görevine gönderdin."

Cain ondan şüphelenmekte haklıydı. Amcasına korkak demekle haklıydı, yeğenini sevdiğini iddia eden ama başını okşayıp onu sırtında bir hedef tahtasıyla dışarı gönderen biri.

Ona olan bağlılığı, onun sevgisine layık olduğunu kanıtlama ihtiyacı gözlerini öylesine kör etmişti ki, ondan şüphe etmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Onu son nefesine kadar savunabilirdi. Tüm bu süre boyunca onun için bir piyondan başka bir şey değildi.

Boğazına bir ıstırap düğümü düğümlendi. Yutkunarak geçiştirdi, ona kırıldığını duyma zevkini tattırmayı reddetti. "Kimseye güvenme. Rusya'dan ayrılmadan önce bana böyle demiştin. Bana değer veriyormuş gibi yaparken neredeyse tüm hayatım boyunca bana bunu söyledin. Güvenemeyeceğim tek kişi sendin."

Giderek artan sabırsızlıkla dolu bir iç çekti. "Eve gel, Marina. Veri diskini getir. Bu bir rica değil."

"Siktir git amca." Alay etti. "Senin de emirlerinin de canı cehenneme. O dosyalarla ne yapmak istediğimi sana zaten söyledim."

"Hayır, Marina. Böyle bir şey yapmayacaksın. Çünkü eğer o flaş belleği alıp Rusya'ya dönmezsen, görünüşe göre çok samimi olduğun o vampir yuvasını cehenneme çevireceğim." Kıkırdadı, şüphesiz onun korkusunu hissetmişti. "Nerede olduğunu her zaman izleyebileceğimden emin olmadan diski ve iki milyon doları elimden bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Başındaki tüm kan çekildi. Soğuk panik damarlarını doldurdu. "Buradan uzak dur. Anlıyor musun? Eğer Vory askerlerine buraya yaklaşmalarını emredersen, sana söz veriyorum, Cain onları parça parça sana geri gönderecek."

Alçak sesle, eğlence dolu bir kıkırdama çıkardı. "Adamlarım hakkında kim bir şey söyledi? Elimin altında hayal bile edemeyeceğiniz kaynaklar var. O yüzden, lütfen. Eve gel, Marina. Bana lanet diski getir. Seni yirmi dört saat içinde Saint Petersburg'da göremezsem, bir grup Breed paralı askerinin Darkhaven'a akın etmesini ve içindeki herkesi yok etmesini ayarlamam için tek bir telefon yeterli olacak - hamile kaltak da dahil. Sonra da arkadaşlarının ölümünü izledikten sonra eve döneceksin."

BÖLÜM 22

"Straplez elbisenin içindeki pembe saçlar sana gel-gel yapıyor."

Cain, Razor'ın çenesini eğerek son bir saattir oturdukları Key Largo'daki barın köşesine kadar takip etti. Genç insan kadın kırmızı bir kokteyl pipetinin ucunu çiğniyor, bakışları odanın öbür ucundaki Razor'la çarpışlıyordu.

"Kahretsin." Tamamen ilgisiz bir şekilde kaşlarını çatı. "On sekiz yaşında bile görünmüyor."

"Yirmi dört yaşında," dedi Logan. "Adı Lacy ve gerçekten çok tatlı biri. Bir ya da iki kez benim için kan ev sahipliği yaptı. Onunla tanışmak ister misin?"

Cain homurdandı. "Bu eyalette ilk isim olarak kaç kadın tanırıyorsun?"

Raze sırtı. "Daha iyi bir soru, kaç tanesini bilmiyor? Onu hiçbir yere götüremezsin."

"Ne diyebilirim ki?" Logan'ın sırtışı karanlık yüzünü aydınlattı. "Manyetik bir kişiliğim var. Benden özür dilememi istemeyin."

"Lacy ile tanışmak istemiyorum." Cain masadaki koltuğunda arkasına yaslandı. "Onu tartışmanız için size bırakıyorum."

Razor ona kısıp bir bakış fırlattı. "Buraya dokunacak bir şahdamarı bulmaya mı geldin, yoksa bütün gece surat mı asacaksın?"

Logan, "Burada bulunduğumuz süre içinde üç güzel bayanı korkutup kaçırdın," dedi. "Bilmiyorum, Raze. Sanırım özel bir şeye karşı iştahı var. Biraz daha kozmopolit bir şey."

Razor kıkırdarak, "Sanırım aradığınız kelime Moscovian," dedi.

Cain başını salladı. Marina Saint Petersburg'luydu ama onlara yardım edecek değildi. "Siz ikiniz kankam ya da bebek bakıcım olmak için mi peşime takıldınız? Bak ne diyeceğim,

Siktir et. Kötü bir fikirdi. Konuştuğumuz gibi yaralarım iyileşiyor, yani burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok. En azından siz ikiniz bütün gece neye ihtiyacım olduğunu düşündüğünüzü söyleyip duruyorsunuz."

"Neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyoruz," diye mırıldandı Raze. "Siz de öyle. Darkhaven'daki evinizde sizi bekliyor."

"Bunu tekrar tartışmayacağız." Cain sandalyesini dışarı itti. "Yapmam gereken şey hemen dışarı çıkmak. Tüm bu berbat durumu herkes için daha kolay hale getirmeliyim."

"İşini kolaylaştırmak için belki." Raze ona baktı. "Bence Marina'yı bir dakika bile görsen onu geride bırakacak cesareti bulamayacağından korkuyorsun."

"Burada kalırsam daha kolay olacağını mı düşünüyorsun?" Cain bu fikri reddetmek için çabalayarak başını salladı. "Eğer kalırsam, seçeneklerim bir gün onun ölmesini izlemek ya da onun için asla yeterince iyi olmayacak başka bir erkek bulmasını izlemekten ibaret olacak."

Razor yere baktı ve nefesinin altında küfretti. Ama Logan şimdi başıyla onaylıyordu. Cain şaşkın ama destek için minnettar bir ifadeyle kardeşine baktı.

"Haklısın dostum. Bu senaryoların ikisi de işkence olacak."

"Aynen öyle," dedi Cain.

"Gitmelisin."

"Ne oluyor Logan?" Raze kaşlarını çattı, inanamıyordu. "Bu bir çeşit saçmalık. Onu dinleme, Cain."

Ama Logan konuşmaya devam etti, yüz ifadesi hiç olmadığı kadar ciddiye. "Marina için endişelenmene gerek yok. Onu güvende tutacağız. Belki zamanla o da yeniden mutlu olur. Hatta zamanla senin o zavallı kışını bile unutabilir. Ona bu konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Cehennem gibi olacaksın." Öfke alevlendi ve Cain'i oturduğu yerden fırlattı. Kardeşini yakasından yakaladı, dişleri diş etlerinden fırladı. "Ona dokunan olursa, o orospu çocuğunu öldürürüm. Sen de dahil."

Avcı kıkırdadı ve ellerini kaldırarak arkasına yaslandı. "Şimdi bana hayatında o olmadan tek bir gün bile yaşayabileceğini söyle."

Razor bir kahkaha attı. Cain Logan'ı bıraktı ve şimdi kendilerine doğru dönmüş olan tüm insan kafalarına uyarı dolu bir bakış gönderdi. Kardeşine ters ters baktı. "Sen bir pisliksin."

"Evet, öyleyim." Logan pişmanlık duymadan sırtıttı. "Şimdi git Marina'ya öyle olmadığını kanıtla."

Cain bir an öylece durdu, kalbi bir matkap gibi çarpıyordu. Korku içini parçalıyordu. Sevdiği kadını kontrol edemediği ve nasıl engelleyeceğini bilemediği bir hayal yüzünden kaybetme korkusu.

Ama daha büyük korku, hayatının bir saniyesini daha onsuz yaşamaktı.

Bunu yapamazdı.

Bencil bir piç olduğu için ona hayatında ihtiyacı vardı - kader onu orada tutmasına ne kadar izin verirse versin.

Masadan uzaklaştı, onu kendisinden daha iyi tanıyan iki Avcıya bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kardeşlerine. Ailesi. Sahip olabileceği en iyi arkadaşlar.

"Gitmem gerek."

Razor sırtıttı. "Evet."

Cain bardan çıktı ve koşmaya başladı. Darkhaven'a yürüyerek de aynı hızla ulaşabilirdi ve kardeşlerini bekleyecek sabrı yoktu.

Eğer önünde bir gelecek varsa, bu Marina ile olacaktı... eşi olarak.

Tek umudu kızın hâlâ ona sahip olmak istemesiydi.

~ ~ ~

Cain, Darkhaven'ın içine girene kadar yavaşlamadı. O zaman bile, Marina'nın misafir odasının açık kapısına ulaşana kadar botları koridordaki mesafeyi tüketti. Gül-

Kadının baharatlı kokusu duyularını sardı, onu yatıştırmakta ve baştan çıkarmakta asla başarısız olmayan anlık bir merhemdi.

"Marina."

Yatağın kenarında durdu, adam içeriye ilk geçici adımı atarken sırtı ona dönüktü. Adam adını söylediğinde omurgası sertleşti. Sarışın başı yukarı kalktı ama dönmedi.

Cain ona yaklaştı ve ne yaptığını fark etti. Sessiz ve istikrarlı bir kararlılıkla bavulunu hazırlıyordu.

Onun yanına doğru yürüdü. Yatağın üzerine özenle katlanmış giysilerini görünce göğüs kafesinin arkasında soğuk bir boşluk oluştu. "Neler oluyor?"

"Burada kalamam. Gitme vaktim geldi."

Güvercin grisi şal elbiseyi aldı ve çantaya yerleştirmeye başladı. Henüz onu içinde ya da dışında görme zevkine erişemediği, kıvrımları saran bir elbiseydi bu. Elbiseyi onun elinden aldı ve hâlâ paketlenmesi gereken diğer eşyalarıyla birlikte yatağın üzerine koydu.

"Gidiyorum da ne demek?" Marina ona bakmamaya kararlı görüldüğünde, adam çantanın kapağını kapattı, sonra da hafifçe omuzlarından kavrayarak yüzünü ona çevirdi. "Marina, nereye gitmek için ayrılıyorsun? Burası artık senin evin... eğer öyle olmasını istiyorsan."

"Hayır, değil." Omurgasındaki çeliğe rağmen bordo gözlerinde acı parlıyordu. "Ait olduğum yere geri dönmeliyim."

"Sen buraya aitsin."

Başını salladı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Rusya'ya geri dönüyorum, Cain."

Adamın gevşek tutuşundan kurtulup toplanmaya devam etti. Göğsündeki soğukluk daha da genişledi, daha da derinleşti. Şimdi farklı türden bir korkuyla dolmaya başlamıştı. "Artık oraya geri dönemezsin. Çok tehlikeli."

Ona kırılğan bir gülümseme gönderdi. "Sadece suya yaklaşırsam, değil mi? Bana bir şey olmaz. Beni güvende tutmak artık senin yükümlülüğün değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Aman Tanrım. Ciddiydi. Bunu gerçekten yapıyordu.

Her şeyi berbat etmişti. Sesinde ya da hareketlerinde tereddüt olmamasına bakılırsa, telafisi mümkün olmayan bir şekilde. Onu kendinden uzaklaştırmıştı çünkü onu hayatına, kanına bağlı bir eş olarak yaklaştırmaktan çok korkuyordu.

"Pislik gibi davrandım, Marina. İstemediğim birçok şey söyledim-"

"Dur, Cain. Lütfen." Sesi boğuk geliyordu. "Bunun seninle ya da bizimle bir ilgisi yok. . . ya da bizimle."

"O zaman neden bana bakmıyorsun?" Parmaklarının ucuyla çenesini yakaladı ve yüzünü kendisine doğru çekti. "Bu gece seni incittim ve özür dilerim."

Gözlerini kırptırdı ama bu gözlerindeki ani yaşarmayı durdurmuşu benzemiyordu. "Lütfen, bunu benim için daha da zorlaştırma. Gitmek zorundayım. Birkaç saat içinde Miami'den kalkan bir uçak var ve-"

"Sözümü geri alıyorum Marina. Her aptal kelimeyi." Yanağını okşadı, onu kaybediyor olmanın verdiği gerçek hissinden nefret ediyordu. Belki de çoktan kaybetmişti. "Hepsini geri almak istiyorum. Sana aşık olduğum kısmı hariç."

Susturamadığı gözyaşları şimdi dökülüyor, güzel yüzünden aşağı çizgiler halinde akıyordu. "Bunun için çok geç, Cain. Yarın Rusya'da olmam gerekiyor."

Bunu söylerken, giysilerinin altından görünen uydu telefonunu fark etti. Göğsüne yerleşen acı ve korkuya şimdi kasvetli bir farkındalık da eklenmişti.

"Amcanla konuşmuşsun."

Yanaklarındaki ıslaklığı temizlemek için elini uzattı. "Bir süre önce seni aramak için odana gittim ama Logan ve Razor'la dışarıdaydın. Telefon yatağının yanında duruyordu. Amcam Anatoly," diye düzeltti sessizce, sanki onu yetiştiren adamla bu gece ona gösterilen adam arasına bir mesafe koyması gerekiyormuş gibi. "Anatoly, Fuentes'in başına gelenleri duyduktan sonra sürekli arıyordu. Telefon elimdeyken tekrar aradı."

"Ah, lanet olsun." Cain uzandı ve iki elini başının üzerinde gezdirdi. "Cevap vermemeliydin Marina. O piç sana ne dedi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbirini inkâr etmedi. Bratva'dan ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Fuentes'in Karamenko'nun öldürülmesini ayarlaması karşılığında JUSTIS'in gizli ajanlarının listesini takas etmeyi planlıyordu. Böylece Anatoly, Karamenko'nun milyarlarına ve örgütünün kontrolüne sahip olacaktı. Kurye olarak beni seçmesinin nedeni sadece bana güvenmesi değil, aynı zamanda yolda öldürülmemin onun için önemli olmamasıydı."

Öfke Cain'in iliklerine kadar işlemişti, her ne kadar bu Moretskov hakkındaki şüphelerinin çoğunu doğrulamış olsa da. "Orospu çocuğu. O artık ölü bir adam."

Öfkesinin derinliğinden neredeyse titriyordu. Yine de Moretskov'un itirafını ilk elden duyan Marina garip bir şekilde bastırılmış görünüyordu. Garip bir şekilde, odun gibi, boyun eğmiş görünüyordu. Ama onu çok iyi tanıyordu. Cesur sakinliğinin ardındaki maskeyi görmüştü.

"Seni tehdit etti." Şimdi onu incelerken dehşet onu pençeliyordu. "Aman Tanrım. Bana ne dediğini söyle."

"Ne söylediği önemli değil. Ben onun istediğini yapıyorum. Veri sürücüsünü kendisine getirmemi emretti."

"Ona mı getireyim?" Cain bir küfür savurdu. "O disk doğruca JUSTIS'e gidecek. Ve sen Rusya'nın yakınından bile geçmeyeceksin. Seni burada tutmak için bu Darkhaven'ın içine zincirlemem gerekiyorsa, bunu yaparım Marina."

"Elinde kopyalar var, Cain. Diski JUSTIS'e vermek o insanların hiçbirini kurtarmayacak."

Şu anda, dengede duran yüzlerce kolluk kuvvetinin hayatından tek bir tanesi bile umurunda değildi. Onun için önemli olan tek hayat, sanki tüm bu konuşma vedalaşmayla bitecekmiş gibi ona bakan kadına aitti.

"Diski ona götürmüyorsun Marina. Rusya'ya geri dönerek o insanların hiçbirini kurtaramazsın. Eğer sana bunu yapabileceğini söylediye, bu da onun yalanlarından biridir."

"Onları kurtaramayacağımı biliyorum," diye mırıldandı. "Ama belki seni ve bu Darkhaven'daki diğer herkesi kurtarabilirim."

"Ne diyorsun sen?"

"Yarın diski ona teslim etmek için Saint Petersburg'da olmazsam, hepinizi öldürmeleri için buraya bir grup suikastçı göndereceğini söyledi. Breed paralı askerleri, Cain. Bana herkesin ölümünü izleteceğini söyledi. Ve her şey bittiğinde beni yine de Rusya'ya geri getirecekmiş."

Cain soğuk ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Kendisinin ve Avcı kardeşlerinin herhangi bir tehdidin üstesinden gelebileceğinden emin olsa da, böyle bir saldırının neye benzeyebileceğini hayal etmekten nefret ediyordu. Zayıf, hatta kayıp riski çok yüksekti. Hem de çok yüksek. Bir de Lana ve bebek vardı.

Bu Darkhaven'ı ve içindeki insanları savunmak için ölebilirdi ama Marina onun kalbiydi. O onun ruhuydu ve bu hayatta sahip olmayı hayal ettiği her iyi şeydi. Onun kendisi ya da bir başkası için kendini feda etmesine izin verecek değildi.

"Beni terk etmiyorsun, Marina. Ne Rusya'ya ne de başka bir yere dönmek için."

"Yapmak zorundayım." İstirap yüz ifadesini çarpıttı. "Başka seçeneğim yok."

"O zaman ben de bilmiyorum." Yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Ben de seninle geliyorum."

BÖLÜM 23

Saint Petersburg neredeyse tüm hayatı boyunca onun evi olmuştu ama Marina ertesi akşam Cain'le birlikte kiralık Mercedes'ten inerken bu güzel Rus şehri ona yabancı bir diyar gibi gelmişti.

Anatoly Moretskov'un kendileriyle buluşmayı kabul ettiği kalabalık restoranın önünde durmuşlardı; Moretskov'un pek hoşuna gitmeyen ama istemeye istemeye kabul ettiği bir uzlaşmaydı bu. Onun şartlarından herhangi birini kabul etmeye istekli olması, sadece onu tekrar şahsen görme konusunda ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Şimdi tüm bildiklerini bilerek onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalma düşüncesi damarlarında bir ürperti yarattı. Oraya yerleşmiş olan ve asla dinmeyecek olan öfkeyle birleşti.

Yine de vale arabalarını otoparka götürürken Marina'nın kalbi hızla çarpıyor, ayakları altından kayıyordu. Nemli avuçlarıyla siyah eteğinin ve bluzunun kırıksıklıklarını sildi.

"İyi misin?" Cain sordu, sırtının küçük kısmına dokunuşu rahatlatıcı bir sıcaklık veriyordu.

Başını salladı. "Bu iş bittikten sonra olacağım."

Şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar veremez. Artık veremez. Bunu göreceğim."

Hırıltılı sözü Miami'den ayrılırken uçakta da verdiği bir sözdü. Marina bunun ölümcül bir yemin olduğunu biliyordu. Cain'in buluşmaya gitmesine izin vermesinin tek nedeni onu Anatoly'ye bir kol mesafesine getirmektir. Aksi takdirde Cain gibi yetenekli bir avcı için bile bu erişimi ayarlamak neredeyse imkânsız olurdu.

Moretskov'u ölü görmeyi tercih ettiğini gizlemiyordu ve bunu gerçekleştirmek için yeterince silah getirmişti ama amcasının cezasını vermeyi hak eden kişi JUSTIS'ti. Cain'e gelince, halkın gözü önünde bir adamı infaz etmek onun alışkanlığı değildi, ama Marina tehditkâr bir söz ya da

Yanındaki ölçülü ve soğukkanlı Breed erkeğinin saf, ölümcül bir tehdide dönüşmesi için ona doğru hareket etti.

Ürkek bir iç çekiş yaptı ve eteğinin cebindeki flaş belleği aradı. "Pekâlâ, olabildiğince hazırım. Hadi şu işi bitirelim."

Cain restoranın kapısını açtı ve Marina içeri girdi, Cain onun yanına gelene kadar durakladı. Ev sahibesinin onlara yerlerini göstermesine gerek kalmadı; Marina amcasını hemen kalabalık yemek salonunun arka tarafına yakın masalardan birinde gördü.

Bodur ve orta kısmı yumuşamış olan Anatoly Moretskov, artık onun gerçek karakterini bildiği için birçok açıdan küçülmüş görünüyordu. Bakışları onunkilerle buluştuğunda adımları bir anlığına duraksadı. Koyu renk gözleri onu maskesiz bir küçümsemeyle süzüyordu; bu bakışlar Kabil'e bakınca daha da keskinleşti.

Amcasının iki yanında koyu renk takım elbiseli bir çift Vory askeri duruyordu. Dövmeli elleri rahat bir duruşla önlerinde kenetlenmişti ama adamlar rahat olmaktan çok uzaktı. Ceketlerinin altında taşıdıkları silahlara uzanmaları sadece birkaç saniye alacaktı.

Ama ağır silahlı dört adam bile Cain için büyük bir tehdit oluşturmazdı. Bu kesinlikten emin olarak kendini rahatlattı. -Restoranda amcasının masasına doğru ilerlerken Cain'in sakin gücü de yanındaydı.

Bir beyefendi gibi sandalyesinden kalktı ve ona ince bir gülümseme sundu. "Moya radost, her zamanki gibi göz kamaştırıcı."

Korkunç sevecenlik ve beraberinde gelen yağlı iltifat karşısında irkilerek karşılık vermedi. Cain'in duraklamasını işaret olarak kabul ederek masadan bir adım uzakta durdu.

Anatoly ile son konuşmasından bu yana geçen saatler içinde, adama amcası olarak duyduğu saygı, hastalıklı bir uzvun vücudundan çıkarılmasından sonra da devam edebilecek türden, donuk, neredeyse hayali bir ağrıya dönüşmüştü. Onunla olan bağı kopmuştu. Daha önce gördüğü şey

O artık bir yabancıydı, her zaman olmayı arzuladığı hırslı Bratva patronu.

"Kaba olma, Marina. Otursana."

"Ayakta kalacağız," diye homurdandı Cain. "Burada uzun süre kalmayacağız."

Marina kıpırdamadan durunca Anatoly'nin daralan bakışları ondan Cain'e kaydı. Ağzından alaycı bir ifade çıktı. "Benim inatçı yeğenim yirmi beş yılını otoriteme karşı gelerek geçirdi ama yine de sana evcil bir köpek gibi itaat ediyor." Homurdandı ve sandalyesine geri yaslandı. "Her zaman güçlü bir ele ihtiyaç duyan inatçı bir kızdı, bu yüzden sanırım etkilenmeliyim. Onu boyunduruk altına alman sadece birkaç gününü aldı Hunter. Yine de merak ediyorum. Boyun eğmesi için onu dövmen ya da sikmen mi gerekti?"

Cain'in vücudu öfkesinin alçak gürültüsüyle titreşti. Marina parmaklarını onunkilere dokundurdu, iyi olduğuna, Anatoly'nin sözlerinin onu incitmediğine dair ince bir işaret etti bu. Artık o güce sahip değildi. Ve sevgilisi olarak Kabil'in yanında durmaktan en ufak bir utanç duymuyordu.

"Senin kabalığın benim için bir şey ifade etmiyor," dedi omuz silkerek. "Kendinden başka hiçbir şeye değer vermeyen bir adamdan başka ne bekleyebilirim ki?"

Kıkırdadı ve bir elini saçsız başının üzerinde gezdirdi. "Ne yazık ki, yatak partnerleri konusundaki kötü zevkini kız kardeşimden miras almışsın gibi görünüyor. Ama sen hâlâ benim kanımdansın ve affedici olabilirim. Yani, bu alt insanla sürtüklük yapmayı bitirdiysen, eve gelebilirsin, Marina. Aslında, ısrar ediyorum."

Alay etti. "İçimde bir damla bile olsa senin kanını taşımaktan nefret ediyorum. Ben artık senin yeğenin değilim. Senin için hiçbir zaman bir şey olmadım. Artık bunu biliyorum. Sonunda senin içini gördüm."

"Senin olduğun ve olduğun şey, Marina, Ekaterina'nın hatasını sürekli hatırlatan bir şey. Sen, sarı saçların ve tuhaf renkli gözlerinle. Bir Moretskov'a hiç benzemiyorsun. Senin başka biri olduğunun her zaman farkındaydım." Arkasına yaslandı, şimdi onu düşünüyordu. "Ve başlangıçta, başka kimsen yokken umursadım. Ama sonra sen o iğrenç

bana hediye ettin. Beni manipüle etmeye cüret ettin ve o anda senin tehlikeli olduğunu anladım."

Hayır. Başını iki yana salladı ve o olay yüzünden hâlâ içini sızlatan suçluluk duygusunu reddetti. Bunu yapmakla hata etmişti ama şimdi genç bir kızın tek bir düşüncesiz hareketini suçlayarak yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermesine izin vermeyecekti.

"Madem bu kadar tehlikeli olduğumu düşünüyordun, o zaman neden beni o gün öldürmedin? Yeterince kızgındın."

"Evet, öyleydim. Ama çok üzgündün, seni affetmem için yalvarıyordun. O hayvanı uyuttuktan sonra bile beni sevdiğin belliydi. Seni kurtaran pişmanlığın oldu Marina. Güvenimi tekrar kazanma arzun." Marina'ya gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi hiçbir duygudan yoksundu. "Eninde sonunda bu derin bağlılığın işime yarayacağını biliyordum. Sadece nasıl olacağını bilmiyordum, ta ki o diskteki bilgileri elde edene kadar."

Bu itiraf midesini bulandırdı. Cain'e baktı. Kıpırdamadan duruyordu, Anatoly'nin söylediği her şeyi özömsedikçe yüz hatlarındaki sertlik daha da artıyordu. Vücudundan karanlık bir enerji yayılıyordu. Eğer Anatoly'nin elini nazikçe okşaması olmasaydı, Marina onun çoktan harekete geçip amcasının üzerine atlayacağını ve onu parçalara ayıracağını biliyordu.

Bu da sadece silahlı ve saldırı emrini bekleyen dörötlü Vory katilini serbest bırakacaktı.

Anatoly öne doğru eğildi ve kollarını masanın kenarına dayadı. "Bana veri sürücüsünü göster, Marina."

Elini cebine attı ve cihazı çıkardı. Parmaklarının arasında tutarken, ona vermek için hiçbir harekette bulunmadı. Adamın koyu kahverengi gözleri memnuniyetle, hatta rahatlamış bir şekilde diske kilitlendi.

"Aferin kızıma." Sonra ayağa kalktı, sandalyesini bir sıyrıkla arkaya kaydırdı. "Şimdi benimle gel. Eve gidelim, böylece açmama yardım edebilirsin ve biraz daha özel konuşabiliriz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyor, pislik herif." Cain bu ifadeyi hırıldayarak söyledi, kendini koruyarak önüne geçti

ondan. "Eğer kopyalarınız varsa, Marina'nın bunu açmanıza yardım etmesine gerek yok."

"Kopyası yok." Bunu şimdiye kadar nasıl görmemişti? Tahmin etmesi gerektiği halde gerçek onu şaşırtmıştı. "Bana yalan söyledi. Yine yalan söyledi."

Anatoly sanki az önce en zengin fıkrayı anlatmış gibi kıkırdadı. "Ne diyebilirim ki? Yeğenim her zaman zeki bir kız olmuştur. Moretskov genlerini sulandırmak zordur."

Cain arkasına uzanarak onu Anatoly'nin masasından biraz daha uzaklaştırdı. Amcası, önünde tehditkâr bir şekilde duran Breed erkeğinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Şimdi gitme zamanı, moya radost. Kan emici geride kalabilir."

"Cehennem gibi, yapacağım," diye mırıldandı Cain. "Dört Vory'nin kafanı koparmamı engellemeye yeteceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Anatoly. "Hayır, öyle olacaklarını sanmıyorum."

Aynı anda, restoranın içinde her yönden, ellerinde yarı otomatik silahlarla erkekler ayağa kalktı - her biri Marina'ya doğrultulmuştu. O ana kadar görünüşte sevgilileri ya da eşleriyle yemeklerinin tadını çıkaran adamlar, hatta birkaç masada gevezelik eden çocuk grupları bile vardı. Hepsi bir oyundu. Hepsi amcası olan canavar tarafından düzenlenmiş çarpık bir oyundu.

Şok geçiren kadın, diğer müşteriler masalarından kalkıp sessizce restoranı terk ederken dehşet içinde ağzı açık kaldı.

"Cain," diye fısıldadı, yemek odasının her köşesinden kafasına doğrultulmuş tabancaların sayısını sayamıyordu. Kolaylıkla bir düzineden fazla, muhtemelen yirmi ya da daha fazla.

Sonra, daha da kötüsü, karanlık bir koridorun gölgelerinden sıyrılarak, ağaç gövdesi büyüklüğünde kolları ve kehribar rengi parlayan gözleri olan iki iri yarı erkek geldi.

Cins erkekler.

Anatoly güldü. "Söyle bana Hunter. Yüz merminin Marina'nın güzel kafatasını parça parça etmesini engelleyecek kadar hızlı hareket edebileceğini düşünüyor

musun? Daha da önemlisi

Bu iki vampir seni ikiye bölmeden önce bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kabil'in hareketsizliği endişesini ve şüphesini belli ediyordu.

Marina hiç bu kadar korkmamıştı. Sadece kendisi için değil, Anatoly'nin kişisel ordusunun Kabil'e karşı sayıca üstünlüğü için de.

Silahlı adamlar yavaş yavaş yaklaşarak kadının etrafındaki saflarını sıklaştırdılar.

"Şimdi gel, Marina," dedi Anatoly. "Yavaşça bana doğru ilerle. Breed arkadaşın beyninin bu odanın her yerine dağıldığını görmek istemiyor. Bana gelince, tek ihtiyacım olan şey kolundaki dövme. Ya kendi isteğinle gelirsin ya da bana karşı gelirsin ve ben de cesedini kullanırım."

BÖLÜM 24

Tam ve acımasız bir imha.

Cain'in içindeki katilin her şeyden çok istediği de buydu; öfkesini dindirmek ve bir oda dolusu Bratva askeri ile Anatoly Moretskov'dan emir alan bir çift paralı Breed erkeğinin üzerine kutsal cehennemi salmak.

Ama bunu riske atamazdı.

Marina'nın endişeli bakışları onun üzerindeyken ve amcasının dört Vory muhafızı onu götürmek için harekete geçtiğinde değil.

"Hayatta kal," diye fısıldadı ona, yakınına eğilip tatlı kokusunu içine çekerek. "Tek yapman gereken bu, aşkım. Hayatta kal. Gerisini bana bırak."

Kadın başını salladı ama Moretskov onun bordo gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu. Moretskov'un adamlarından ikisi kadının bileklerini tutarken, bir diğeri ellerini önünde bağladı.

Ve tüm bu süre boyunca, o iki düzine yarı otomatik silah her taraftan ona doğrultulmuş halde kaldı.

Cain kendi kendine onu bu şekilde kaybetmeyeceğini söyledi. Bu olamazdı.

Zihninin bir köşesinde, son günlerde peşini bırakmayan imgelem onu rahatlatıyordu. Bir kurşun onun sonu olmayacaktı. Kızın boğularak ölmesi ne kadar korkunç bir görüntü olsa da, Moretskov'un onu silah zoruyla elinden almasını izlerken bu görüntüye sınıksız sarıldı.

Kız gözünün önünden kaybolduğu anda öfke damarlarında siyah asit gibi akmaya başladı.

Restoranın arka tarafında kapanan araç kapılarının boğuk sesi, silah sesi gibi kulaklarına ulaşmıştı. Şimdi onu takip etmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Yirmiden fazla Bratva adamı onu mermi yağmuruna tutabilirdi ve muhtemelen Marina'yı Moretskov'un elinden kurtaracak kadar uzun süre dayanabilirdi. Herhangi birinden daha hızlı hareket edebilirdi.

İnsan. Birkaç saniye içinde ortadan kaybolabilirdi ve silahlı adamların hiçbirinin ona yetişme umudu yoktu.

Ama iki Breed erkeği daha büyük bir tehditti - hem kendi şansı hem de Marina'nın nihai güvenliği için. Ona ulaşmak için önce onları ortadan kaldırması gerekiyordu.

Cain dişlerini ikiliye doğru gösterdi. "Peki, ne bekliyorsunuz?"

İkisinden büyük olanı sırttı. "Limuzinin gitmesi için."

Evet, siktir et. Cain'in elinde gizlenmiş bir hançer vardı. Moretskov'un haydutları Marina'yı ele geçirdiği anda onu bol gömleğinin altından çıkarmıştı. Şimdi, kendisine en yakın duran sırtan Breed erkeğinin üzerine atladı ve etraflarından kurşunlar uçuşmaya başlarken bıçağı vampirin göğsüne sapladı.

O ve erkek, kata doğru ilerlerken bir sunucu istasyonuna çarptılar. Kulakları sağır eden silah sesleri ve parçalanmış masalar, sandalyeler ve yemek takımları odada anında bir kaos patlaması yarattı. Cain tüm bunları görmezden geldi ve yapmak için doğup büyüdüğü şeye odaklandı.

Bıçağı soğuk ve hızlı bir şekilde Breed erkeğinin boğazına doğru sürükledi ve kafasını vampirin bedeninden ayırdı.

Bu sırada ikinci erkek saldırdı. Cain'e arkadan saldırdı ve kafatasını iri, güçlü ellerinin arasına sıkıştırdı.

Şakaklarındaki basınç görüşünü griye çevirirken Kabil kükredi. Hançeri geriye uzatıp saldırganın gözüne sapladı. Erkek acı dolu bir ulumayla onu bıraktı.

Ama Cain'in onunla işi henüz bitmemişti. Moretskov'un silahlı adamları silahlarını ateşleyerek yaklaşırken, bir hareket bulanıklığı içinde etrafında döndü, hantal vücudu yakaladı ve bir kalkan olarak önünde tuttu.

Birkaç tanesi Breed erkeğinin kafasına isabet etti, ölümcül olmaya yetecek kadar.

Cain, topal cesedi insan nişancılarının üzerine fırlattı.

Sonra restoranın arka kapısından dışarı fırladı ve sevdiği kadını kurtarmak için Breed genetiğinin tüm hızıyla havalandı.

Sadece kaderin kendi tarafında olması için dua etti.

~ ~ ~

Marina yıllar boyunca sayısız akşam yemeğine ve sosyal etkinliğe gittiği şoförlü siyah limuzinin arka koltuğunda sessizce oturuyordu. Bu gece yumuşak deri koltuğa ve pencereye yaslanmış, bağlı elleri kucağında ve bakışları karşısındaki koltukta oturan amcasının kendisine doğrulttuğu tabancaya sabitlenmişti.

Ellerinin neden bağlı olduğunu biliyordu. Tek ihtiyacı olan Anatoly'ye birkaç dakikalığına dokunabilme fırsatıydı. O zaman onun iradesini bükebilir ve kendisini serbest bırakmasını sağlayabilirdi. Ama adam ulaşamayacağı bir yerdeydi ve sıkı bağlar onu engellemediyse, elindeki silah kesinlikle engelleyecekti.

Arabaya binmeden önce flash belleği kızın cebinden çıkarmıştı. Şoförü çok şeritli Ivanovskaya Caddesi'nde hızla ilerleyip şehrin doğusuna doğru giderken, limuzinin karanlığında ona bakarken parmakları boş boş onu okşuyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" Marina cihaza bakarak başını salladı. "İfşa ettiğiniz kişiler gerçek insanlar, o diskte yüzlerce masum hayat var."

"Masum mu?" Alay etti. "JUSTIS yıllardır etrafımı kokluyor. Ajanları Bratva'ya ve diğer örgütlere bir istila gibi sızıyor. Hainlerin kökünü kazımaya yardım etmekten memnunum."

"Suçlu olan sensin," diye hatırlattı ona. "Sen ve Ernesto Fuentes ve Boris Karamenko gibi arkadaşların. Hepiniz hatalısınız, tam tersi değil."

"Lütfen." Yüzü öfkeyle buruştu. "Kendini beğenmişliğini bir kenara bırak kızım. Bratva'nın parası senin ve kız kardeşimin şımartılmış yaşam tarzını karşıladı. Amerika'da aldığı müzik eğitimini, kendisine güzel bir söz söyleyen herkese bacaklarını açarak heba etti. Sen de onun bu kusurunun bir ürünüsün."

Bu umursamaz tavır karşısında Marina pencereden dışarı bakarak ışıklar ve hızla geçen arabalar arasında yanlarından geçtikleri binalara ve vitrinlere baktı. "Ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadı. "Nefret güçlü bir kelime. Ekaterina için o kadar derin şeyler hissetmedim. O aptal, idealist bir kızdı. Bratva'nın parasını süslü tatillere ve pahalı kıyafetlere harcamaktan çok memnundu, bir yandan da bu parayı nasıl kazandığım konusunda beni kınıyordu. Bu nankör kaltağa hak etmediği bir ev vermek yerine onu sokağa atmalıydım. Sanırım Moskova'dan o aktivist profesörle birlikte olmaya başladıktan sonra onunla olan ilişkimin sınırlarına ulaştım."

Marina annesinin yaşamının son birkaç ayının temel ayrıntılarını biliyordu. Hem annesinin hem de erkek arkadaşının İspanya'da tekne tatilindeyken kazara öldüklerine dair haberleri okumuştı. Adli tabibe göre uyuşturucu ve alkol bir faktördü... ama şimdi merak ediyordu.

"Sınırıma ulaştım da ne demek?" Kanı dondu. "Ne yaptın sen?"

Ama biliyordu. Tanrım, şimdi amcasının kötülüğünün gerçek derinliklerini görmeye başlamıştı.

"Onu sen öldürdün." Marina'nın sesi acısının ve öfkesinin gücüyle yükseldi. "Annemi benden aldın, seni piç kurusu."

Ve Anatoly Moretskov'un hiçbir tepki vermemesinde bir başka gerçeği daha biliyordu.

O da ölmüş sayılırdı.

Yaptığı şeyi bilerek yaşamasına izin veremezdi. Ona ihtiyacı olan tek şey diski açmak için gereken anahtardı. Sonra onu da annesini öldürdüğü gibi kolayca öldürecekti.

Marina bulundukları yeri ve hızla giden araçtan kaçma ihtimalinin ne kadar zayıf olduğunu anlamak için başını çevirdi. Kaçmak ve atlayıştan sağ çıkmayı ummak için tek bir şansı vardı.

İleride, Neva Nehri'nin üstünden geçen Volodarsky Köprüsü'ne varmadan önce geniş bir yeşil alan vardı. Eğer yuvarlanıp yumuşak çimlerin üzerine düşebilirse, başarabilirdi. Kalbi kulaklarında çarparak, onlar yaklaşırken zamanını bekledi. Parmaklarını kapı koluna doğru uzatırken limuzinin içindeki kasvet hareketlerini gizliyordu. Tek yapması gereken birkaç saniye daha beklemektir. Neredeyse oldu.

Nefesini içine çekerek kilit açma düğmesine bastı. Klik sesi bir silah sesi kadar yüksekti.

"Bu da ne-" Anatoly'nin bakışları, kapının kilidini açmak için acele eden kızın çırpınan parmaklarına takıldı. Şoföre Rusça bağırarak hızlanmasını istedi. "Marina, lanet olsun sana!"

Araç öne doğru savrularak onu koltuğa doğru savurdu. Yeşil alan artık arkalarında kalmıştı, köprüye yaklaştıklarında sürücü gaza bastı.

Artık başka seçeneği yoktu. Ne olursa olsun arabadan inmek zorundaydı.

Bağlı ellerini öne doğru savurarak amcasının silahını hedefinden saptırdı. Adamın kolu boğuşma sırasında yukarı ve geriye doğru uçtu.

Üç el ateş edildi, karanlıkta kıvılcımlar saçan keskin patlamalar.

Bir tanesi yolcu camını parçalamış. Bir diğeri limuzinin tavanını parçaladı.

Üçüncüsü sürücüyü başının arkasından vurdu.

Kan ve beyin parçaları ön camda patladı. Öne doğru yığıldı. Araba köprüye doğru savruldu ve kontrolden çıktı.

Marina çığlık attı, hâlâ kapının koluna tutunmaya çalışıyordu. Kapıyı açamadı. Ve açsa bile,

kaldırırma yuvarlanmasının onu öldüreceği kesindi. "Aman Tanrım!"

Dehşet içinde, limuzin şeritleri aşarken köprü korkuluklarının önlerinde gittikçe yaklaşmasını izledi.

Alçak bariyere çarptı. . . ve tam içinden geçti.

Çarpışmanın etkisiyle ön cam çatladı. İnleyen, bükülen metalin sesi sonsuza kadar devam ediyor gibiydi. Ağır çekimde aşağıdaki nehrin karanlık, dalgalı sularına doğru düşüş de öyle.

Kırık camlardan, kapıların ve kaputun buruşuk dikişlerinden içeriye su fışkırıyordu. Dondurucu bir soğuktu, o kadar karanlıktı ki simsiyahtı. Marina kapısını açmak için çabalarırken arabanın ön tarafı öne doğru eğildi ve batmaya başladı.

"Marina!" Amcası, arka koltuğun diğer tarafından, su yüzüne kadar yükselirken ona doğru tırmandı. Eteğinin ucundan tutarak onu kapıdan uzağa sürükledi. "Marina, bana yardım et!"

Eğer kurtulmazsa onu aşağı çekecekti. Ama bağlı elleri pek işe yaramıyordu. Kapı, aracın dışındaki suyun basıncına rağmen açılmıyordu. Sonunda onun yerine pencerenin düğmesini buldu. Cam aşağı kaydı ve içeriye devasa bir koyu, tuzlu su dalgası girdi.

Yüzüne çarptı, burnuna ve ağzına doğru itti. Nehrin yaklaşan gücüne karşı savaşıarak boğuldu.

Boğulamazdı.

Cain'in hayalinin gerçekleşmesine izin veremezdi. Yaşamak istiyordu.

Lütfen, Tanrım. Yaşamama izin ver.

Açık pencereden dışarı yüzmeye çalıştı ama amcası kendi kaçıışı için Marina'nın vücudunu merdiven olarak kullanmaya çalışırken Marina'yı tuttu. Marina ona tekme attı, yüzü artık tamamen suya batmıştı.

Araç dalgaların altında alçalırken kafasının içinde Cain'in adını haykırdı.

BÖLÜM 25

Marina'nın Rusya'ya yaklaşmasına izin vermek, uçaktan indikleri anda pişman olduğu bir hataydı.

Ama daha büyük pişmanlık -Saint Petersburg'un ortasında yaya olarak koşarken Cain'in kalbini mengeneye sıkıştıran pişmanlık- ona kan bağıını teklif etmeden Everglades Darkhaven'dan ayrılmasına izin vermiş olmasıydı. Bunu talep etmeliydi.

Eğer öyle olsaydı, aralarındaki kan bağı onu bir işaret feneri gibi ona yönlendirirdi. Onun yerini kendi damarlarında bir gümbürtüyle hissedirdi.

Bunun yerine, onun nerede olduğunu tahmin etmeye çalışarak sokaklarda kör gibi kovaladı.

Moretskov'un malikânesinin şehrin doğusunda olduğunu biliyordu. Amerika'dan ayrılmadan önce Raze'le birlikte, Cain'in bilgiye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı malikânenin yerini ve mülk planlarını gözden geçirmişlerdi. Ama Moretskov'un onu muhtemelen nereye götüreceğini bilmek Cain'e şu anda nerede olduğunu söylemiyordu. Ve onun o piçin elinde bir dakika daha geçirmesini istemiyordu.

Cain altı şeritli geniş bir bulvarın köşesinde durmuş, siyah limuzinden bir iz arıyordu. Etrafındaki yoğun şehir nabızı atıyor, duyularını zorluyordu. Önündeki caddede durmak bilmeyen gece trafiğinin gürültüsü. Araba kornalarının gürültüsü ve araç ses sistemlerinden aralıklı olarak çalan müziğin iliklerini titreten gümbürtüsü. Egzoz geçirmesiyle yarışan restoran kokuları ... ve başka bir şey.

Su.

Uzaklarda bir yerde akan büyük bir su kütlesi. Muhtemelen durduğu yerden sadece birkaç blok ötedeydi. Dehşet soğuk pençelerini göğsüne batırdığında

Petersburg'un bir kısmından kıvrıla kıvrıla geçen geniş nehri hatırlattı.

Ve şimdi yaklaşan sirenlerin çığlıklarını duyuyordu. Acil durum araçları.

Hayır. Onun için olamaz.

Cain koşmaya başladı, araçlardan kaçarken ve Neva Nehri'nin tatlı su kokusunu takip ederek kaldırımın üzerinden uçarken hareket bulanıklığından başka bir şey değildi. Fren lambaları ileride parlıyordu. Köprüdeki üç şeritli trafiğin tamamı durmuştu, diğer yönden gelen araba da yoktu. Cain'in burun delikleri yanmış kauçuk, toz haline gelmiş beton ve bükülmüş çelik kokusuyla doldu.

Ah, lanet olsun.

Kendine bunların hiçbirinin Marina'nın tehlikede olduğu anlamına gelmediğini söylemeye çalıştı ama kanı bunu biliyordu. Vücudundaki her lif, sevdiği kadını kaybetmek üzere olduğuna dair sarsıcı bir kesinliğe kapıldı. Artık çok geç olabilirdi.

Köprünün ortasına doğru koştu ve korkuluktaki limuzin büyüklüğündeki deliği gördü. Parçalanmış bariyer, yirmi metrelik düşüşün üzerinden aşağıdaki karanlık suyun hızla akan akıntısına doğru sallanıyordu.

"Marina! Oh, Tanrım, hayır!"

Hiç tereddüt etmedi, ciğerlerini doldurmak için bile. Köprüden atladı ve soğuk siyah dalgaların içine daldı.

Bulanık suyun yaklaşık otuz metre derinliğindeki limuzin nehrin dibinde baş aşağı duruyordu. Cain aracın içinden yükselen kan bulutlarını yararak ona doğru yüzdü.

Onun değil.

Bakır tang bir insana aitti, bir Irk Arkadaşına değil. Ama batık arabaya ulaştığında bu onu biraz rahatlattı.

Marina içerideydi, arka koltukta sıkışıp kalmıştı. Hareket etmiyordu.

Kabil acıyla kükredi. Açık pencereden içeri uzanarak onu yakaladı ama kadın çok uzakta süzülüyordu. Kabil

kapıyı tuttu ve yerinden sökerek nehrin dibine fırlattı.

Marina arka koltuktaki suyun içinde asılı kalmış, sarı saçları etrafına dağılmıştı. Gözleri açıktı ama onu göremiyordu. Ağzı gevşekti, dudakları ayrılmıştı.

Tıpkı imgeleminde gördüğü gibi.

Hayır. Lanet olsun, hayır.

Adam onun kolunu yakaladı ve cam açıklığına doğru çekti. Vücudunda ani bir sürtünme oldu; aracın içinden gelen bir ağırlıktı bu.

Moretskov, Cain onu çekmeye başlarken Marina'nın ayak bileğini bir can simidi gibi tuttu. Amcasının vahşi gözlü yüzü bulanık, karanlık suyun içinden Cain'e bakıyordu. Yardım için çığlık atıyor, panik içinde değerli havasını dışarı atıyordu.

Hayatta olmaz, diye düşündü Cain, bakışları öfkeyle kıpkırmızı olmuştu.

Marina'ya tutunarak çizmesinin topuğunu Moretskov'un çaresiz yüzünün ortasına vurdu.

Adamın kırılan burnundan ve parçalanan dişlerinden fışkıran kan suyu kirletti. Darbe adamın kadına tutunma gücünü kaybetmesine neden oldu. Ağır çekimde, aracın içine doğru uçtu, bilincini kaybetmişti.

Bırak nehir sadist piçi alsın. Marina'yı almayacaktı.

Cain kolunun altındaki kızla birlikte yüzeye doğru yüzdü. Onu en yakın setin yanına getirdi ve cansız bedenini kuru zemine kaldırdı.

"Marina, beni duyabiliyor musun?"

Onu sırt üstü yatıran Cain, burnundaki ve ağzındaki suyun boşalmasına yardımcı olmak için başını yana çevirdi. Resüsitasyon yapmayı denedi ama kız yanıt vermedi.

Yüzü kansızdı, dudakları rahatsız edici bir mavi tonundaydı.

"Marina, lütfen uyan. Hadi, bebeğim."

Biraz gerilerindeki köprüde ilk müdahale ekipleri harekete geçti. Işıklar ve sirenler

gece. Dalgıç kıyafetli dalgıçlar serin sulara indi. Yardım için mürettebata bağırdı ama akan nehir ve köprüdeki genel kaos onu boğdu.

"Marina, lütfen. Beni bırakma." Islak saçlarını yanaklarından ve alnından uzaklaştırdı. "Seni seviyorum Marina. Gitmene izin veremem. Asla."

Çaresizlik içinde bileğini ağzına götürdü ve damarlarını ısırdı. İkiz deliklerden damlayan kan dudaklarına ve çenesine sıçradı.

"İç tatlım," diye ısrar etti. "Sadece bir damla al."

Onu hayata geri döndüremeyeceğini biliyordu. Kan bağı bu şekilde işlemiyordu. Ama içinde bir şey kalmışsa, bir umut kıvılcımı varsa, kanı ona vücudunun kendini onarması için gereken gücü verebilirdi. Kanının bir tadı bile onu hayata döndürebilirdi.

"Lütfen," diye yalvardı, hiç gururu kalmamıştı.

Bu kadın onun kalbiydi, geleceğiydi, her şeyiydi. Onu kaybetmeyi reddetti.

Ama ayrılmış dudaklarına düşen kanı almadı.

Gerçekten gitmişti.

Cain arkasına yaslandı, gördüğü gerçekliğin üzerine bastırmasıyla şok onu bıçakladı. Cansız bedeni karanlık sulara gömülmüştü. Kanı dudaklarını boyamış, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı.

O gece kızın yatağında gördüğü o karmakarışık, kısa parıltıların hepsi gerçek olmuştu. Tıpkı korktuğu gibi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Hayır!" Acı dolu bir kükremeyele başını geriye attı.

Hayır. Vazgeçmiyordu. Öngörü gerçekleşmişti ama bu son olduğu anlamına gelmiyordu. Son olmasına izin vermeyi reddetti.

Acı içinde kıvranırken, Marina'nın gevşek bedenini kendine doğru çekti ve ayağa kalkarak onu kollarının arasına aldı. Irk genetiğinin elverdiği en hızlı şekilde, onu sağlık görevlilerinin çılgınca Rusça konuşarak yanına koştuğu köprüye taşıdı.

"Lütfen bir şeyler yapın," diye yalvardı onlara. "Lütfen, onu kurtarmama yardım edin."

Kızı adamın kollarından alıp bir battaniyeye sardılar ve hemen işe koyuldular.

Cain kendini hiç bu kadar çaresiz ya da aşağılanmış hissetmemişti. Hiç bu kadar derin bir korku hissetmemişti. Bu onu düzleştirdi.

Asfaltın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve dua etti; yapabileceği tek şey buydu.

BÖLÜM 26

Marina bir sıçrayışla uyandı.

Ciğerlerine giren soğuk, ağır suyun acısını ve şokunu hissetmeyi bekleyerek bir nefes çekti ama bunun yerine hissettiği tek şey havaydı. Ağırlicısız, harika bir hava.

"Tanrı'ya şükür." Cain'in derin sesi onun yanında boğuk ve paslıydı. "Marina. Buradayım aşkım."

Göz kapakları birbirine yapışmış gibi hissetti. Yavaşça kaldırdı ve adamın yakışıklı yüzü netleşince gülümsedi. "Cain."

En azından öyle söylediğini sanıyordu. Ağzından çıkan vıraklamanın tadı çakıl gibiydi ve sesi de öyle geliyordu.

"Konuşmak zorunda değilsin," dedi ona şefkatle bakarak.

Her iki avucunun sıcaklığı ve gücü arasında kalan elinin arkasından izleme kabloları ve serum hatları uzanıyordu. Birçok puslu ve rahatsız edici rüyasının müziği olan bip sesleri ve yumuşak tıslamalar artık anlamlıydı.

"Hastane mi?"

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Saint Petersburg. Son iki gündür komadaydın ama iyileşeceksin. Yaşıyorsun Marina." Sesi bir an için kesildi. "Ah, Tanrım. Seni kaybettim ama sen bana geri döndün."

Anılar, bir filmin ileri sarılan kareleri gibi onu sarmıştı. Cain ve onun restorana girişi. Amcasının silahlı adamları her yönden geliyordu. Cain tüm o Bratva katilleri ve bir çift Breed erkeğiyle mücadele etmek zorunda kalırken götürölmeleri. Anatoly Moretskov'un limuzinde itiraf ettiğı tüm o korkunç şeyler. Ve sonra, nehre düşen üzücü kaza.

Kaçamadığı soğuk, karanlık su.

"Boğuldum." Her ne kadar imkânsız görünse de, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Tıpkı imgelemindeki gibi, Cain. Ben öldüm."

"Evet." Kara kaşları, ayık gümüş gözlerinin üzerinde kırıştı. "İki dakika otuz dört saniye boyunca ölüydün. Sağlık görevlileri seni geri getirdi. Denedim ama ..."

Başını salladı ve birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Yutkunduğunda boğazının çalıştığını duydu. Nefesindeki o sessiz kesik ona çok şey anlatıyordu.

Bu zorlu İrk erkeği -bir orduya kafa tutup yine de zirveye çıkabilen bu Avcı- onu kaybetme düşüncesiyle neredeyse yıkılıyordu.

"Benim için geldin," diye fısıldadı, duygu seline kapılmıştı. Rahatlama. Minnettarlık. Ve sevgi. Çok fazla sevgi. "Beni kurtardın, Cain."

"Hayır." Başını tekrar salladı, şimdi daha kararlı bir şekilde. "Hayır, Marina. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Boştaki eliyle uzanıp adamın simsiyah saçlarını okşadı. "Miami'deki o ilk gece beni kurtardın. Ve o zamandan beri her gece beni kurtardın, Cain. Hayatımda sen yokken nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum."

"Marina." Adam yaklaşıp dudaklarını dikkatle Marina'nın dudaklarına bastırırken Marina'nın adı alçak sesle, gürleyen bir hırıltıyla söyleniyordu. Bakışları Marina'ninkileri tuttu, araştırmacı ve şefkatliydi. Öylesine derin duygularla doluydu ki, bu onu şaşırttı. Onu paramparça etti. "Seni seviyorum. Sen benim kalbimsin, Marina. Benim kalbim sensiz atmaz. Seni nehirde çıkarmadan önce bile bunu biliyordum. Ama sonrasında, yaptığım hiçbir şey seni geri getiremeyince, benim de bir parçam öldü."

Onun yüzünü okşadı, Rusya yerine evde olmayı diledi. Şimdi evi düşündüğünde, Everglades'teki bir Darkhaven'ın geniş koridorlarını ve uzun, ahşap kirişli tavanlarını hayal ediyordu. Gözlerini kapatırsa Lana'nın kahkahalarını ve Bram'in iyi huylu mizahını duyabiliyordu. Logan ve Razor'ın en iyi arkadaşlar gibi şakalaştıklarını duydu.

Kardeşleri. Knox'u bile hayal etti, şimşek gibi bakışları ve düşünceli soğukluğuyla.

Ama en çok Cain'i hayal etti.

Kendisini çırılçıplak ve sevişirlerken ona sokulmuş olarak hayal etti.

Ve Bram ile Lana'nın paylaştığı türden bir bağı hayal etti. Gerçek bir bağ, kopmaz, ebedi. Kanla mühürlenmiş.

Cain'in buna hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Kollarındaki henüz iyileşmemiş çürük ve kesikleri fark etmekten kendini alamadı. Dermaglifleri daha önce hiç görmediğı kadar koyuydu, sayısız kalıcı çürükleriyle neredeyse aynı renkteydi.

Siyah tişörtünün kısa kolunun altında iz bırakan güzel deri izlerinden birine dokundu.

"Yakında beslenmem gerekecek," diye mırıldandı.

Bu açık sözlülüğü, Rusya'ya gitmeden önce aralarındaki ilişkinin ne kadar belirsiz olduğunu hatırlatıyordu. Cain en son beslenmeye ihtiyaç duyduğunda, başka bir Konukçu aramak için onu reddetmişti. Reddedilmesi şimdi bile canını yakıyordu. Az önce ona söylediğı onca güzel şeyden sonra bile, vücudunun ihtiyaçı olan şey için başka birine ne kadar kolay başvurabildiğini hatırlamak acı veriyordu.

Amcasının aldatmacası ve Saint Petersburg'a dönmesini isteyen telefon, acısını ve diğeri her şeyi askıya almıştı. şimdi yüzleşme zamanıydı.

Sevdiği adam Breed'di. Bunu kabul etti. Kabul etmekten de öte, onun olduğı her şeyi benimsedi.

Bu yüzden, ona ne kadar acı verse de, doğasının herhangi bir parçası için onu kınayamazdı.

Başını salladı. "Benimle kalmak zorunda değilsin. Bir süreliğine kan sahibini bulmak için ayrılman gerekirse bunu anlayışla karşılarım."

Onun bir yabancının damarını alma fikri, yeniden ölecekmiş gibi hissetmesine neden olsa bile, anlamaya çalışacaktı.

Cain onu inceledi, sabit bakışlarında bir ciddiyet vardı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Seninle tanıştığımdan beri kimse olmadı.

Beni ağırlamak için değil. Hiçbir şey için değil."

"Ama geçen gece sana kanımı teklif ettim. Bunun yerine, Razor ve Logan'la birlikte gittin..."

"Evet, yaptım." Yüz ifadesi sertleşti. "Söylediğim ve yaptığım aptalca şeyler için özür dilerim. Seni reddettiğim için tam bir ahmaktım. Ve seni korumak için bile olsa çekip gidebileceğimi düşündüğüm için bir aptaldım. Ama o gece kimseden içki içmedim. Başka kimseye bakmadım. Senin için geri döndüm."

"Yaptın mı?"

Başını salladı ve parmaklarını Marina'nın alnında gezdirdikten sonra yanağına doğru indirdi. "Kanlı bir ev sahibi istemiyorum Marina. Bir daha asla. Bir kan bağına sahip olmayı tercih ederim. Eğer bunu kabul edersen."

Sevinç seline kapıldı. Sevinci taşıp gözyaşları içinde iç geçirirken çenesini titrek bir şekilde eğmeyi başardı. "Evet, bunu kabul ediyorum Cain."

Kadın yatakta doğrulup kollarını boynuna doladığında kıkırdadı. Ani hareketlerinden ve kalp atış hızındaki artıştan şikayet eden kablolar ve elektronik uçlar umurunda değildi.

Hastane odasının pencerelerinin dışında, birkaç hemşire içeri bakmak için yürüdü. Marina bunu fark etmedi bile.

Kalıcı fiziksel rahatsızlıklarının hiçbirisi de onu rahatsız etmiyordu.

Uyandığında hissettiği tüm zayıflık ve rahatsızlık Cain'in kucağının rahatlığında buharlaştı.

"Beni buradan götür," diye mırıldandı onun boynunun ve omzunun sıcak kıvrımlarına karşı. "Hayatımızın geri kalanına birlikte başlamak için bir saniye daha beklemek istemiyorum."

"Ben de öyle, aşkım." Dudaklarını ağzının çok yakınında atan güçlü nabza bastırdığında titredi. Karşı koyamadığı bir dürtüyle onu şakacı bir şekilde ısırıldı. Zevkli bir inilti göğsünün derinliklerinde gürlledi. "Bebeğim, beni öldürüyorsun. Şu anda seni ne kadar istesem de, kan bağımızı bir hastane yatağında başlatmayacağız."

Güldü. "Neden olmasın?"

"Çünkü özel olmasını istiyorum." Onu kendisinden uzaklaştırdı ama sadece öpmek için. Dudakları ayrıldığında, dişlerinin sivri uçlarının ağzında parladığını gördü. Sessiz bir küfür savurdu, yüzünü okşarken dokunuşu saygılıydı. "Seni eşim olarak aldığımda, Marina, bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum. Bundan emin olacağım çünkü sen daha azını hak etmiyorsun."

Gülümsedi, ona duyduğu sevginin ve kehribar rengi bakışlarının vaat ettiği her şeye karşı duyduğu açlığın üstesinden gelmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, onun kollarına daha da gömülerek. "Lütfen, beni asla bırakma."

Ona sıkıca sarıldı. "Bebeğim, hiç şansın yok."

Marina sonsuza kadar onun kucağında kalabilirdi ama odasının dışında bir grup iri adam kapalı kapıya yaklaştı. Koyu renk takım elbiseler, ciddi yüzler. Ve önlerinde Anatoly Moretskov'dan bile daha tehlikeli biri vardı.

"Cain." Korku damarlarına sızarak adamın kollarından geri çekildi. "Aman Tanrım. Bu Boris Karamenko."

Bratva patronu kapıyı çalmadan açtı. Hastane personelinin hiçbiri onu durdurmadı ya da bir soruyla bile oyalamadı. Karamenko'nun adını ve vahşi ününü bilen herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kasıla kasıla yürüyen bir boğa gibi, kendisine eşlik eden dört gaddar haydutla birlikte odaya girdi.

"Sorun yok," dedi Cain ve ayağa kalkarken elini güven verici bir şekilde sıktı.

Ama her şey yolunda değildi. Rus mafyasının en hain liderlerinden biri şimdi onların peşindeyse her şey yolunda olamazdı.

"O uyandı." Karamenko'nun ağır Rus aksanı sözcükleri tınısız bir gözleme dönüştürdü. Kadının yatağının yanına gitti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Son iki gündür herkesi çok endişelendirdin."

Kız şaşkınlığını gizleyemeyerek ona bakakaldı. "Ne?"

O karanlık bakışını Cain'e çevirdi. "Ona henüz söylemedin mi?"

"Her şeyi anlatacak zamanımız olmadı." Kabil aslında biraz mahcup görünüyordu. Ama ona baktığında gümüş rengi gözleri ciddiyetle doldu. "Önce konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı."

Cain dar yatağın kenarına otururken Marina daha dik oturdu, şaşkınlık ve güvensizlik içinde dönüp duruyordu. "Neler oluyor?"

"Sağlık görevlileri sizi hayata döndürüp hastaneye getirdikten sonra birkaç JUSTIS görevlisi ve Bay Karamenko beni ziyaret etti." Onun elini tuttu, şaşkın bakışlarını tutarken parmaklarını okşadı. "Marina, JUSTIS amcanın neyin peşinde olduğunu biliyordu. Gizli operasyon istihbaratı elde ettiğini ve bunu satmak istediğini biliyorlardı. Ayrıca Amerika'ya geldiğinde bunu onun için taşıdığını da biliyorlardı."

Karamenko başını salladı. "Bilmediğimiz şey, bunu bana suikast düzenletmek için ödeme olarak kullanmayı planladığıydı. Adamınızla konuşana ve Anatoly'nin size itiraf ettiklerini anlatana kadar bunu fark etmemiştik."

"Bir dakika," dedi Marina, doğru duyup duymadığından ya da vücudunun maruz kaldığı travmanın zihnine oyunlar oynayıp oynamadığından emin olamadan. Gözlerini Karamenko'ya dikti. "Sanki biz diyorsun."

"JUSTIS ile çalışıyorum." Bratva patronu iri başını salladı. Sıksa yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben kariyer sahibi bir JUSTIS ajanıyım, Marina. En başından beri istihbarat sağlıyor, tutuklamalara ve gizli operasyonlara yardımcı oluyorum."

"Ama sen Bratva'nın en korkulan üyelerinden birisin," diye belirtti. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama siz soğukkanlı bir katilsiniz. Şiddet ve ihanet konusundaki ününüz-"

"JUSTIS'teki meslektaşlarımla işbirliği ile özenle hazırlanmış ve desteklenmiştir," diyerek sözlerini tamamladı.

"Sendika içindeki yükselişim, kolluk kuvvetlerinin gerçek katilleri ve suçluları ortaya çıkarmasına yardımcı olmak açısından çok önemliydi. Ne yazık ki bu sayıya amcan da dahildi. Anatoly'nin son derece hassas istihbaratı bir şekilde ele geçirdiğine dair söylentiler bize ulaştığında etrafındaki ilmiği sıkılaştırıyorduk. Birkaç ay önce, verileri ortaya çıkarıp çıkaramayacağımızı görmek için ince bir baskı uygulamaya başladık. Endişelendi."

Marina başını salladı. "O sıralarda bana geldi ve Bratva'dan ayrılmak istediğini söyledi. Korktuğunu ve bir bedel karşılığında ona sığınma hakkı verecek birini bulduğunu söyledi. Ona yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyordu."

"JUSTIS de bunu biliyordu," dedi Karamenko. "Ona olan bağlılığın örgütümüzde çok iyi anlaşılmıştı. Bu yüzden seni kuryesi olarak Miami'ye gönderdiğinde, onun için ne taşıdığını tam olarak bildiğinden emindik."

"Ama ben bilmiyordum. Bana yalan söyledi. Diskte milyarlarca dolar değerinde banka bilgileri ve şifreler olduğunu söyledi. Senin banka hesapların," diye itiraf etti, amcasının planında herhangi bir zamanda kendi rolünü rasyonalize etmeye istekli olduğu için utanarak. "Senin bir suçlu olduğunu düşündüm. İktidardan uzaklaştırılmanın iyi bir şey olacağını düşündüm -özellikle de amcam ve benim için özgürlük satın alacaksa."

Karamenko omuz silkti. "Sen sadık bir yeğensin. Kendi suç hedeflerine ulaşmak için aile bağlarını kullanan ilk kişi o değil."

"O flaş belleğin gerçekte ne içerdiğini bilseydim ona yardım etmeyi asla kabul etmezdim."

"Bunu biliyoruz," dedi Cain'e bakarak. "En azından şimdi biliyoruz. Ama emin olmamız gerekiyordu. Son on yıldır amcanızın güvenlik birimine derinlemesine yerleştirilmiş bir adamımız vardı. Verilerin yerini tespit etmek ve hedefine ulaşmamasını sağlamak için her türlü önlemi almakla görevlendirilmişti."

"Yury," dedi, onun ölümünden duyduğu suçluluk hâlâ tazeydi. "O sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Hem o hem de otelde beni vurmaya çalışan keskin nişancı. Şimdi

ikisi de benim yüzümden öldü."

Cain onun elini dudaklarına götürdü ve şefkatle öptü. "Anatoly'nin seni hedef tahtasına koyduğunu bilmiyordun. O diskte aslında ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. Bu konuda kendini suçlu hissetmen için hiçbir neden yok."

Karamenko başını salladı. "O haklı. Ve sen yaşadığın için çalınan istihbarat kontrol altına alındı. Hayatlarını sana borçlu olan yüzden fazla gizli ajan var. Ve Cain'e."

"Disk," diye ağzından kaçırdı. "Artık bende değil. Limuzin nehre düşmeden önce Anatoly onu benden aldı." "Evet,"

dedi Karamenko. "Diski hâlâ onun elinde bulduk. Dalgıçlar cesedini sudan çıkardıklarında ölü bir yumruktu. Başka kopyaların olma ihtimalini araştırmak üzere bir ekibimiz şu anda binasında arama yapıyor."

Marina başını salladı. "Hiç yok. Sadece tek bir cihazdaki verilere sahipti."

"O zaman bu gerçekten de iyi bir haber." Karamenko ona nadir görülen bir gülümseme verdi. "JUSTIS'in sana bir borcu var Marina. Şu anda Rusya'da kalman akıllıca olmaz. Bu yüzden, gitmek isteyebileceğin başka bir yerde sana sığınma teklif etmeye hazırız."

O konuşurken, koyu renk takım elbiseli iki adam daha odaya girdi. Yaşlı JUSTIS subayının tuzlu ve biberli bıyıklarını ve kızıl saçlı Breed ortağını hemen tanıdı.

"Miami ofisimizden Memur Powell ve Jonas size şahsen teşekkür etmek istediler." Karamenko başucundaki çifte yer açmak için kenara çekildi.

Önce Memur Powell konuştu, yaşlı adam elini uzatıp kadının omzuna dayadı. "Nasılsınız Bayan Moretskova?"

"Ben iyiyim." Bir nefes aldı ve bakışları Cain'in nazik bakışlarıyla buluştuğunda bir iç çekişle bıraktı. "Artık iyiden de iyiyim. Ve lütfen bana Marina de."

"Pekâlâ, Marina." JUSTIS adamı gülümsedi. "Senin ve Cain'in bizim için yaptıklarını küçümseyemeyiz. Dünyanın dört bir yanındaki kanun uygulayıcıları olarak hepimiz için."

"Bu doğru," diye ekledi Jonas. Otel odasında ondan o kadar şüphelenen, hatta hırçınlaşan Breed memuru şimdi gözlerinde parlayan minnettarlıkla ona bakıyordu. "Miami'de o gece seni zorladığımız için özür dilerim. Disk ve onu teslim etmeniz gereken yer hakkında herhangi bir şey söylemeye ya da boyun eğmeye istekli olup olmadığınızı görmek için zorlamak zorundaydık."

"Anlıyorum. Tüm bu olanlarda benim de payım olduğu için üzgünüm. Sadece bu bilginin artık kimseye zarar veremeyeceğini bilmekten memnunum."

Karamenko boğazını temizledi. "Serbest bırakılmanız için hastaneyle gerekli ayarlamaları yapacağız. Ayrılmaya hazır olduğunuzda JUSTIS'in tam korumasına sahip olacaksınız. Ve elbette, yeni yerinize yerleştiginizde güvenliğiniz kalıcı olarak sağlanacak."

Cain'in elini kavrayışı neredeyse fark edilmeyecek şekilde esnedi. Cain onu ölçülü bir dikkatle izliyordu ve kız onu, Cain'in tüm bu yeni seçenekleri düşünmesine izin vermek için sessiz kaldığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Ama hiçbir şey düşünmesine gerek yoktu. Akli - ve kalbi - çoktan kararını vermişti.

"Hayır," dedi. Cain'in bakışlarını tuttu ve yavaşça ama kararlı bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim ama hayır. JUSTIS'in benim için yapması gereken bir şey yok. Başka birinden gelen daha iyi bir teklifi çoktan kabul ettim."

Cain'in yakışıklı yüzünde bir sırıtış belirdi. Eğildi ve onu öptü. Küçük bir öpücük değildi. Dudaklara kondurulan tatlı bir öpücük değil, çok daha fazlasını vaat eden bir öpücük.

Karamenko ve meslektaşları, onları sevinçleriyle baş başa bırakarak odadan çıkmaya başladılar.

Ama sonra Cain onun dudaklarından uzaklaştı, dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"Aslında JUSTIS'in bizim için yapabileceği bir şey var," dedi giden adamlara. "Miami'ye geri dönme şansımız var mı?"

BÖLÜM 27

Home.

Cain bu kelimenin bu kadar etkili olacağını tahmin etmemişti. Ama Saint Petersburg'dan on beş saatlik bir uçuştan ve Miami'den Everglades'in ortasındaki Darkhaven'a kadar arabada geçirdiği iki saatten sonra, şu anda bulunduğu yerden daha hoş bir karşılama ya da daha onarıcı bir şey düşünemiyordu.

Home.

Burası artık onun için sadece bir yer değildi. Marina'nın bordo gözlerine her baktığında içini kaplayan bir duyguydu.

Darkhaven'a girdiklerinde Lana ve Bram tarafından karşılandıklarında onun kollarından bir an bile ayrılmasına izin vermekten nefret ediyordu. Raze ve Logan birkaç dakika sonra koşarak oturma odasına girdiler, herkes aynı anda konuşuyor ve yüzlerce soru soruyordu.

Heyecanın ortasında Knox'un yokluğu göz ardı edilemezdi.

Cain nerede olduğunu sorduğunda Bram başını salladı. "Bu sefer emin değilim. Birkaç gün önce onu koridorun duvarını kendi başına tamir ederken buldum. O gece onunla konuşmaya gittiğimde gitmişti."

Cain hayal kırıklığını ya da endişesini inkâr edemedi. "Yine de geri dönecek. Değil mi? Her zaman eninde sonunda geri döner."

"Belki." Ama Bram'in asık suratı söylediğinden daha fazlasını anlatıyordu. Hafif bir küfür savurdu. "Odasını boşaltmış."

"Kahretsin." Bu haber üzerine Cain'in göğüs kafesinin arkasında bir daralma meydana geldi. Knox'la bir zamanlar sahip oldukları dostluğa -ve güvene- geri dönmenin bir yolunu bulabileceklerini ummuştı. Ama şimdi kardeşi onunla birlikte bu şansı da elinden almıştı.

Ve erkeğin değişken doğası göz önüne alındığında, Cain Knox'un gittiği her yerde bulabileceği türden bir beladan korkuyordu.

Onun endişesini gören Marina ona doğru döndü, kollarını beline doladı ve yakınına sokuldu. "O iyi olacak," dedi, herkesten daha emin bir ses tonuyla. "Knox'un bazı şeyleri anlamak için yalnız kalmaya ihtiyacı var. Ama tekrar geri gelecektir."

Cain onun başının üstünü öptü. "Umarım haklısındır, aşkım."

Lana Bram'e yaslandı, elleri karnının şişliğinin üzerine yerleşti. "İkinizin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmalı."

Haklıdan da öteydi. Sorular ve açıklamalar bekleyebilirdi.

Anlatacak çok şey vardı ve başlamak için kolay bir yer yoktu.

Ayrıca, Cain Marina'yı tekrar kollarına almıştı ve onu bırakmak için acelesi yoktu.

Mazeretlerini bildirdiler ve onun kamarasına gittiler. İçeri girdiklerinde, Cain diğer odadaki duşu açtı ve birbirlerini dikkatlice soymak için geri geldi.

Marina'nın sıcak, çıplak bedenini karşısında hissetmek, bu dünyada her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğu bir merhemdi.

Hayattaydı.

Evindeydi.

Ve o da onun kıızıydı.

Cain buharlı suyun altında durmuş, ona sımsıkı sarılmıştı. Kızın dokunuşu Kabil'in yaralarına karşı şefkatliydi, vücudundaki tüm yara almamış yerleri okşarken sevgi doluydu.

Kadın onu okşarken tahrik olmasını engelleyemiyordu. Kadın da bunu istiyor gibi görünmüyordu. Islak parmakları adamın karnından aşağı inerek ereksiyonunun çıkıntılı uzunluğuna ulaştı. Şaftının alt tarafını izledi, boğazının dibindeki hassas oyuğu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Kızın dili zonklayan nabzını yalamak için dışarı fırladığında homurdandı. "Adil oynamıyorsun."

"Oynadığımı kim söyledi?"

Kıkırdadı ama içi yanıyordu. Arzusu, ona sarılmaktan duyduğu mutlulukla ve onu ilk gördüğünden beri ilk kez güvende -gerçekten güvende- olduğunu bilmenin verdiği rahatlamayla birleşmişti.

Ve onu istiyordu.

Onun öpücüğünü, dokunuşunu, seksinin sıcak ve ıslak cennetini istiyordu.

O da onun kanını istiyordu.

Kız göğsünde alaycı bir yol yalayıp sikine dokunarak onu deliliğin eşiğine getirdiğinde, dişleri diline karşı kabardı. Onu neredeyse kaybedişinin anısı zihninde hâlâ tazeydi, hayata dönüşünün üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama yine de ona karşı tutku ve hayat dolu bir şekilde hareket ediyordu.

"Marina . . . kutsal cehennem."

Kadın onu bir siren gibi kendine çekiyordu ve adamın ona karşı koyacak gücü yoktu. Şimdi olmazdı. Yaşadıkları onca şeyden sonra olmazdı.

Ona olan ihtiyacı, ona olan aşkının yanında ikinci plandaydı. Ve şu anda, onun her şeyini istiyordu.

"Al şunu," diye fısıldadı. Uzun saçlarını omzunun üzerinden topladı. Boynunun pürüzsüz sütunu bir işaret feneri gibi bakışlarını üzerine çekti. Teninin kadifemsi krem renginin altında narin mor damarlar titreşiyordu. "Bir dakika daha beklemek istemiyorum. Seni seviyorum, Cain. Sana ihtiyacım var. Her şeyine."

"Sen benimsin." Hırıltılı cevabı kendi kulaklarına bile insanlık dışı, uhrevi geliyordu.

Onun güzel yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve öptü. Gözleri onu harap etti, ona karşı öylesine sevgi doluydu ki. Paylaşmak üzere oldukları bağın açlığıyla doluydu. Titreyen parmaklarıyla elini boynunda gezdirdi, başını yana çevirdi ve ısırması için boğazını açtı.

Ona duyduğu susuzluk çok şiddetliydi, kanını kaynatan bir ateşti. Ama aynı zamanda saygılıydı da. Onun için çok değerliydi, uzun hayatının geri kalanını hak etmek için çabalayarak geçireceği bir armağandı.

içini çekerek ağzını kadının şahdamarının üzerine yerleştirdi... sonra dişlerini dikkatlice boynunun yumuşak etine batırdı. Keskin uçlar onu delip geçerken nefesi kesildi. Adam onu kucaklayıp daha da derine çekerken ve damarından ilk inanılmaz içkiyi alırken elleri adamın omuzlarına geldi.

Ah, Tanrım.

Kanı bir keşif gibiydi. Dilinde sıcak, tatlı ve elektrikliydi. Gllerin ve baharatların kokusu duyularını doldurdu. Derin derin içine çekti, boğazından vücuduna, hücrelerine doğru hızla akan kanın güçlü akışının tadını çıkardı.

Ruhuna.

Bağın sarsıcı bir g olduğunu duymuştu ama buna hazırlıklı değildi. Tanrım, yaklaşamamıştı bile. Varlığının her zerresi ona uzandı, ona bağlandı. Yaralarını besliyordu ama bundan çok daha fazlasını da besliyordu.

Onun kalbini besledi.

Ona kadar ne kadar boş olduğunu fark etmemişti.

şimdiye kadar, Marina'nın kanı ona akıyor, onunkiyile birleşiyordu.

Biraz daha içti, sonra isteksizce dilini ikiz deliklerin üzerinde gezdirerek onları kapattı.

Adam başını onun boynundan kaldırdığında yumuşak bir şekilde inledi. "Durmanı istemiyorum."

"Oh, aşkım." Sırttı, dişleri ve her şeyiyle. "Duracağımı kim söyledi?"

Ağzını aceleye getirmeden öptü ve dilinde kendi tadını almasına izin verdi. Kollarını adamın boynuna doladı, çıplak kıvrımları adamın sertliğine karşı hareket ediyor ve daha önce hiç bilmediği bir ihtiyacı ateşliyordu. Hepsi onun içindi. Her zaman bu inanılmaz kadın için.

Onun

kadını. Eşi.

"Seni bir daha asla kaybetmeyeceğim," dedi ciddi bir yeminle. Onu kendine yakın tuttu ve şarap rengi derin gözlerinin onu içine çekmesine izin verdi. "Seni seviyorum Marina. Sen benimsin. Artık sonsuza dek bana aitsin."

"Evet," diye kabul etti, duyguları bakışlarını kaplamıştı.

Onun gözlerinde kendisine olan duygularının derinliğini görüyordu ama şimdi, kendisini ona bağlayan bağ sayesinde, onun kendisine olan sevgisinin gücünü de kanında hissediyordu.

Bir öpücüğe daha karşı koyamadı. Daha fazlasını istiyordu. Bir kez tattı ve çoktan ona bağımlı olmuştu.

Tatlı, cesur, olağanüstü Marina'sına asla doyamayacaktı.

Ama daha fazlası için zamanımız olacaktı.

Tanrı'ya şükür, artık onun olduğuna göre dünya kadar zamanı olacaktı.

~ ~ ~

Onun.

Bunu neredeyse en başından beri biliyor olmasına rağmen Marina, Cain'in onu ısırduğu ve kanının ilk tadını aldığı ana kadar hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Onun kızıydı.

Ve o da onundu.

Bu vaadi, onu sertliğine karşı tutarken kehribar rengiyle parlayan güzel Irk gözlerinde gördü. Onu her zaman hem rahatlatma hem de alevlendirme gücüne sahip olan öpücüğünde hissetti.

Şimdi, ağızlarının bu derin, telaşsız birleşmesi tüm duyularını harekete geçirdi, sinir uçlarında patlayan tutku, ısırganının lezzetli, kalıcı acısı ve içinde güçlü ve talepkar bir şeyin uyanmasıyla beslendi.

"Cain." Ateşli bir iç çekişle onun dudaklarından uzaklaştı. Arzu sel gibi akıyordu, yeni bir arzuyla birlikte

içeriyor. "Oh, Tanrım, Cain. İhtiyacım var."

"Biliyorum bebeğim." Elleri vücudunda geziniyor, dokunduğu her yerde ateş bırakıyordu. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Suyu kesti, sonra bir havluya uzandı ve onu havluya sardı. Adamın lekesiz tenine bakarken şaşkınlıktan nefesi kesildi. Dermaglifleri renk ve hayatla dolup taşıyordu ama herhangi bir yaradan eser yoktu. "Vücudun iyileşmiş."

"Evet." Onun çenesini kaldırdı ve burnunun ucunu öptü. "Bu senin kanının gücü. Irkdaş kanının."

Parmaklarıyla iyileşmiş derinin izini sürerken hayret etmekten kendini alamadı. Ağzıyla gliflerin yaylarını ve süslemelerini takip etmek için eğildiğinde, Cain'in göğsü alçak, gürleyen bir hırıltıyla titreşti.

Onu kucaklayıp duştan çıkardı ve yatağına taşıdı. Artık onların yatağına.

Havluyu kenara çekerek kadının çıplak vücudunu kendi havlusuyla örttü. Sonra yavaşça içine girerek onu tamamen doldurdu. Kadın onun her şeyini almak için eğildi ve adamın ona sahip olmasının tadını çıkardı.

Onun kızıydı.

Adam ikisini de inanılmaz bir doruğun zirvesine çıkarırken ona böyle söyledi. Adam sırt üstü yuvarlanıp onu da yanına alıp, bedenleri hâlâ iç içe geçmiş bir şekilde ona doğru otururken tekrar söyledi.

Adamın alev alev yanan gözleri kadını yakıyor, zaten damarlarında yaşayan ateşi körüklüyordu. "İstedığinin bu olduğuna emin misin aşkım? Bu bağı koparmak yok. Sonsuza dek içimizde yaşayacak, en güçlü duygularımızı, hem hazzı hem de acıyı birbirine bağlayan görünmez bir zincir. Beni ayakta tutacak tek kişi sen olacaksın Marina. Ve benden bir kez içtiğinde, ben son nefesimi verene kadar, senin için asla başka bir erkek olmayacak."

"Bunu anlamak için kan bağına ihtiyacım yok." Onun yanağını okşadı. "Ama benim istediğim de bu. Şu anda Cain, senin bağından daha çok istediğim bir şey yok."

Boğuk bir küfür savurdu. "Beklemek istedim. Bu anı özel kılmak istedim. Senin için mükemmel olmasını istedim."

Marina gülümsedi. "Birlikteyiz. Evimizdeyiz, Cain. Bundan daha mükemmel ne olabilir?"

Elini kızın ensesine koyarak, şefkatli ama tutkulu bir öpücük için onu kendine doğru çekti. Ayrıldıklarında bileğini ağzına doğru kaldırdı. Azı dişleri damarını açarak içeri battı.

"Al bunu," diye fısıldadı şiddetle. "Şimdi her şeyimi al."

Marina ağzını deliklerin üzerine kapattı. Adamın kanının ilk sıcak tadı dilinin üzerinde gezinirken sersemlemiş bir çılgılık attı. Bir fırtına kadar şiddetli, bir şimşek kadar parlak ve sivri olan kanı vücudunda kükredi. Onun her baharatlı, karanlık tadı daha derin bir sarhoşluk getirdi ... ve içinde, varlığının her zerresini uyandıran bir hızlanma.

Ama içinde canlanan başka bir şey daha vardı.

Bu adama duyduğu arzunun yoğunluğundan daha fazla bir şey. Ona olan aşkıdan bile daha derin bir şey.

Cain'di.

Onun arzusunu da hissetti. Onun kendisine duyduğu tüm sevgiyi hissetti. Kalbinin her atışında ve onun her gürleyen cevabında onu içinde hissetti.

Artık her yönden birleşmişlerdi.

Sonsuza dek birlikteydiler.

Ev, ikisinin de ait olduğu yer.

Ve o haklıydı. Bundan daha mükemmel bir şey olamazdı.

~ * ~

Karanlığın Saati'ni okuduğunuz için teşekkür ederim.

Umarım beğenmişsinizdir!

Bu kitabı ya da diğer kitaplarımdan herhangi birini beğendiyseniz, lütfen düşüncelerinizi en sevdiğiniz perakendecide ya da Goodreads'te bir iki satır bile olsa paylaşmayı düşünün.

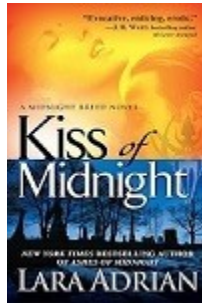
Değerlendirmeleriniz ve yorumlarınız diğer okuyucuların kitaplarımı keşfetmesine ve yeni favoriler bulmasına yardımcı oluyor ve elbette bir yazar için mutlu okuyucuların ağızdan ağıza tavsiyelerinden daha iyi ve daha takdir edilen bir destek yoktur!

* * * * *

Lara Adrian'dan heyecan verici bir paranormal romantizm daha!

Midnight Breed serisini henüz keşfetmediyseniz, 1. Kitap **Geceyarısı Öpücüğü** ile başlayan bu kitaplara mutlaka göz atın.

Gece Yarısı Öpücüğü ~ Sınırlı bir süre için 2,99 ABD doları!

Midnight Breed serisinin geri kalanını kaçırmayın!

(satın almak için başlığa tıklayın veya dokununuz)

[A Touch of Midnight \(ÜCRETSİZ ön roman\)](#)

[3 kitaplık Midnight Breed Başlangıç](#)
[Paketi Geceyarısı Öpücüğü](#)
[Kızıl Öpücük Gece](#)
[Yarısı Uyanışı Gece](#)
[Yarısı Yükselişi](#)
[Gece Yarısının Peçesi](#)
[Gece Yarısının Külleri](#)
[Gece Yarısının](#)
[Gölgeleri Gece Yarısı](#)
[Tarafından Alındı](#)
[Gece Yarısından](#)
[Daha Derin](#)
[Gece Yarısının Tadı](#) (novella)
[Gece Yarısından Sonra Daha](#)
[Karanlık](#)
[Gece Yarısı Irkı Serisi Arkadaşı](#)

~ ~ **Midnight Breed - The New Generation** ~ ~

[Şafağın Kenarı](#)
[Marked by Midnight](#) (roman)
[Crave the Night](#)
[Tempted by Midnight](#) (novella)
[Karanlığa Bağlı](#)
[Gece Yarısı Vuruşu](#) (roman)
[Şafağa Meydan Oku](#)
[Gece Yarısı](#)
[Evcilleşmemiş Gece](#)
[Yarısı Bağlanmamış](#)
[Gece Yarısı Serbest](#)
[Bırakılmış](#)
[Gölgelerde](#)

[Sahiplenilmiş](#)

Break the Day (yakında çıkacak)

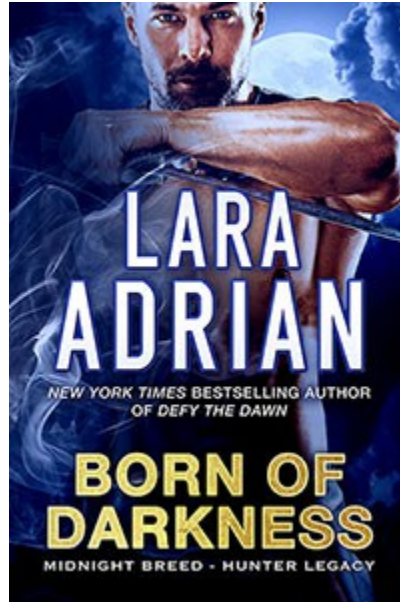
...ve daha fazlası gelecek!

Lara Adrian tarafından yazılan diğerk kitaplar

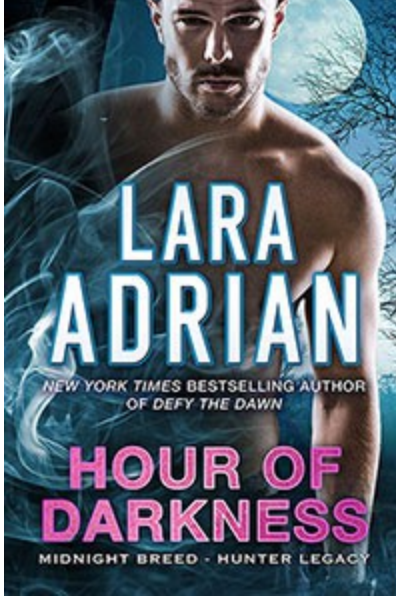
(satın almak için başlığa tıklayın veya dokununuz)

Yeni Paranormal Seri!

Midnight Breed - Avcı Mirası

[Karanlığın Doğuşu](#)

[Karanlığın Saati](#)

Çağdaş Romantik 100

**Serisi (milyarder erotik
romantizm)**

[100 Gün İçin](#)

[100 Gece İçin](#)

[100 Sebep İçin](#)

[100 Serisi e-Kitap Kutulu Set](#)

Baştan Çıkarma Ustaları Serisi

[Acımasız: Gravori Hanesi Paha](#)

[biçilemez: Ebarron Hanesi](#)

Phoenix Kod Serisi

[Kes ve Kaç](#)

[Saklambaç](#)

Tarihi Romanlar Ejderha

Kadehi Serisi

[Avcının Kalbi](#) ~ **Sınırlı bir süre için ÜCRETSİZ!**

[Alevin Kalbi](#)

[Güvercinin Kalbi](#)

[Ejderha Kadehi Kutulu Set](#)

Savaşçı Üçlemeşi

[White Lion's Lady](#) ~ **Sınırlı bir süre için ÜCRETSİZ!**

[Siyah Aslan'ın Gelini](#)

[Yiğit Kadın](#)

[Savaşçı Üçlemesi Kutulu Set](#)

Bağımsız Başlıklar

[İntikam Lordu](#)

* * * * *

**Lara Adrian'ın e-posta listesine
abone olun**

Gelecek bültenlerden haberdar olmak, PLUS abonelere özel içeriklerden ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız eşantyonlardan yararlanmak istiyorsanız, lütfen VIP Okuyucu listeme abone olun!

KAYIT OL

Yazar Hakkında

LARA ADRIAN, New York Times ve uluslararası alanda en çok satan 1 numaralı yazardır ve yaklaşık 4 milyon kitabı basılmıştır ve 20'den fazla ülkede lisanslı çevirileri bulunmaktadır. Kitapları düzenli olarak New York Times, USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal, Indiebound, Amazon.com, Barnes & Noble, vb. dahil olmak üzere tüm önemli çok satanlar listelerinin en üst sıralarında yer almaktadır. Eleştirmenler Lara'nın kitaplarını "bağımlılık yaratacak şekilde okunabilir" olarak nitelendirmektedir (Chicago Tribune), "olağanüstü" (Fresh Fiction) ve "piyasadaki en iyilerden biri" (Romantic Times).

TINA ST. JOHN olarak yazdığı tarihi aşk romanları Ulusal Okuyucuların Seçimi, Romantic Times Dergisi Yorumcunun Seçimi, Kitapçıların En İyisi ve diğerleri dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazandı. İki kez Amerika'nın Romantik Yazarları RITA Ödülleri'nde En İyi Roman dalında Finalist seçildi. Tarihi Romans (Beyaz Aslanın Hanımı) ve En İyi Paranormal Romans (Avcının Kalbi). Yakın zamanda, Avcının Kalbi'nin Almanca çevirisi Der Spiegel'in en çok satanlar listesine girdi.

Mayflower'a ve Kral 8. Henry'nin sarayına kadar uzanan bir soyu olan yazar, eşiyle birlikte New England'da yaşıyor.

Yazarın web sitesini ziyaret edin ve yeni yayın duyuruları için şu adresten kaydolun

www.LaraAdrian.com

Çevrimiçi bağlantı kurun:

www.LaraAdrian.com

www.facebook.com/LaraAdrianBooks

<https://www.instagram.com/laraadrianbooks/>

www.twitter.com/lara_adrian

www.goodreads.com/lara_adrian

www.pinterest.com/LaraAdrian

TELİF HAKKI

KARANLIĞIN SAATI

© 2018 Lara Adrian, LLC tarafından

Kapak tasarımı © 2018 CrocoDesigns

tarafından yapılmıştır eKitap ISBN:

978-1-939193-24-7

Tüm hakları saklıdır. Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, izinsiz olarak kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

www.LaraAdrian.com

E-kitap ve ticari ciltli kitap olarak mevcuttur. Kısaltılmamış sesli kitap baskısı yakında çıkacak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.